

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Årgang 134

Rapport fra den 154. halvårslige
generalkonference i Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

*Taler og meddelelser
givet i tabernaklet
på Temple Square,
Salt Lake City, Utah,
den 6. og 7. oktober 1984*

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*

Rapport fra den 154. halvårslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talere i alfabetisk orden

Ashton, Marvin J. 16
Ballard, M. Russell 12
Benson, Ezra Taft 4, 38
Brown, Victor L. 31
Busche, F. Enzo 22
Derrick, Royden 47
Edwards, R. LaVell 36
Faust, James E. 45
Groberg, John H. 63
Haight, David B. 55
Hanks, Marion D. 29
Harbertson, Robert B. 20
Harris, Devere 21
Hinckley, Gordon B. 3, 40, 41, 69, 71
Hunter, Howard W. 26
Kapp, Ardeth G. 78

Larsen, Dean L. 74
Maxwell, Neal A. 6
McConkie, Bruce R. 66
Monson, Thomas S. 33
Nelson, Russell M. 24
Oaks, Dallin H. 9
Osborn, Spencer H. 61
Packer, Boyd K. 52
Perry, L. Tom 14
Pinnock, Hugh W. 59
Poelman, Ronald E. 50
Sonntag, Philip T. 62
Taylor, Russell C. 19
Winder, Barbara W. 80
Young, Dwan J. 75

Årgang 134

Det øverste Præsidentskab:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

De tolv Kvorum:

Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks

Vejledere: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redaktør: Carlos E. Asay

Direktør for Kirkens blade:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Chefredaktør: Larry A. Hiller
Tilknyttet redaktør: David Mitchell
Børnesjernen: Lois Richardson
Layout og design: C. Kimball Bott

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungström,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:

Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.
Tlf. (01) 31 50 83

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lyngø

© 1985 by the Corporation of the President of
the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Abonnement:

8 numre Dkr. 72,- (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø,
United States and Canada: \$ 10.00
(surface mail).

Printed by Production Center Frankfurt,
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 0416 DA

Forsidebelede: De tolv apostles Kvorum. Forreste række fra venstre:

President Ezra Taft Benson og ældste Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer.

Bageste række fra venstre: Ældste Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks.

Bagsidebillede: Salt Lake templet bagest til højre og kirkens kontorbygning bagest til venstre,
set fra tempelpladsen. Det nordlige besøgscenter set til venstre i forgrunden.

Indhold

- 2 Rapport fra den 154. halvårige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Mødet lørdag formiddag

- 3 Opretholdelsen af kirkens ledere, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 4 Endnu et vidne om Kristus, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 6 „Ud af dunkelhed“, *Ældste Neal A. Maxwell*
- 9 Hvorfor står vi til tjeneste?, *Ældste Dallin H. Oaks*
- 12 Nedskriv en dato, *Ældste M. Russell Ballard*
- 14 „Hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!‘ Når I ikke gør, hvad jeg siger?“, *Ældste L. Tom Perry*

Mødet lørdag eftermiddag

- 16 „Om du er standhaftig“, *Ældste Marvin J. Ashton*
- 19 Glæden ved at tjene, *Ældste Russell C. Taylor*
- 20 „Han vendte hurtigt tilbage“, *Ældste Robert B. Harbertson*
- 21 Åndelig kraft, *Ældste Devere Harris*
- 22 Glæden ved det gennemtrængende lys, *Ældste F. Enzo Busche*
- 24 Beskyt den åndelige ledning, *Ældste Russell M. Nelson*
- 26 „Mester, se uestjret truer“, *Ældste Howard W. Hunter*

Præstedømmemødet

- 29 Evtigt ægteskab, *Ældste Marion D. Hanks*
- 31 Herrens banner, *Biskop Victor L. Brown*
- 33 Det aronske præstedømmes sti, *Ældste Thomas S. Monson*
- 36 Forbered en mission, *LaVell Edwards*
- 38 Da jeg var kaldet som spejderleder, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 40 De gode og tro tjenere, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag morgen

- 41 Hjørnestenene i vor tro, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 45 Guds gerninger, *Ældste James E. Faust*
- 47 „Af deres frugter skal I kende dem“, *Ældste Royden G. Derrick*
- 50 Evangeliet og kirken, *Ældste Ronald E. Poelman*
- 52 Vort forbillede som forældre, *Ældste Boyd K. Packer*

Mødet søndag eftermiddag

- 55 Personlig moral, *Ældste David B. Haight*
- 59 Kendskab til vor Faders vilje, *Ældste Hugh W. Pinnock*
- 61 Arbejdet i kirken, *Ældste Spencer H. Osborn*
- 62 Vort folks tro, *Ældste Philip T. Sonntag*
- 63 Styrken ved at holde sabbatsdagen hellig, *Ældste John H. Groberg*
- 66 Karavanen går videre, *Ældste Bruce R. McConkie*
- 69 Efterlev evangeliet, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Kvindernes hovedmøde

- 71 „Hvis du er frostat“, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 74 Samordning og samarbejde, *Ældste Dean L. Larsen*
- 75 Hold de pagter vi indgik i dåben, *Dwan J. Young*
- 78 Unge Piger strider sammen, *Ardeh G. Kapp*
- 80 Ved at stride sammen omformer vi vor tro til handling, *Præsidentinde Barbara W. Winder*

Desuden deltog:

Bøn ved mødet lørdag formiddag af ældste Dean L. Larsen og ældste Gene R. Cook; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Wm. Grant Bangarter og ældste Ted E. Brewerton; ved præstedømmemødet af ældste Paul H. Dunn og Jack H. Goasland, Jr.; ved mødet søndag formiddag af ældste Richard G. Scott og biskop H. Burke Peterson; og ved mødet søndag af eftermiddag af ældste Joseph B. Wirthlin og ældste Franklin D. Richards.

Fotografierne i dette konferencenummer skyldes kirkens audiovisuelle afdeling, fotografier af: Eldon K. Linschoten, ledende fotograf; Michael M. McConkie og Marty Mayo.

Rapport fra den 154. halv- årslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

*Taler og meddelelser givet i tabernaklet på Temple Square,
Salt Lake City, Utah, den 6. og 7. oktober, 1984*

„Disse halvårslige konferencer der afholdes i kirken er enestående og bemærkelsesværdige anledninger for sidste dages hellige til at samles for sammen at lytte og forstå de råd der gives, og for at høre dem der er kaldet af Gud og har fået overdraget ansvaret for arbejdet i denne ud-
deling,” sagde præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiveren i Det øverste Præsidentskab, da han åbnede det første

hovedmøde i dette års oktoberkonference, som blev afholdt den 6. og 7. oktober 1984.

„Vi er forenet med troens bånd og fælles vidnesbyrd. Jesus Kristus står som overhoved for den kirke vi er medlemmer af. Kirken bærer hans navn. Det er hans kirke. Det er en ære for os at have andel i den,” vidnede præsident Hinckley.

Præsident Spencer W. Kimball præsi-

derede under konferencen i de to dage, og han deltog i tre af de fem hovedmøder. Til stede ved møder var også præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab. Følgende ledede konferencens møder: Præsident Hinckley og præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv Kvorum.

Der blev foretaget nogle forretninger ved det første hovedmøde lørdag formiddag.

Ældste Marion D. Hanks fra De halv-
fjerds' første Kvorum blev opretholdt som præsident for De halv-
fjerds' første Kvorum, en ændring som fandt sted da ældste Royden G. Derrick fra dette præsidentskab blev udnævnt til at være præsident for Seattle Templet. Til samme møde blev der også opretholdt tre nye medlemmer til De halv-
fjerds' første Kvorum: Ældste John Sonnenberg fra Elmhurst, Illinois; ældste F. Arthur Kay fra Bellevue, Washington og ældste Keith W. Wilcox fra Ogden, Utah.

Før opretholdelsen af de tre nye medlemmer af De halv-
fjerds' første Kvorum sagde præsident Hinckley: „Det er anset for nødvendigt at kalde endnu tre medlemmer til De halv-
fjerds' første Kvorum. De skal arbejde midlertidigt og ikke for livstid, således som det blev påbegyndt i april da andre brødre blev kaldet til dette kvorum, for i almindelighed at virke der fra tre til fem år.” Efter opretholdelsen af de tre nye kvorumsmedlemmer vil der nu være 56 medlemmer af De halv-
fjerds' første Kvorum, hvoraf syv er generalautoriteter emeritus.

Ved konferencen blev der også opretholdt to rådgivere til hjælpeforeningspræsidentinden søster Barbara W. Winder, nemlig: Joy Frewin Evans, som førsterådgiver og Joanne Bushman Doxey som andenrådgiver. Som rådgivere til præsidentinden for Unge Piger, Ardeh G. Kapp blev Patricia Terry Holland, opretholdt som førsterådgiver og Maureen Johnson Turley som andenrådgiver. Ud-nævnelsen af disse rådgivere blev bekendtgjort nogle måneder tidligere.

Konferencen blev udsendt over tv-satellit til mere end 900 stavscentre i kir-
kens stavscentre rundt omkring i De fore-
nede Stater. Dele af konferencen blev også transmitteret over utallige kabel tv og mange kommercielle tv og radiostationer.

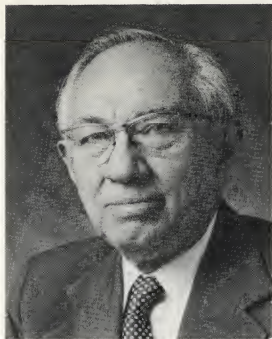
Før generalkonferencen, blev der lørdag den 29. september afholdt et omfattende kvindemøde i tabernaklet. Kvinder og piger fra ti år og derover samledes i tabernaklet og forsamlinger rundt omkring i kirken for at se transmissionen af mødet i tv eller over satellittransmissionen.

Opretholdelsen af kirkens ledere

Præsident Gordon B. Hinckley
Anden rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Siden april konferencen er ældste Royden G. Derrick blevet kaldet til at være præsident for Seattle Templet. Eftersom han ikke kan være til stede her har vi fundet det tilrådeligt at afløse ham som medlem af præsidentskabet for De halvfjerds første Kvorum. Alle som ønsker med os at sige ældste Derrick oprigtigt tak for hans enestående arbejde i denne stilling, og for hans store indsats i ledelsen af kirkens genealogiske program, kan gøre dette ved at række hånden op.

Det foreslås at ældste Marion D. Hanks kaldes som medlem af præsidentskabet for De halvfjerds første Kvorum. Alle som kan støtte dette bedes vise det. Er nogen imod vises det med samme tegn.

I betragtning af den stadige udvidelse af arbejdet i kirken, bl. a. med oprettelsen af områdepræsidentskaber, er det absolut nødvendigt at kalde endnu tre medlemmer til De halvfjerds første Kvorum. De skal arbejde midlertidigt og ikke for livstid, således som det blev påbegyndt i april da andre brødre blev kaldet til dette kvorum, for i almindelighed at virke der fra tre til fem år. Under disse omstændigheder foreslås der derfor at vi opretholder

følgende som medlemmer af De halvfjerds første Kvorum: Ældste John Sonnenberg fra Chicago, han har virket som biskop og stavspræsident, og er for tiden formand for Chicagos tempelkomité og regionalrepræsantant. Bror F. Arthur Kay fra Seattle, der har virket som biskop, stavspræsident og regionalrepræsantant, og som for nylig blev afløst som præsident for Seattle templet, samt Keith Wilson Wilcox fra Ogden der har virket som biskop, stavspræsident, missionspræsident, regionalrepræsantant og som for tiden er præsident for Ogden templet. Alle som kan støtte dette, bedes venligst vise det. Hvis nogen mener noget andet, må de vise det.

Søster Barbara W. Winder og Ardeth G. Kapp blev til sidste generalkonference opretholdt som præsidentinder for henholdsvis hjælpeforeningen og Unge Piger. Siden da er søstre Joy Frewin Evans og Joanne Bushman Doxey kaldet som første- og andenrådgiver til søster

Winder i hjælpeforeningens præsidentskab. Søster Patricia Terry Holland og Maureen Johnson Turley er kaldet som første- og andenrådgiver til søster Kapp i Unge Pigers præsidentskab. De af jer som kan støtte disse søstre i disse stillinger bedes venligst vise det på sædvanlig måde. Er nogen imod, vises det med det samme tegn.

Bortset fra de nævnte undtagelser er der ingen ændringer sket blandt generalautoriteterne eller kirkens øverste ledere, siden sidste konference. Det foreslås derfor at vi opretholder alle generalautoriteter og alle kirkens ledere som de fungerer nu. Alle som kan støtte dette bedes vise det. Er nogen imod, samme tegn.

Det ser ud til at afstemningen har været enstemmig til fordel for kirkens generalautoriteter og øverste ledere

Kære medarbejdere i dette store arbejde, jeg er rørt her til formiddag når jeg ser ud over denne kæmpeforsamling og tænker på de mange flere der er forsamlet i stavcentre rundt omkring i landet fra kyst til kyst. Disse halvårige konferencer der afholdes i kirken er enestående og bemærkelsesværdige anledninger for sidste dages hellige til at samles for sammen at lytte og forstå rådene der gives, og for at høre dem der er kaldet af Gud og har fået overdraget ansvaret for arbejdet i denne uddeling. Vi er forenet med troens bånd og fælles vidnesbyrd. Jesus Kristus står som overhovede for den kirke vi er medlemmer af. Kirken bærer hans navn. Det er hans kirke. Det er en ære for os at have andel i den.

Vi har en profet der er udnævnt af ham

Medlemmer af De tiendes Kvorum viser deres støtte. Fra venstre: Ældste Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haigitt.

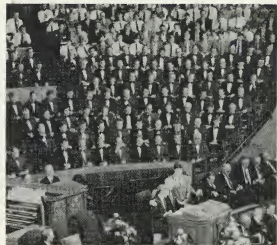
og vi takker for denne vor leder. Selv om han er gammel og hans legeme er svagt, ser vi op til ham med kærlighed og påskønnelse.

Nogle mennesker – hvoraf de fleste ikke er medlemmer af kirken – er bekymrede fordi kirkens præsident er en ældre mand. Jeg vil gerne forsikre jer at i den organisation der tilrettelægges af Herren selv, er der ingen grund til bekymring. Præsidenten har to rådgivere. Så længe de hver især kan fungere, vil der være et aktivt øverste præsidentskab med fuldmagt til at tage beslutninger i alt vedrørende kirken.

Til præsidentskabet er knyttet De tolv apostles Råd. På tidspunkter i kirkens historie hvor der ikke fandtes noget øverste præsidentskab, var det De tolv Råd som styrede kirken. Den gang befandt kirken sig faktisk i de vanskeligste og mest krævende omstændigheder i dens historie, navnlig da vort folk forlod Nauvoo, drog gennem Iowa, etablerede sig i Winter Quarters i Missouri hvorpå de foretog den historiske og meget anstrengende tur til denne dal i 1847. Det var først da Brigham Young vendte tilbage til Winter Quarters at han blev opretholdt som kirkens præsident.

Herren vil ikke tillade at hans værk skal lide. Han vil ikke tillade at det vildføres. Det har han gjort os helt klart. Denne organisation er fleksibel og inspireret. Den kan tilpasses de mest utroelige forhold. Den går fremad på en bemærkelsesværdig og forunderlig måde. Guds præstedømme findes på jorden og kirkens styrke er den magt der ligger deri, samt den personlige tro og de vidnesbyrd der bor i dens medlemmers hjerter.

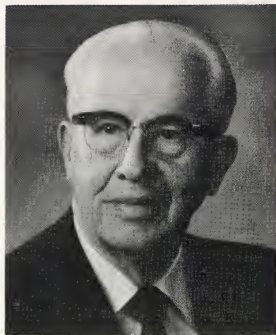
Jeg byder jer velkommen til denne storslåede verdenskonference. Vi beder til at Herren vil inspirere alle der skal tale, alle der skal synge, alle der skal bede bønner, og helt specielt alle medlemmer som deltager de mange steder hvor de har forsamlet sig i dag. Må vi alle blive opløftet derved, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Endnu et vidne om Kristus

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

„Hvis vi skal høste alle de sjæle som præsident Kimball forestiller sig, må vi benytte det redskab Gud har beregnet til denne opgave – Mormons Bog.“

Mine kære søskende, jeg har nu i nogle år været dybt bekymret over at vi ikke bruger Mormons Bog som Gud har tænkt sig det.

Da jeg deltog i indvielsen af Mexico templet fik jeg en stærk fornemmelse af at Gud ikke er tilfreds med at vi negliger Mormons Bog.

I Lære og Pagter afsnit 84 satte Herren hele kirken under fordømmelse – ja enhver af Zions børn – fordi de behandlede Mormons Bog som de gjorde. „Og de skal forblive under den (fordømmelse), til de omvender sig,“ sagde Herren, „og ihukommer den nye pagt, nemlig Mormons Bog“ (vers 57).

Zion kan ikke hæve sig fuldt ud og iføre sig sine skønne klæder, hvis det er under fordømmelse (se L&P 82:14).

Dette får os til at stille fem kritiske spørgsmål, som vi hver især bør besvare. Er Mormons Bog Guds ord? Ja, men hvem er den bestemt for? Hvor vigtigt er dette standardværk? Hvad er dets hovedformål? Hvordan skal vi anvende den?

Først – er Mormons Bog Guds ord? Gud har bevidnet det. (Se L&P 20:8-10). Det samme har bogens skribenter (se 2 Nephi 33:10; Moroni 7:35), og det samme

har dens oversætter (se den 8. trosartikel), det samme har dens vidner og alle dem der har læst den og modtaget personlig åbenbaring fra Gud om dens sandhed.

For det andet, hvem er bogen beregnet til? Bogens sidste skribent, Moroni, har talt til os og sagt: „Se, jeg taler til jer, som om I var nærværende, og dog er I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig jer, og jeg kender jeres gerninger.“ (Mormon 8:35). Gud inspirerede Mormon, som samlede bogen, at søge for at der kom det i den som vi har brug for i vore dage.

For det tredje hvor vigtigt er Mormons Bog? Joseph Smith har kaldt den „Vor religions slutsten“ (History of the Church, 4:461).

„Tag Mormons Bog og åbenbaringerne væk, og hvor er vor religion da? Så har vi ikke nogen!“ (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 82).

„Denne slægt,“ sagde Herren til oversætteren, Joseph Smith: „skal modtage mit ord gennem dig“ (L&P 5:10) og således skete det.

„Og de, der modtager det (Mormons Bog) med tro,“ siger Herren, „og øver retfærdighed, skal få det evige livs krone.“

Men for dem, der forhaæder deres hjerter i vantrø og forkastet det, skal det blive til deres egen fordømmelse“ (L&P 20:14-15).

For det fjerde hvad er hovedformålet med Mormons Bog? At føre mennesker til Kristus så de kan forenes med ham og derpå tilslutte sig hans kirke – i denne rækkefølge. (Se 2 Nephi 25:23; L&P 20:11-14, 35-37).

På titelsiden i Mormons Bog siges det at denne bog skal „overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud“.

Herren har endvidere givet befaling om at bogen skal bevise at „Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i fordums dage“ (L&P 20:11).

Mormons Bog er sand, hvorfor Gud in-

spirerede sin profet Joseph Smith til at oversætte den og gav ham den hellige kaldelse af genoprette sin kirke, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellighe.

Og endelig, hvordan skal vi anvende bogen?

Vi må først læse den og selv opnå et vidnesbyrd om den. Mennesker kan bedrage hinanden, men Gud bedrager ikke mennesker. Derfor er der i Mormons Bog skildret den bedste måde at afgøre bogens sandhed på – nemlig at læse den og spørge Gud om den er sand.

Moroni giver i bogens sidste kapitel denne guddommelige udfordring til enhver som læser disse ord:

„Når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsat samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligåndskraft“ (Moroni 10:4).

Dette er således den største forsikring et ærligt hjerte kan få – ved personlig åbenbaring fra Gud at få at vide at Mormons Bog er sand. Millioner har stillet bogen på prøve og ved at den er sand, og endnu flere millioner vil få det at vide.

Nu er det nødvendigt at ånden såvel som legemet til stadighed får næring. Det vi spiste i går er ikke nok til at dække den daglige behov. Derfor er det ikke nok kun at læse i ny og næ i den bog som Joseph Smith kaldte „den mest korrekte bog på jorden“ (History of the Church, 4:461).

Det er ikke alle sandheder der har lige stor værdi, og heller ikke alle skriftsteder har samme værdi. Findes der nogen bedre måde at nære sin ånd på end ofte at få åndelig føde gennem den bog hvorved Joseph Smith har sagt at mennesket „kommer Gud nærmere ved at holde dens forskrifter end ved nogen anden bog?“ (History of the Church, 4:461).

Præsident Marion G. Romney har forstået dette. For flere år siden gjorde han sig det til vane som vi har fået anbefalet, at læse i Mormons Bog hver morgen en halv time. „Jeg ved at det har holdt mig i harmoni,“ sagde han, „for så vidt som jeg har holdt mig i harmoni med Herrens Ånd.“ Derpå tilføjede han: „På den måde vil vi holde os nærmere Herrens Ånd end efter nogen anden metode jeg kender.“ (Conference Report, april 1949, s. 36, 41).

Mormons Bog skal være „et banner for mit folk, der er af Israels hus“, sagde Herren (2 Nephi 29:2). Det er en standard vi skal rette os efter og følge. I L&P 20 har Herren helliget nogle skriftsteder til en sammenfatning af de vigtige sandheder Mormons Bog belærer om (se vers 17-36).

Her står om Gud, menneskets skabelse, faldet, forsoningen, Kristi himmelfart, profeter, tro, omvendelse, dåb, Helligånden, udholdenhed, bøn, retfærdiggørelse og helliggørelse gennem nåde, og om det at elske og tjene Gud.

Vi skal kende disse vigtige sandheder. Aaron og Ammon og deres brødre har i Mormons Bog lært det lamanitiske folk om disse samme sandheder (se Alma 18:22-39), da de befandt sig i „den mørkeste afgrund“ (Alma 26:3). Da disse omvendte lamaniter havde accepteret disse evige sandheder, står der i Mormons Bog, faldt de aldrig fra (se Alma 23:6).

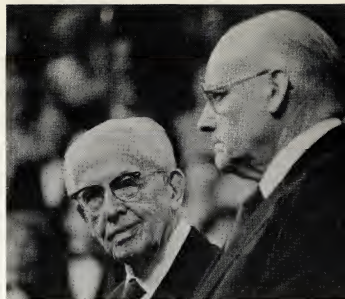
Hvis vore børn og børnebørn bliver belært om at følge disse samme sandheder vil de så falde fra? Vi kan bedst belære dem om Mormons Bog ved middagsbordet, hvor vi hygger os sammen, før sendt samt i breve og ved telefonopringninger – ja i alt hvad vi beskæftiger os med.

Nogle af de forældre som er åndeligt vågne holder andagter tidligt om morgenen sammen med deres børn i hjemmet. De synger en salme, beder en bøn, hvorpå de læser i Mormons Bog og taler om det de har læst.

„Kirkens ældster, præster og lærere skal forkynde mit evangeliums grund sætninger, som de findes i Bibelen og Mormons Bog,“ siger Herren i afsnit 42 i Lære og Pagter (vers 12).

Mormons Bog er for både medlemmer og ikke-medlemmer. Sammen med Herrens Ånd er Mormons Bog det bedste stykke værktøj Gud har givet os til at omvende verden. Hvis vi skal høste alle de sjæle som præsident Kimball forestiller sig, må vi benytte det redskab Gud har beregnet til denne opgave – Mormons Bog.

Ældste Bruce R. McConkie har sagt: „Menneskene kan komme Gud nærmere

Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Ktorum og ktorumsmedlem ældste Howard W. Hunter.

re, kan få mere af omvendelsens ånd og større lyghed i deres hjerte, stærkere vidnesbyrd og en større forståelse af frelsens lærdomme gennem Mormons Bog end gennem Bibelen . . . Der vil blive frelst flere mennesker til Guds rige – over 10.000 gange så mange – på grund af Mormons Bog end på grund af Bibelen“ (Tale om Mormons Bog ved Brigham Young universitetet den 18. aug. 1978).

Den kristne verden har Bibelen – og det samme har vi. Bibelen handler om et folk, jøderne, om deres land, Det hellige Land, om deres profeter og om Jesu Kristi fødsel og mission.

Men fandtes der kun én af Israels stammer? Hvad med Josef sønner der fik fødselsretten, som reddede alle israelitterne fra hungersnøden? Hvad med Josef, hvis sønner Israel velsignede og sagde: Lad „mit navn og mine fædre Abrahams og Isaks navn . . . blive nævnet ved dem“ (1 Mos. 48:16). Hvad med Josef som Israel velsignede og lovede at han ville blive „et yppigt vintræ (hvis) ranker slynger sig

over muren"? (1 Mos. 49:22). Hvor er Josefs optegnelse?

Vi bærer vidnesbyrd for verden om at vi har Josefs optegnelse nemlig Mormons Bog. Josef havde ligesom Juda et folk – nephiterne og lamaniterne. Josef havde ligesom Juda et land – Amerika. Josef havde ligesom Juda profeter, og hans efterkommere blev også besøgt af Jesus Kristus, nemlig den opstandne Herre.

„Ved I ikke,“ siger Herren i Mormons Bog, „at der findes mere end ét folk? . . .

Ved I ikke, at to folks vidnesbyrd er jer et bevis på, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer den ene nation såvel som den anden?

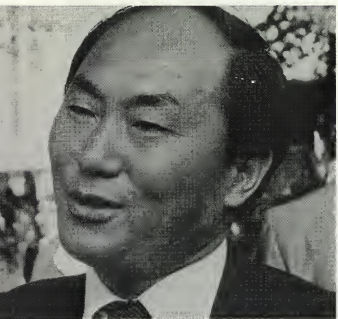
. . . Og når jeg har talt ét ord, behøver I ikke at tænke at jeg ikke kan tale et andet“ (2 Nephi 29:7-9).

Vi beder alle mennesker overalt læse Mormons Bog, en bog mere der handler om Jesus Kristus.

Hundredvis af forskellige religiøse sekter har Bibelen på deres talerstol. Mormons Bog, Josefs optegnelse bekræfter og forklarer Bibelen. Den fjerner hindringer og gengiver mange jævne og ypperlige ting. Vi bærer vidnesbyrd om at når Bibelen og Mormons Bog bruges i fællesskab, tilintetgøres falske lærdomme, afskaffes spild og oprettes fred (se 2 Nephi 3:12).

Vi behøver ikke bevise at Mormons Bog er sand. Det beviser bogen selv. Det eneste vi behøver at gøre er at læse den og forkynde den! Mormons Bog behøver ikke stå sin prøve – det er menneskene i verden, bl. a. også kirkens medlemmer, der skal vise hvad de vil benytte endnu et vidne om Kristus til.

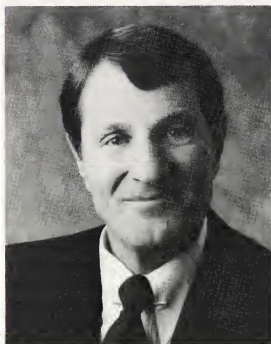
Jeg bærer vidnesbyrd om at Mormons Bog er Guds ord og således også om at Jesus er Kristus, Joseph Smith er en profet, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og har bemyndigede tjenere til at udføre frelsens ordinaanser i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Ud af dunkelhed“

Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum

Vi kan se en discipels liv, enten det er vort eget eller profeternes – som en kombination af at sætte på prøve, disciplinere og forbedre.

Kære søkende kirken befinder sig på et af de vendepunkter i historien hvor den ene tidsalder slutter og en anden begynder, hver med sine velsignelser og udfordringer. Er vi beredte, behøver vi ikke at frygte eller fejle i vores bestemte tid (se L&P 38:30).

Tidligere var kirken ikke så kendt, men sådan er det ikke længere. Det som „i almindelighed ikke er kendt“ er ubemærket og dunkelt og vil ikke være i centrum og derfor vil det dunkle ofte blive misforstået.

Herren har beskrevet hvordan han vil bringe sit sidste dages værk „ud af dunkelhed og mørke“ (L&P 1:30; se også 1 Nephi 22:12; 2 Nephi 1:23; 27:29). Således vil Kristus og hans værk, som forudsagt, blive et lys som ikke længere kan skjules (se L&P 14:9). Når kirken bliver mere kendt medfører det sine udfordringer og muligheder. Selv om evangeliets lys f. eks. er lille og modstanderen ved hvad det betyder, gør han sig sine anstrengelser for at dæmpe det.

Gud har endvidere valgt at arbejde gennem dem verden betragter som svage og dårer (se 1 Kor. 1:27; L&P 1:19, 28; 133:58-59). Denne kendsgerning der er så tydelig, skaber også sine egne udfordrin-

ger. Ikke desto mindre, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, . . . det der var svagt . . . for at gøre det stærke til skamme“ (1 Kor. 1:27).

Disciple behøver ikke skamme sig over at der kun er få af dem, men derimod over at der er så få af de omvendte som er fremstående i verden, eftersom Paulus sagde: At der ikke var kaldet „mange verdsligt vise, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme“ (1 Kor. 1:26).

Men der er stadig mere at tage i betragtning!

Som om relativ dunkelhed ved få medlemmer og store menneskelige ufuldkomheder i hans kirke ikke var nok, så ønskede Herren et ydmygt såvel som et rent folk. Derfor er den lektie som det fordums Israel fik stadig relevant: Gideon skulle kun bruge 300 krigere til at besejre Israels fjender for ikke at „Israel ville gøre sig stor overfor mig“ (Dom. 7:2).

Herren reverer os for, at vi skal erindre ham (se Helaman 12:3), og for at prøve vor tålmodighed og tro indtil vi også har lært at „ingen kunne befri (os) uden Herren (vur) Gud“ (Se Mosiah 23:23).

Med hensyn til størrelse, så er det der skete i Edens og Getsemans have af enorm stor betydning for hele menneskeheden, til trods for de små steder hvor disse dramaer, som fik evige perspektiver, udsplittedes.

Sandheden betyder mere end stedet hvor den gives, som det fremgår af det der skete på Sinaiberget. Det hellige Land er et forholdsvist lille og smalt stykke sandjord, kun omkring 320 x 120 km. Og alligevel var det her de centrale begivenheder i hele menneskehedsens historie udsplittedes.

Tænk engang – hvor forunderligt det er at de fire evangelier fortæller os om de vigtige, frelsende sandheder, men ikke noget om hvad perserne, kineserne og indianerne foretog sig mens Jesus gik på jorden. Alligevel er det en uændret kendsgerning at alle disse og alle andre mennesker bliver uudsletteligt og uigenkaldeligt velsignet på grund af Jesu forso-

ning. De er ikke mindre den almægtige Guds børn end vi er og de har fuldkomne del i hans forløsningssplan.

Men i modsætning til vores tid så kendte de foruds nationer og kulturer ofte slet ikke hinanden. Endvidere er historien sædvanligvis tavs med hensyn til det åndelige.

Kineserne i Ch'in dynastiet arbejdede travlt med sten mens de byggede den store kinesiske mur. Man kunne knap nok forvente at de vidste noget om den sten Daniel talte om skulle rives løs, dog ikke ved menneskehænder (se Daniel 2:31-45).

Omkring den tid hvor Lehi og hans pionerer lagde til i Amerika, kæmpede den græske reformator, Solon med at afslutte en økonomisk krise, som til dels skyldtes at lånerenten var på 18%.

Da Pompejus besejrede Jerusalem kæmpede 2000 unge krigere for nephiternes frihed. Omtrent på den tid da Jakob langsomt og indgraverede pladerne siges det at en længe i Indien opererede for sort stær.

Da Ammoner skjulte de hellige optegnelser som vidnede om at Gud havde præsenteret sin opstandne Søn, Jesus Kristus for nephitene – samlede pave Konstantin et råd hvor man skulle drøfte om Gud og Kristus var en og samme. Dengang den ensomme Mormon kun hørte den musik der lød i hans sjæl, mens han var ved at afslutte og gemme optegnelserne i Cumorah, indførte biskop Ambrose i Milano salmesang i kirken.

Japan begyndte at nedskrive sin historie omkring det tidspunkt hvor nephitene var ved at afslutte deres historie og mens romerne endnu befandt sig i Storbritannien.

Et par eksempler på historiens tavshed om det åndelige vil være tilstrækkelig.

Hvilken Farao var det helt præcist der havde magten på det tidspunkt hvor de store og omvæltende begivenheder fandt sted på Moses' tid under udvandringen? Der er ikke meget i de verdslige optegnelser der bekræfter disse begivenheder som de kristne og jøderne ligeså betragter som store og betydningsfulde.

Det viser sig at der kun findes alt for lidt historie om dramaet i forbindelse med Jesus anholdelse, rettergang og korsfæstelse – for Pilatus betød det flere vanskeligheder og et spørgsmål om øjeblikkelig politisk vinding:

„På den dag blev Herodes og Pilatus venner; før havde der nemlig været fjendskab imellem dem“ (Luk. 23:12).

Hvor betydningsfuld Pilatus end var lokalt og i kortere tid, så var han ingen Cæsar!

Og hvorfor har historiskriveren Tacitus (Kornelius) ikke bekræftet Paulus' andel i de dramatiske begivenheder mellem de kristne, romerne og Nero?

Kære søskende, disse store åndelige begivenheder foregik for det meste uden at de, der ikke havde blik for det åndelige, fik øje på det. Derfor gik de tabt under fordybelsen af det verdslige, som aldrig hviler. En dag vil de historiske optegnelser blive fuldkomne, men i mellemtiden vil skrifterne være vores vejledning med hensyn til disse ufattelige, åndelige begivenheder som har fundet sted i menneskens historie og har så stor betydning.

I mange tilfælde er de verdslige ledere travlt beskæftiget med verdens anliggende. I 1910-11 kæmpede en ung indenrigsminister i det britiske parlament for at SDH-missionærerne kunne få lov til at missionere. Midt i regeringspresset kæmpede Winston Churchill for religionsfrihed. Men de store biografier om Winston Churchill forbliver tavse om disse episoder, det resultat som har så stor betydning for os fik ingen plads i verdenshistorien.

Dem Gud valgte til ledere deres også ude af betragtning selv om lades ufuldkomne og uret svagt nævnes.

Moses blev beskrevet som det mest sagtmødige menneske på jorden (se 4 Mos. 12:3). Alligevel var der et kort øjeblik hvor han uoverlagt sagde: „Hør nu, I genstridige, mon vi formår at få vand til at strømme frem til eder af denne klippe?“ (4 Mos. 20:10. Fremhævelse tilføjet). Trods dette beredte Herren på en bemærkelsesværdig måde Moses til senere at tjene, hvilket han bl. a. gjorde på toppen af Forklarelsens bjerg (se Matt. 17:1-4).

Da Paulus havde skrevet sit bevægende brev om kærlighed til de hellige i Korint (se 1 Kor. 13), skrev han til medlemmerne i Galatien i et noget sarkastisk sprog. Endvidere har kammeraten, Barnabas, tilsyneladende hørt Paulus når han ikke netop talte med engletungen (se Ap. G. 15:2).

Paulus har oven i købet selv bemærket sin tendens til at rose sig selv (se 2 Kor. 10:8, 13, 15; 11:1, 16, 21; 12:1), hvilket minder os om visdommen i det en anden profet har skrevet: „Jeg roser mig ikke af min egen styrke eller min egen vilje . . .

Men jeg vil rose mig af Gud“ (Alma 26:11-12).

Kun Jesus var fuldkommen i alle ting, bl. a. også i kærlighed og sagtmødighed. Selv den største af alle jordiske profeter kommer til kort i forhold til Kristi høje og fuldkomne standarder.

Således kan vi medlemmer af kirken *hvis* vi kan se en discipels liv, enten det er vort eget eller profeternes – som er en kombination af at *satte på prøve, disciplinere og forberde*, kan vi have det meget bedre.

Gennem historien i skriften ser vi tilbagevendende anstrengelser for at nedvurdere profeter, så folk kan dadle dem – stemple dem som ubetydelige. Men for det meste er de simpelthen blevet ignoreret af deres samtidige og af verdenshistorierne. De første kristne blev trods alt bare kaldt „nazaraere“ (Ap. G. 24:5).

Tidens bekymringer og gøremål har afspejlet sig hos Joseph Smith, således som de har gjort hos hans forgængere. Alligevel er der flydt en strøm af sandheder gennem dette gode, men ufuldkomne redskab – langt mere end Joseph kunne

videregive, således som han engang erklærede:

„Jeg spekulerer hele dagen mere på hvordan jeg skal få Guds hellige til at fatte de åbenbaringer der tilflydes mig i overflod, end på hvad jeg skal spise eller drikke“ (Andrew F. Ehat and Lyndon W. Cooks redigerede og samlede udgave af *The Words of Joseph Smiths*, s. 196. Religious Studies Center, Brigham Young Universitet, Provo, 1980).

Nogle af tilhængerne blev misfornøjede, men de vendte senere tilbage – bl. a. mænd med engang meget store kirkestillinger som Oliver Cowdery, Martin Harris og Thomas B. Marsh. Men disse mænd viste i deres gerninger at de ville forene og forlige sig med riget. Sande lærdomme drev dem tilbage, men den eneste status de søgte eller fik overdraget var endnu engang at blive medlemmer af Herrens kirke.

Alt dette giver os stor grund til at håbe og til desuden at være taknemmelige. Moroni skrev:

„Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed ... men tak hellere Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere, end vi har været“ (Mormon 9:31).

Og Lorenzo Snow efterlevede dette: „Jeg kan følge kirkens president,“ sagde han, „hvis han ikke skulle vide alt det jeg ved ... jeg har set (Joseph Smiths) ufuldkommenheder ... og jeg takker Gud fordi han ville overdrage en mand med sådanne ufuldkommenheder magten og myndigheden således som han

gjorde det ... Og jeg ved at jeg selv har svagheder, og så tror jeg at der måske er en chance for mig – jeg takker Gud fordi jeg har set disse ufuldkommenheder.”

Fra ældste B. H. Roberts, som havde uendelig stor kærlighed til profeten, har vi disse ord:

„Joseph Smith ... påstod ikke, at han var en særlig hellig, at han levede et fejlfrit liv, at han havde en fuldkommen personlighed eller at hvert eneste ord han sagde var fuldstændigt korrekt. Og eftersom han ikke selv påberåbte sig dette, så kan andre heller ikke pålægge ham det ...

Alligevel fik Joseph Smith adgang til guddommens tanker, gennem åbenbaringer fra Gud,“ sagde bror Roberts. (*Comprehensive History*, 2:360-61).

Kære søskende kun få dage før profeten Joseph led martyrdøden, bekræftede han faktisk:

„Jeg har aldrig fortalt jer at jeg var fuldkommen, men der er ingen fejl i de åbenbaringer jeg har belært om. Skal jeg derfor kasserer som værdiløs?“ (*History of the Church*, 6:366).

Bør det overraske os at profeter såvel som mennesker har erfaret at følgende er sandt?

„Thi de trofaste skal han give linie på linie og bud på bud, og derved vil jeg prøve og undersøge jer“ (L&P 98:12).

Derved betyder „på den måde“ eller „efter denne metode“. Den samme gradvise fremgang gælder historien om Guds værk (se Es. 28:10; L&P 98:12; 128:21).

I mellemtiden kan Winston Churchills billedtale være en hjælp for os at huske: „Historien halter afsted i sit flakkende lys langs fortidens spor og forsøger at rekonstruere hvad der skete, genoplive ekkoer

og anvende tildens tiders lidenskaber ved deres svage lys.“ (Tribute to Neville Chamberlain, House of Commons, 12 nov. 1940).

Eftersom disciplener lever i nutiden bør de følge de højere skriftlærdomme som „dækker over alle situationer“, og i et af skriftstederne kan vi læse om et strengt, guddommeligt formål:

„Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro“ (Mosiah 23:21).

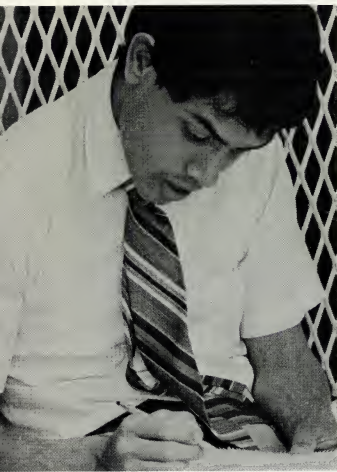
Hvorfor nu disse to særlige prøvelser? Hvorfor er Mormons Bog ikke tykkere? „Se, jeg stod i begreb med at skrive alt det, der var indgraveret på Nephis plader, men Herren forbad det og sagde, jeg vil prøve mit folks tro“ (3 Nephi 26:11).

Og her må vi også vente på et nøjagtigt svar.

Således forklares hvad det vil sige at sætte på prøve, disciplinere og forbedre sig. Det må hverken gøre os sure eller overraske os. Skævheder i menneskers åndelige udvikling betyder uorden i menneskenes historie, og vi bør ikke „med ord (gøre) et menneske ... skyldigt“ (Es. 29:21; 2 Nephi 27:32), og tilsidesætte alt andet et menneske har sagt eller stået for, på grund af et enkelt ord!

Der er nogle som venter på at skade os hver dag, således som det skete da man på Jesu tid forsøgte at „udfrutte ham om flere ting“ og forsøgte at „opsnappe en eller anden ytring af ham“ (Luk. 11:53-54). Fariseerne gik faktisk rundt og „traf beslutning om at fange ham i ord“ (Matt. 22:15).

Det færdige billede af genoprettelsesens historie bliver større og skildrer mere, efterhånden som stykkerne falder på plads og afslører noget her eller efterhånden

udvider vores forståelse.

Grundlaget er imidlertid på plads. Men historien handler om ufuldkomne mennesker, hvis ufuldkommenhed i tidens løb har forvrænget det rene lys som evangeliet kaster på dem. Der er måske oven i købet et par billedafsnit som for tiden ikke ser ud til at passe. Vi kan vente, og det er vi nødt til, til vi for eksempel har fundet ud af om det er Mattæus' eller Lukas' beretning om Jesu slægtslinie til David der er den korrekte (se Matt. 1 og Luk. 3). I mellemtiden har Faderen ved forskellige lejligheder talt om Jesu betydningsfulde slægtslinie: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag. Hør ham!“ (Matt. 3:17; 17:5; 3 Nephi 11:7; Joseph Smiths skrivelser 2:17).

Det er rigtigt at de fire evangelier ikke stemmer overens med hensyn til begivenhederne og hvem der deltog i dem ved den tomme grav (se Matt. 28:1-8; Mark. 16:1-8; Luk. 24:1-9; Joh. 20:1-10). Men det vigtigste er at graven var tom, fordi Jesus var opstået! Begivenhederne er det vigtige og ikke detaljerne! Desuden forstod de trofaste dengang og nu hvorfor Jesus ikke viste sig i synedriet for Kajfas eller Pilatus, men i stedet for de mange troende i Betania og i Overflødhedens land.

Hvorfor har de forudms kirkeledere f. eks. ikke været mere omhyggelige med at nedskrive opfyldelsen af visse af lamaniens Samuels profetier? (Se 3 Nephi 23:9-14). De blev nedskrevet nøjagtigt og præcist, men forsinket da Jesus havde befalet det.

Og lige så forsinket vil hele historien om tidernes fyldes uddeling blive nedskrevet!

Det færdige billede af genoprettelsen vil blive strålende og afspejle det guddommelige mønster og det samme motiv – Faderens plan for frelse og opøvelse og hans Søns, Jesu Kristi forsoning.

På denne fuldkomne dag vil vi opdage at vi har spillet en rolle i noget der var for vidunderligt for os. En del af underet i Guds „store og forunderlige værk“ vil være hvor guddommen på fuldkommen måde barmhjertigt anvendte os, ufuldkomne mennesker.

Indtil da vil de som har ører høre, blandt de menneskelige mislyde, og følge basunen som giver en sikker lyd (se 1 Kor. 14:8).

Desuden, lige meget hvad, synger vi ikke oprigtigt om Gud: „Vi prøved så hyppigt hans ord“? (Sange nr. 184).

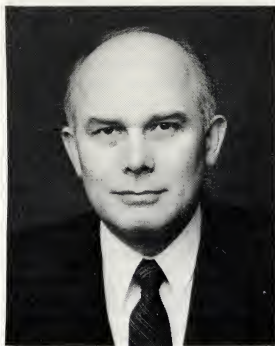
Dette er Herrens værk! Det vil gå fremad indtil alle hans forfættelser er blevet opfyldt (se Mormon 8:22), hvilket jeg med glæde vidner om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvorfor står vi til tjeneste?

Ældste Dallin H. Oaks

De tolv apostles Kvorum

„Det er en stor udfordring for alle at tjene af hele vort hjerte. Det eneste motiv til dette bør være Kristi rene kærlighed.“

Kære søskende jeg talte ikke til april konferencen, hvor jeg blev opretholdt, fordi jeg ikke kunne påbegynde dette arbejde i kirken før jeg havde afsluttet mine juridiske pligter i regeringen. Som følge deraf har jeg først ved denne halvårige konference fået mulighed for at tale til størsteparten af kirken medlemmer, og fortælle jer at jeg har accepteret min kaldelse i De tolv Råd.

Jeg er overordentlig glad for denne kaldelse. Jeg er blevet kaldet „af Gud ved profeti og håndspåleggelse af sådanne, som har myndighed dertil“ (5. trosartikel), og jeg har med glæde givet afkald på min professionelle stilling for at tilbringe resten af mine dage i Herrens tjeneste. Jeg vil gå ind for denne store tillidspost jeg har fået, af hele mit hjerte, min sjæl, mit sind, og min styrke, specielt for ansvaret til at være et særligt vidne om Kristi navn i hele verden.

Her i april blev mange mænd og kvinder kaldet til at tjene kirken. Otte mænd blev kaldet som generalautoriteter. Seks kvinder blev kaldet til presidentskaber for henholdsvis hjælpeforeningen og Unge Piger. Over 200 mænd blev kaldet til at virke som biskopper og mere end 1700

mænd og kvinder blev kaldet som fuldtidsmissionærer. I samme måned var der titusinder af andre der blev kaldet til ledere og lærere, samt til at arbejde i de mange af kirken organisationer rundt om i verden. De der blev kaldet i april tilsluttede sig millioner af andre som allerede arbejdede i lignende stillinger i den genoprettede kirke.

Mens jeg funderede over min kaldelse og de kaldelser som millioner af andre allerede arbejder i, kom jeg til at tænke over dette spørgsmål: Hvorfor står vi til tjeneste?

Fordi det er et krav der stilles til dem der tilbeder Jesus Kristus. Frelseren sagde til dem der kappedes om at få store stillinger i hans rige: „Og den, som vil være den første iblandt jer, han skal være jeres træl“ (Matt. 20:27). Ved en senere lejlighed talte han om at hjælpe de sultne, de nøgne, de syge og dem der er i fængsel. Han afsluttede sine belæring med disse ord: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig“ (Matt. 25:40).

En åbenbaring her i de sidste dage har Herren befalet os at „styrke de svage, støtte de nedhængende hændere og styrke de matte knæ“ (L&P 81:5). I et andet afsnit af Lære og Pagter har han befalet os at „virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed“ (L&P 58:27). De som har det melkesidekseke præstedømme modtager det ved at slutte pagt om at anvende deres magt i tjenesten for andre. Tjenestegerninger er faktisk en pligt som alle medlemmer i Jesu Kristi kirke går ind på at efterkomme.

Det er det samme hvad enten vi tjener vore medmennesker eller Gud. (se Mosiah 2:17). Hvis vi elsker Gud vil vi holde hans befalinger og vogte hans får (se Joh. 21:16-17).

Når vi tænker på at gøre tjenester, tænker vi i reglen på vore hænders arbejde. Men fra skrifterne lærer vi at Herren ser lige så vel på vore tanker som på vore handlinger. En af Guds første befalinger

til israelitterne var at de skulle elske ham og „tjene ham af hele eders hjerte og hele eders sjæl“ (5 Mos. 11:13). Da profeten Samuel blev sendt til Betlehem for at udvælge og salve en af Jesses sønner til den nye Israels konge, bød Herren ham ikke at vælge den første søn, skønt han så godt ud. Herren forklarede: „Se ikke på hans ydre eller høje vækst; thi jeg har vraget ham; Gud ser jo ikke, som mennesker ser, thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet“ (1 Samuel 16:7).

Vi kender jo så udmærket det skriftsted fra Ordspr. hvor der står at som et menneske „tænker i hjertet, således er han“ (Ordsp. 23:7. King James version). Vi læser også i Ordsp.: „En mand holder al sin færd for ren, men Herren vejer ånder“ (Ordsp. 16:2).

I en sidste dages åbenbaring står der at Herren ikke alene kræver at menneskebørnene handler men „Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag“ (L&P 64:34). I utallige skriftsteder kan vi se at vor himmelske Fader kender vore tanker og vort hjertes hensigter. (Se L&P 6:16; Mosiah 24:12; Alma 18:32). Profeten Moroni underviste i at dersom vore gerninger skal betragtes som gode, skal de udføres af de rette årsager. Hvis et menneske „ofrer en gave eller beder til Gud, så gælder det ham intet, om han ikke gør det i en oprigtig hensigt. Thi det bliver ikke regnet ham til retfærdighed“ (Moroni 7:6-7).

Profeten Alma underviste ligeledes i at dersom vi har forhædet vort hjerte imod

ordet „vil vi ikke vove at se op til Gud“ ved den endelige dom, fordi „alle vore gerninger vil fordømme os . . . og vore tanker vil ligeledes fordømme os“ (Alma 12:13-14).

Disse skriftsteder gør det klart at det er nødvendigt for os at overveje ikke alene *hvordan* vi tjener, men også *hvorfor* vi tjener, for at vore tjenestegerninger i kirken og for vore medmennesker kan være rene.

Mennesker betjener hinanden af forskellige årsager, og nogle er bedre end andre. Måske er der ingen af os der tjener forskellige formål hele tiden kun af en årsag. Eftersom vi er ufuldkomne væsener, vil de fleste af os formodentlig tjene af flere forskellige årsager, og de er måske forskellige fra tid til anden, mens vi udvikler os åndeligt. Men vi bør alle sammen bestrebe os på at tjene af de største og bedste årsager.

Hvilke grunde er der bl. a. til at vi tjener? Jeg vil nævne seks årsager som en illustration, uden at forsøge på at gå i detaljer. Jeg vil nævne dem i en vis rangorden – fra den ringeste årsag til den bedste.

Nogle tjener måske i håb om jordisk forføneste. En sådan mand eller kvinde sidder muligvis i kirkestilling eller udfører barmhjertighedstjenester privat for at opnå en fremskudt stilling eller for at dyrke kontakter der kan øge indtægten eller hjælpe dem til at opnå velstand. Andre tjener måske for at opnå verdslig ære, status eller magt.

Skrifterne bruger et bestemt ord for

evangelietjenester der gøres „for rigdoms og æres skyld“ – og det er „præstelist“ (Alma 1:16). Nephi sagde: „Præstelist består deri, at mennesket prædiker og fremstiller sig selv som et lys for verden for at opnå vinding og verdens ros, men de søger ikke Zions velfærd“ (2 Nephi 26:29). Her i de sidste dage har vi fået befaling om at „søge at fremme og grundfæste Zions sag“ (L&P 6:6). Desværre er det ikke alle dem der foregiver at udføre arbejde af de nævnte grunde, som virkelig har i sinde at opbygge Zion eller styrke troen hos Guds folk. Men der kan også være andre grunde.

Tjenestegerninger som tilsyneladende er uselviske, men i virkeligheden udføres for at opnå rigdom eller ære, vil bestemt være af den kategori som Frelseren fordømmer fordi de udfører dem „udvortes (ser) retfærdige ud for mennesker men indvortes er . . . fulde af hykleri og ulovshed“ (Matt. 23:28). Sådanne gerninger fortjener ikke evangeliets belønning.

„Jeg ønsker, at I skal give de fattige almisser,“ erklærede Frelseren, „men vogt jer, at I ikke giver jeres almisser for menneskene for at beskues af dem; ellers får I ingen løn hos jeres Fader, som er i Himlen“ (3 Nephi 13:1; se også Matt. 6:1-2). Frelseren fortsatte:

„Derfor, når du giver almisse, må du ikke lade blæse i basun foran dig, som hyklerne gør i synagogerne og på gaderne, for at de kan blive æret af menneskene; sandelig siger jeg jer, de har allerede fået

Fra venstre: Medlemmer af De tolv Råd – ældste Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson, Neal A. Maxwell og James E. Faust.

deres løn" (3 Nephi 13:2; se også Matt. 6:2).

Som en kontrast hertil er der dem der virker i det stille, ja „i løndom“, og de kvalificerer sig til at få opfyldt Frelserens løfte om at „din Fader, som ser i løndom, skal betale dig åbenlyst“ (3 Nephi 13:18; se også Matt. 6:4).

En anden grund til at yde tjenester – der formodentlig er mere værdig end den første, men stadig indenfor den kategori hvor der søges jordisk belønning – er den der motiveres af et personligt ønske til at opnå godt selskab. Vi er selvfølgelig i godt selskab når vi arbejder i kirken, men er det derfor vi arbejder?

Jeg kendte engang et menneske der var aktiv i kirken, og arbejdede indtil en populær ven og medarbejder flyttede. Da venen var flyttet fra wardet holdte dette menneske op med at tjene. I dette tilfælde var en arbejder i kirken kun villig til at virke så længe han arbejdede sammen med mennesker han accepterede. Mennesker der kun arbejder for at opnå godt selskab vælger med større omhu deres venner end Mesteren valgte sine tjenere eller omgangsfæller. Jesus kaldte for det meste sine tjenere blandt dem der sad i beskedne kår. Og han havde omgang med syndere. Dem der kritiserede ham for dette svarede han: „De raske har ikke brug for læge, men de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse“ (Luk. 5:31-32).

Det første afsnit af Lære og Pagter handler om mennesker i de sidste dage, og der gives en beskrivelse der ser ud til at passe på dem der arbejder i håb om jordisk belønning af en eller anden slags: „De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er et afguds væsen“ (L&P 1:16).

De første to årsager jeg her har nævnt er selviske og selvoptagede, og uæverdige for hellige. Vi som er stærke nok til at bære de svages skrøbeligheder, bør, som apostlen Paulus sagde: „ikke gøre hvad der er os selv til behag“ (Rom. 15:1). Årsager som sigter på jordiske belønninger er helt klart mindre gode egenskaber og giver mindre belønninger end de andre årsager jeg nu vil tale om.

Nogle tjener måske af frygt for straf. Skrifterne er fyldt med beskrivelser af dem den elendighed der vil overgå dem som ikke følger Guds bud. Således belærte kong Benjamin sit folk om at den sjæl der ikke omvender sig fra sine overtrædelser vil have „en levende bevidsthed om hans brøde, hvad der får ham til at vige tilbage for Guds åsyn, og fylder hans bryst med

nag og smerte og angst, som kan lignedes ved en udslukkelig ild, hvis luer opstiger i al evighed“ (Mosiah 2:38). Sådanne beskrivelser kan sikkert være en tilstrækkelig spore til at holde befalingen. Men tjenestegørelser der udføres af frygt for straf er for det meste et ringere motiv.

Andre mennesker tjener måske af pligtfølelse eller loyalitet overfor venner, familie eller traditioner. Det er dem jeg vil kalde de gode soldater, som instinktivt gør hvad de bliver bedt om uden at stille spørgsmål, og somme tider uden at tænke særlig meget over hvorfor de arbejder. Sådanne mennesker er dem der er flest af i frivillige organisationer overalt, og de udfører en masse godt. Vi har alle fordele af de gode arbejde sådanne mennesker udfører. De mennesker der arbejder af pligtfølelse eller af loyalitet overfor forskellige gode sager, er jordens gode og æverdige mænd og kvinder.

Tjenestegørelser der udføres ud fra denne egenskab jeg netop har beskrevet, fortjener ros og vil sandsynligvis kvalificere sig til velsignelser, især hvis de arbejder villigt og med glæde. Som apostlen Paulus skrev i sit andet brev til korintherne:

„Det er jo således: den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.

Enhver give, som hans hjerte har tilsat, ham, ikke tvært og tvungent; til Gud elsker en glad giver“ (2 Kor. 9:6-7).

„Det er villig lydighed mod Gud der accepteres“, har en anonym skrevet. „Herren hader det som foregår ved tvang – det er snarere en byrde end et offer“

Selv om dem der arbejder af frygt for straf eller af pligtfølelse er utvivlsomt kvalificeret sig til Himlens velsignelser, så er der stadig bedre grunde til at tjene.

En sådan bedre grund er håbet om en evig belønning. Dette håb – forventningen om at kunne nyde sit arbejdes frugter – er en af de mest magtfulde motivationer. For at give anledning til tjenestegørelser må det nødvendigvis ledsages af tro på Gud og på at hans profetier vil gå i

opfyldelse. Skrifterne er rige på løfterne om evige belønninger. I en åbenbaring som er givet gennem profeten Joseph Smith i juni 1829, har Herren f. eks. sagt: „Og dersom du holder (mine bud) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver“ (L&P 14:7).

Det sidste motiv jeg vil tale om er efter min mening den største grund af dem alle. Den er med hensyn til tjenestegørelser hvad skriften kalder „en endnu ypperligere vej“ (1 Kor. 12:31).

„Kærlighed, som er Kristi rene kærlighed“ (Moroni 7:47). I Mormons Bog kan vi læse at denne dyd er „det største af alt“ (Moroni 7:46).

Apostlen Paulus bekræftede og illustrerede denne sandhed i sin store belæring om årsagerne til at tjene:

„Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et røgende malm eller en klingende bjælde . . . Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige . . . men ikke havde kærlighed, da gavnet det mig intet“ (1 Kor. 13:1-3).

Ud fra disse inspirerede ord ved vi, at selv den største tjenestegørelse – som f. eks. at give alt hvad vi ejer for at de fattige kan få mad – gavner os ikke med mindre vore tjenestegørelser er motiveret af Kristi rene kærlighed.

For at vores tjenestegørelser skal virke bedst, skal de udføres i kærlighed til Gud og hans børn. Frelseren anvendte dette princip i bjergprædikenen, hvor han befaler os at elske vore fjender, velsigne dem der forbander os, gøre godt imod dem der hader os, og bede for dem som forfølger os (se Matt. 5:44). Han forklarede formålet med dette bud således: „Thi hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så? Gør ikke også tolderne det samme“

Og hvis I kun hilser på jeres brødre, hvad særligt gør I så? Gør ikke også hedningerne det samme?“ (Matt. 5:46-47).

Dette princip – om at vore tjenestegørelser bør udføres i kærlighed til Gud og

vore medmennesker, fremfor med tanke for personlig belønning eller andre ringere motiver – vil jeg indrømme, er en høj standard. Frelseren har også betragtet det som sådan, eftersom han sammenstiller sit bud om selviskhed og fuldkommen kærlighed direkte med idealet for fuldkommenhed. Det næste skriftsted i bjergprædikenen handler om dette store bud: „Så vær da I fuldkomme, som jeres himmelske Fader er fuldkommen“ (Matt. 5:48).

Dette princip for tjenestegerninger bekræftes i det fjerde afsnit af Lære og Pagter.

„Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag“ (L&P 4:2).

I denne befaling kan vi lære at det ikke er nok at tjene Gud af al magt og styrke. Han der kan se ind i vore hjerter og som kender vore tanker, kræver mere end dette. Hvis vi skal stå ulastelige for Gud på den yderste dag må vi tjene ham af hele vort hjerte og hele vor sjæl.

Det er en stor udfordring for os alle at tjene af hele vort hjerte og hele vort sind. I sådanne tjenestegerninger må der ikke være noget der hedder selviske ambitioner. Det eneste motiv til dette bør være Kristi rene kærlighed.

Hvis vi har vanskeligt ved at holde budet om at tjene i kærlighed, kan vi få hjælp gennem Mormons Bogs lærdomme. Efter at profeten Moroni har beskrevet hvor vigtig kærlighed og barmhjertighed er, giver han følgende råd:

„Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere“ (Moroni 7:48).

Det menneske hvis tjenestegerninger fuldt ud rummer den kærlighed vil bestå den største prøve, som er nævnt i Salme 24:

„Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på hans hellige sted?

Den med skyldfri hænder og hjertet rent“ (Sal. 24:3-4).

Jeg ved at Gud forventer at vi arbejder af et rent hjerte og med rene tanker, så vi kan tjene hinanden af de største og bedste årsager – Kristi rene kærlighed.

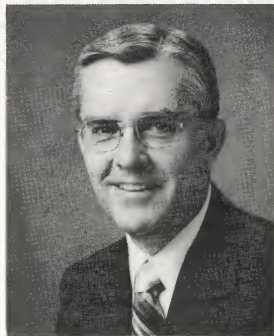
Frem for alt ved jeg at Gud lever, og jeg ved at hans Enbårne Søn, Jesus Kristus, døde for vore synder og er vor Frelser. Og jeg ved at Gud har oprettet evangeliet i sin fylde gennem profeten Joseph Smith i disse sidste dage. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Nedskriv en dato

Ældste M. Russell Ballard

Præsidentskabet for De halvjerds' første Kvorum

„Du skal ikke bekymre dig for at du ikke har nogen i tankerne. Lad Herren hjælpe dig, når du beder flittigt om hjælp til at finde dem der er beredt til at modtage evangeliet.“

Jeg beder til at mit budskab vil blive modtaget i samme ånd som ældste Oaks tale.

For nylig fik jeg af Det øverste Præsidentskab til opgave at arbejde i missionærafdelingen. Missionering er en stor udfordring, specielt når vi tænker på at der er omkring 4,7 milliarder mennesker på jorden i dag. For tiden tiltager jordens befolkning med „150 nye mennesker i minuttet, 9100 i timen, 218.100 om dagen og 79,6 millioner om året . . .

Hvis du er 50 år gammel, er jordens befolkning fordoblet i din levetid“ („Global Population Growing by More Than 200.000 a Day.“ *US News and World Report*, 23 juli 1984, s. 52).

For tiden bliver der født flere mennesker på en dag end der bliver døbt ind i kirken på et år. Den kæmpestore opgave som ligger til missionærerne kan virke overvældende. Alligevel står kirke-medlemmernes opgave helt klar. Vi skal bringe Jesu Kristi evangelium til hver menneskesjæl.

Jesus belærte: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens, og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde

alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende“ (Matt. 28:19-20).

Vi skal gøre det Herren har befaleet os i tro, for profeten Joseph Smith erklærede: „Guds sandhed vil gå frem modigt, ædelt og uafhængigt, til den her gennemtrængt hvert kontinent, besøgt ethvert himmelstrøg, er faret gennem ethvert land og har lydt i ethvert øre, indtil Guds hensigter vil være fuldfort, og den store Jehova vil sige at værket er fuldbragt“ (Den danske Stjerne, okt. 1980, s. 8).

Ældste Boyd K. Packer har antydnet hvilken tro vi skal have for at imødekomme denne udfordring, da han sagde: „Eftersom dåben er absolut nødvendig, må der være et påtrængende behov for at frembære Jesu Kristi evangelium for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk . . . Vi påtager os forpligtelsen til at forkynde evangeliet for ethvert menneske på jorden. Og hvis man spørger: „Vil det sige at I er ude for at omvende hele verden?“ lyder svaret: „Ja. Vi vil forsøge at nå ind til hver eneste levende sjæl.“

Den, der tager mål af denne udfordring, siger med det samme: „Men det er jo umuligt! Det kan ikke lade sig gøre!“

Derpå svarer vi ganske enkelt: „Måske, men vi gør det alligevel!“ (Den danske Stjerne, april 1976, s. 79).

Noget af svaret ligger i vores evne til mere fuldt ud at forstå et i stigende grad at gøre brug af vore dages kommunikationsteknik for at undervise hele verden i evangeliet. Vi må til det yderste anvende aviser, ugeblade, TV, radio og satellitter. Men selv om vi kan benytte os af den teknik, så er der ingen i kirken der har større magt til at udbrede Jesu Kristi evangeliet end I og jeg, når vi hver især gør hvad vi kan.

Jeg er godt klar over at de fleste kirke-medlemmer forstår at de bør tage aktivt del i at forkynde evangeliet. For nogen er det lykkedes ganske godt, men andre har endnu ikke forsøgt. Jeg tror at alt for mange kirke-medlemmer ikke forstår den fun-

fremmede på gaden hører allesammen til den verden som vi bør dele evangeliets budskab med. Intet kirkemedlem behøver at vente på at wardet, staven, missionen eller nogen anden kirkeorganisation skal tage ledelsen i dette arbejde. Vi bør hver især være aktivt engageret i at dele evangeliet med andre, fordi vi elsker Herren af hele vort hjerte og fordi vi ønsker at tjene ham.

Af skrifterne lærer vi „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne.

Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham . . .

hvor stor er ikke hans glæde over den sjæl, der omvender sig!

Derfor er I kaldet til at råbe omvendelse for dette folk.

Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun følte én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!“ (L&P 18:10-11, 13-15).

Kære søskende, tænk bare på at Jesus Kristus led for alle mennesker, for at I og jeg kunne få løftet om evigt liv. Sandelig han kan da forvente at vi udfører det arbejde han har betroet os. Vor himmelske Fader og hans elskede Søn har ikke ladet os alene om dette store arbejde. De har lovet at vejlede os hvis vi bare vil bede dem om hjælp.

Må jeg foreslå en enkel metode, hvorved vi hver især kan udøve vor tro og bevynde personligt at missionere. Nedskriv *en dato* i den nærmeste fremtid, hvor du vil have én parat til at blive undervist i evangeliet. Du skal ikke bekymre dig over at du ikke allerede har nogen i tankerne. Lad Herren hjælpe dig, når du beder ham flittigt om hjælp. Fast og bed, søg vor himmelske Faders vejledning og hjælp.

Mange af jer, hvis ikke jer allesammen, vil få særlige åndelige oplevelser når Her-

damentale lære der styrer vor himmelske Faders værk.

Joseph Smith sagde: „Dåb er et tegn som viser Gud, engle og Himlen at vi vil gøre Guds vilje, der findes ingen anden metode under himlene, som Gud har foreskrevet for at menneskene kan komme til ham for at blive frelst, og indkomme i Guds rige, undtagen tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåb til syndernes forladelse . . . Derved får I løfte om Helligåndens gave“ (*History of the Church*, 4:555). Når mennesker bliver døbt, får de tilgivelse for deres synder og kan tælles blandt de hellige der modtager de velsignelser og glæder som medlemskab i kirken kan give.

En naturlig følge af omvendelsen er den stadige tilgivelse for synder man får, ved at efterleve evangeliet, bl. a. ved at dele det med andre. Præsident Spencer W. Kimball erklærede: „Herren har sagt os at vore synder vil blive tilgivet hurtigere hvis vi bringer sjæle til Kristus og forbliver trofaste, med hensyn til at bære vidnesbyrd til verden, og det er klart at enhver søger yderligere hjælp til at få tilgivelse for sine synder“ (*Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 3).

I Lære og Pagter læser vi: „Jeg vil forlade jer jeres synder med den befaling, at I forbliver standhaftige i jeres sind i højtidelig andagt og i bønnens ånd ved at bære vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver givet jer“ (L&P 84:61. Fremhævelse tilføjet).

Der står også i Lære og Pagter: „Dog er I velsignede; thi det vidnesbyrd, som I har aflagt, er optegnet i himlen for at beskues af englens, og de glæder sig over jer, og jeres synder er jer forladt“ (L&P 62:3. Fremhævelse tilføjet).

En Guds profet, tidligere præsident

George Albert Smith, sagde: „Jeg har forstået det således at den vigtigste mission jeg har i livet er: For det første at holde Guds bud, sådan som jeg har lært dem; for det andet at undervise om dem til de af min Faders børn, som endnu ikke har forstået dem“ (*Conference Report*, okt. 1916, s. 50). Denne lærdom står helt klar for mig – tilgivelsen af synder er en fortsat proces. Eftersom vi hver især bestræber os på at holde os uplettede, blive rene og oven i købet helliggjorte, så ser jeg ingen bedre måde at gøre dette på end at hjælpe andre af vor himmelske Faders børn til at finde sandheden.

Når vi deltager i nadveren, indgår vi pagter om at vi er villige til at påtage os Jesu Kristi navn og at vi altid vil erindre ham og holde hans bud (se L&P 20:77). Findes der nogen bedre måde hvorpå I og jeg kan vise Herren vor kærlighed til ham, end at dele hans evangelium med andre? Vi behøver ikke at blive sendt til fjertliggende byer eller betræde fjerne lande, for at være missionærer. Naboer, venner, bekendte, familie, slægtninge og

ren inspirerer jer. Jeg ved af personlig, og min families erfaring angående missionering at Herren vil oplyse os. Han vil skærpe jeres syn på dette arbejde ved at lade jer tænke på navne på ikke-medlemmer, som I aldrig før har betragtet som eventuelle medlemmer af kirken. Når I fortsætter med arbejdet vil I blive velsignet, så I ved hvad I skal sige og hvordan I skal nærme jer de forskellige mennesker.

Kære søskende, læg mærke til at jeg ikke foreslog jer at nedskrive et navn, men derimod en bestemt dato. Hemmeligheden ved vores succes ligger i at bede om guddommelig vejledning til at blive ført sammen med mennesker der vil acceptere evangeliet.

Det er nødvendigt at efterleve evangeliet for at få syndernes forladelse, og det er nødvendigt at missionere for at efterleve evangeliet, derfor tror jeg at vi hver især bør sætte en bestemt dato mindst en gang om året hvor vi vil have et menneske eller en familie klar til at blive undervist i evangeliet. Vi bør forvente stor succes. Vi der arbejder i missionsafdelingen vil gerne høre om jeres succes ved at følge dette råd. Ingen glæde kan komme på højde med den man får ved at bringe Jesu Kristi evangeliums lys ind i en af vor himmelske Faders børns tilværelse. Ethvert kirke-medlem kan ved at missionere opleve den rolige forsikring om at deres synder fuldt ud er tilgivet dem. Vor himmelske Fader vil elske os fordi vi forkynder hans Søns, Jesu Kristi evangelium for alle hans børn på jorden.

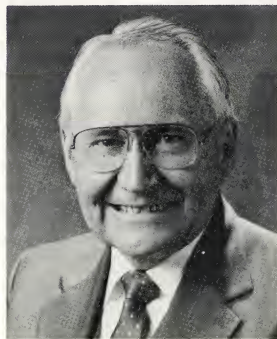
Vær rar ikke at vente på anden hjælp end den I får fra Herren. Han vil hjælpe jer. Vi kan med vore personlige anstrengelser i høj grad øge opbygningen af Guds rige. Hvis bare 30% af de aktive voksne medlemmer i kirken ville følge denne enkle fremgangsmåde mindst en gang om året, kunne vi på 200.000 flere omvendte, udover dem vi allerede døber. Dette vil tilsammen betyde at vi på 10 år får mindst 5.4 millioner flere omvendte end vi får gennem det arbejde medlemmerne for tiden præsterer. Hvis 100% af de aktive voksne ville deltage i dette, ville vi hurtigt begynde at se at ethvert levende menneske kan modtage budskabet.

Må Gud velsigne os alle at vi må få mod til at forpligte os til at sætte en bestemt dato hvor vi har én parat til at høre evangeliets budskab. Må vi derpå fortsat bede Herren vejlede os i vort arbejde, så tusinder af vor himmelske Faders børn vil modtage Jesu Kristi evangelium. Må vi alle betragte dette ikke alene som en pligt men snarere som et stort privilegium. Dette beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!' Når I ikke gør, hvad jeg siger?'"

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

„Med en fornuftig tilrettelægning bør vi kunne anvende Herrens dag på den måde han har beregnet. Han har befalede: ,Driv ikke spøg med hellige ting.'"

Lad mig lige først sige oprigtigt tillykke til ældste Hanks – vi kender dit store talent – og til ældsterne Sonnenberg, Kay og Wilcox. I vil nyde dette nye tilhørsforhold!

Frøelersn har belært os i Lukas-evangeliet:

„Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd; thi hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Men hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?'" (Luk. 6:45-46).

Lige fra begyndelsen har Herren undervist sine børn i hvor vigtigt det er at være lydige. Da Adam og Eva var drevet ud af Edens have søgte de Herren i bøn.

„Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke, thi de var

udelukket fra hans åsyn.

Og han gav dem befalinger, at de skulle tilbede Herren, deres Gud, og ofre de førstefødte af deres hjord som et offer til Herren. Og Adam var lydige mod Herrens befalinger" (Moses 5:4-5).

Derefter blev Adam efter mange dage sat på en prøve af en engel der spurgte ham hvorfor han ofrede. Adam sagde at han ikke vidste andet end at Gud havde befalede ham det. Og englen forklarede ham om den Enbårns offer og den mulighed menneskeheden havde fået for at blive forløst fra døden og om, dersom de var lydige, at opnå evigt liv (se Moses 5:6-9).

„Og på den dag velsignede Adam Gud og blev fyldt af Ånden og begyndte at profetere om alle jordens slægter og sagde: Velsignet være Guds navn, thi på grund af min overtrædelse er mine øje blevet åbnet, og i dette liv skal jeg have glæde, og atter i kodet skal jeg se Gud.

Eva, hans hustru, hørte alt dette og blev glad og sagde: Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle lydige" (Moses 5:10-11).

Adam og Eva erindrede sig disse lærdomme ved at lære deres sønner og døtre om dem. Vore profeter har gennem tiden fortalt os om de velsignelser man får ved at adlyde Herrens vilje.

Præsident Joseph F. Smith har sagt: „Enhver god og fuldkommen gave kommer fra lysets Fader, hos hvem der ingen personsanselse findes, og hos hvem der ikke er forandring, ej heller skygge af afvigelse. For at glæde ham, må vi ikke blot tilbede ham med taksigelse og pris, men vi må villigt adlyde hans befa-

linger. Ved at gøre således er Herren forpligtet til at udgyde sine velsignelser; for det er ved dette princip (lydighed mod loven) at alle velsignelser er forjættede" (Evangeliske Lærdomme, s. 183).

Evangeliet er meget enkelt når vi forstår det rigtigt. Det er altid rigtigt, det er altid godt, det er altid opløftende. Lydighed mod evangeliets principer bringer glæde og lykke. Ulydighed straffes før eller siden, og bringer os kun hjertesorg, elendighed, kampe og bedrøvelse.

Menneskehedens historie bærer store vidnesbyrd om de velsignelser, som mænd og kvinder har fået når de har underlagt sig Herrens vilje. Og alligevel ser vi så megen sorg og lidelse i verden fordi vi ikke er villige til at adlyde.

Det er et af Guds fundamentale bud som vi ser overtrådt i stor stil i vore dage. Jeg tror at dem der ikke holder dette princip tydeligt kan mærke det når de skal op mandag morgen. På mine rejser rundt omkring i verden ser jeg hvor ubredt det er at være ulydig imod dette bud. Herren befalede de fordums israelitter:

„Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning,

men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud, da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvind, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte.

Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den" (2.Mosebog 20:8-11).

Herren har ikke holdt vejledning tilbage fra sine hellige i disse dage. Han har faktisk givet os nogle temmelig bestemte befalinger om hvad vi bør gøre på hans hellige dag. I L&P kan vi læse:

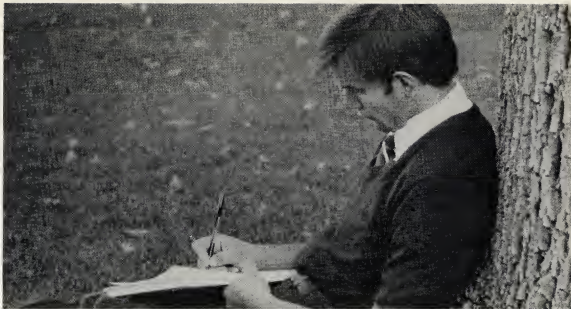
„Og for at du kan holde dig fuldstændigt uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt.

Dog skal du altid afgive dine løfter i retfærdighed, hver dag og altid.

Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gøre andet end at tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, så din glæde må være fuldkommen" (L&P 59:9-13).

Her kan vi se tre ting som Herren kræver af os for at holde hans dag hellig. For det første skal vi holde os uplekkede af verden. For det andet skal vi gå til bedehuset og deltage i nadveren. For det tredje skal vi hvile fra vort arbejde. Når Herren befalede os at holde os uplekkede af verden, så tror jeg ikke kun han har forventet at vi skulle holde os fra de verdslige steder på sabbaten, men også at vi skulle klæde os passende på hans dag. Jeg spekulerer ofte på hvad der er sket med det gamle ord der hedder „søndagstøj". Hvis vi klæder os i hverdagstøjet, vil vi højst sandsynligt opføre os som vi gør når vi har hverdagstøjet på.

Vi ville naturligvis heller ikke forlange at vore børn skulle gå klædt i kirketøjet hver dag, lige så lidt som vi ville forlange at de klædte sig på i noget tøj der ikke passede sig til sabbaten.

Noget fundamentalt i helligholdelsen af Herrens dag er at vi kommer i kirken og deltager i nadveren. Da Jesus indførte nadverens ordinans, lærte han sine disciple noget mere om kærlighed. For at de kunne forstå nadveren måtte de først forstå kærlighedens grundprincip. På dette kritiske tidspunkt var hans største bekymring hans elskede venner.

Den første nadver kunne sammenlignes med den oplevelse vi har hver uge, når vi nyder brødet og vandets hellige symboler. Det er sandelig et privilegium at deltage i denne ordinans hver uge og tænke på Frelserens ord til sine apostle: „Så ofte som I gør dette vil I mindes den time hvor jeg var sammen med jer."

Enhvert kirkemedlem indgår pagt om altid at erindre Frelseren når han eller hun deltager i nadveren. Vi bør alle hver uge prøve at opnå en personlig oplevelse, ved at føle vor Herre og Frelseres nærhed, hvilket, når vi husker det hver uge, vil hjælpe os til at blive mere som ham. Vi har altid hans eksempel for os.

Men på grund af vore menneskelige

svagheder gør vi fejltagelser selv efter dåben. Herren har derfor givet os en metode hvorved vi kan forny vore dåbspagter, når vi deltager i nadveren hver uge. Når vi nyder de hellige symboler ærbødigt og værdigt, vidner vi atter om at vi vil påtage os Kristi navn, at vi altid vil erindre ham og holde hans bud. Det er på dette tidspunkt vi skal mindes Kristi forsoning, hans kærlighed, Getsemane, Golgata og den tomme grav.

Ældste Melvin J. Ballard foreslog: „Vi ønsker at enhver sidste dages hellig vil komme til nadverbordet, fordi det er stedet for selvransagelse, for undersøgelse af os selv, så vi kan lære at rette vores kurs ind og at sætte vort liv i orden og bringe det i harmoni med kirkens lære og vore brødre og søstre" (Den danske Stjerne, juni 1976, s. 4).

Jeg har altid været imponeret over den fornyede styrke og hengivenhed man modtager ved hver uge at deltage i nadveren.

Herren har befalede os at hvile fra vort arbejde på denne dag. Jeg er sikker på at det betyder at mejetærskeren skal stå stille på marken på sabbaten. I vinduet til familiens forretning skal der hænge et skilt hvorpå der står „lukket", til oplysning for eventuelle kunder om søndagen. Kasseapparatet skal ikke ringe på grund af vore indkøb på Herrens dag. Det er virkelig en dag hvor vi skal hvile fra vort arbejde.

For nogen tid siden mødte jeg en familie som deltog i en stavskonference. De bar et dejligt vidnesbyrd for mig om hvad nadveren var kommet til at betyde for dem. Nogle år før havde faderen mistet sit arbejde, fordi det firma han arbejdede for lukkede. Frem for at flytte til en anden by for at få nyt arbejde, foreslog han familien at de åbnede en lille familierestaurant. Forretningen gik fint i flere år. Men så åbnede en kædeforretning deres restaurant på den anden side af gaden, og

de holdt åbent syv dage om ugen. Til et familieråd besluttede de at de var nødt til at tage konkurrencen op. De ville også holde åbent om søndagen og skiftes til at gå i kirke. Da de i et år havde haft åbent alle ugens dage blev de klar over at de var udslidte, sure på hinanden og de beklagede sig over den mindste ting der opstod.

De holdt endnu et familieråd og det blev foreslået at de lukkede om søndagen for at se om familien atter kunne få den gode ånd iblandt sig. De blev hurtigt klar over at Herrens system virkede. Selv om de solgte mindre, tjente de mere.

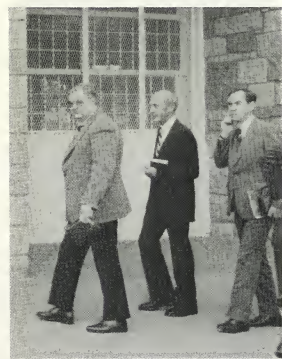
Hvad skal vi gøre på sabbatsdagen? Der fortælles en beretning om en fattig kvinde der trofast gik i kirke hver uge. Men hendes mand var ikke så hengiven. Uge efter uge tryglede hun ham om at komme med, men han ville ikke. Da han til sidst var træt af hendes plagerier spurgte han: „Nævn bare én god grund til at jeg skulle gå i kirke.”

Hun svarede: „Jeg kan ikke forklare dig hvorfor jeg går. Det eneste jeg kan sige er at jeg er tom når jeg går derhen men fyldt når jeg går hjem.” (Rick Walton and Fern Oviatts udgave af *Stories for Mormons*, s. 112. Bookcraft, Salt Lake City, 1983).

Med en fornuftig tilrettelægnings bør vi kunne anvende Herrens dag på den måde han har beregnet det.

Lad os huske hvad der står i skriften: „Sabbaten er blevet til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld” (Mark. 2:27). Og han har endvidere i Lære og Pagter sagt: „Driv ikke spøg med hellige ting.” (L&P 6:12).

Jeg giver jer mit vidnesbyrd om at de største glæder I kan opleve her på jorden er at være lydige mod Herrens vilje. Må vi altid bestrebe os på at holde hans bud, og må vi holde hans helligdag hellig. Det beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

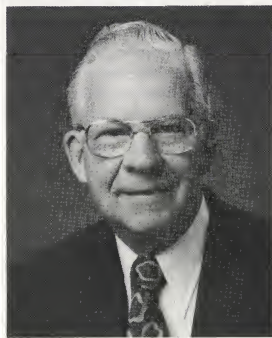
Mødet lørdag eftermiddag
6. oktober 1984

„Om du er standhaftig”

Ældste Marvin J. Ashton

De tolv apostles Kvorum

„Så længe vi viser kærlighed, tålmodighed og forståelse, gør vi intet forkert. Vi må blive ved med at prøve.”

Når der indtræffer tragedier, skuffelser og sorg er vores liv er det ikke usædvanligt at mange af os begynder at fordømme os selv og bliver krænkede. Istressede situationer siger vi: „Hvad har vi gjort at vi fortjener dette? Hvorfor tillader Herren at dette sker for os?”

Forældrene til et barn der for nylig gik sine egne veje, blev meget uheldige og troede at det var deres fejl, og nogen hørte dem sige: „Hvor gjorde vi forkert? Hvad har vi gjort som har vakt Herrens mishag? Hvad prøver Herren på at fortælle os? Er det belønningen for at prøve at være gode forældre? Hvorfor os?”

Dette var blot nogle af de mange spørgsmål de stillede i deres lidelser på grund af det alvorlige ved den dårlige opførsel deres barn havde udvist. Deres kommentarer og indstilling afspejlede en blanding af angst, krænkelser, skuffelser og selvfordømmelser.

Det var tydeligt at dette urolige ægtepar ikke kunne beroliges eller forsikres ved hjælp af skriftsteder eller personlige erfaringer. Deres barn havde overtrådt og

derfor holdt de hårdnakket fast ved at Gud måtte være misfornøjet med dem. Deres indstilling afspejlede bitterhed og mangel på selvrespekt. I øjeblikket lod de sig opsluge og odelægge af deres prøvelser.

Mens ulykken stod på ville de hverken søge råd eller trøst, det så derimod nærmere ud til at de søgte en de kunne lide sammen med og som med dem kunne istemme: „Hvis der er en barmhjertig Gud, hvorfor tillader han så at sådan noget sker?” Vi må huske på at ikke alle lidelser er straf. Det er tygtigt at vi ikke lader os odelægge af andres opførsel.

Somme tider bruger vi så meget tid på at finde ud af hvad vi har gjort forkert tidligere, at vi fortjener at noget så ubehageligt sker, at vi glemmer at løse det foreliggende problem. Og Mandino skrev i sin bog *The Greatest Miracle in the World*: „Hvis vi spørger os selv inde i fejltagelser og selvmedlidenhed, skaber vi selv vort fængsel. . . Kun vi har nøglen til vores frihed.” (Frederick Fell Publishers, New York, 1975, s. 61).

Vikan befri os fra et sådant fængsel ved at gå til Herren og få styrke. Ved hans hjælp kan vi benytte vores prøvelser som trædesten. Vi har selv nøglen i hånden.

„Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte” (L&P 82:10).

Hvis vi bliver fornærmede og krænkede, kan vi så tro på at Herren er bundet til at hjælpe os i vore ulykker og skuffelser? I dette skriftsted står der ikke noget om hvordan eller hvornår denne forpligtelse træder i funktion eller realiseres, men Herrens løfte er ægte og bindende. Vores udfordring er at holde ud. Vi vil altid komme ud for vanskeligheder og prøvelser på livets vej. Hjertesorger og ulykker behøver ikke slå os ned, hvis vi husker Guds løfte. Det kunne være godt for os alle at indtage en værdig holdning: „Hjælp os, o Herre, at vi må huske din

kærlighed til os, og værn os med din styrke når vore øjne er forblindede af sorgens tårer og vi ikke kan se hvad der ligger forude."

Det ville være tjenligt for os allesammen, og specielt for dem der er nedtyngede af sorg på grund af dårlig opførsel eller uheld, at mindes at selv profeten Joseph Smith havde stunder med fortvivelse, på grund af de meget ubehagelige erfaringer i Libertyfængslet. Måske var det også berettiget for ham at spørge: „Hvad gjorde jeg forkert? Hvad har jeg gjort, som ikke var til dit behag, o Herre? Hvor har jeg handlet forkert? Hvorfor forbliver mine bønner og anmodninger ubesvarede?" Som reaktion på de følelser han havde i hjerte og i sind, udbrød han:

„O Gud, hvor er du? Og hvor er pauluret, der dækker dit skjul?" (L&P 121:1).

Og han fik dette fortrøstningsfulde svar:

„Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik,

og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender" (L&P 121:7-8).

Det løfte Gud gav Joseph Smith gælder os alle: „Om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender," og ligeledes over de hjertesorger som vore kæres dårlige opførsel har skaffet os.

Når vi kommer ud for sådanne lidelser må vi stille os selv dette spørgsmål: „Menneskesønnen steg ned under alt dette; er du større end han?" (L&P 122:8).

Når jeg tænker på Frelserens påbud om med glæde at gøre alt hvad der står i vores magt, tænker jeg på den fortabte søns far. Faderen var hjerteknut fordi han mistede sin søn og på grund af sønnens egen-sind. Men i Bibelen står der ikke noget om at man i klagede: „Hvor gjorde jeg forkert?" „Hvad har jeg gjort at jeg fortjener dette?" eller „Hvor har jeg fejlet?"

Det ser derimod ud til at han uden bitterhed udholdt sin søns dårlige opførsel og bød ham velkommen i kærlighed. „Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen. Og de begyndte at være glade" (Luk. 15:24).

Når nogen i familien skuffer os har vi især brug for at lære standhaftighed. Så længe vi viser kærlighed, tålmodighed og forståelse, selv om vi ingen fremgang kan spare gøre vi intet forkert. Vi må blive ved med at prøve.

Da vi på TV i sommer så noget af de olympiske lege fra Los Angeles, frydede vi os over disse dygtige unge talenter der kom fra hele verden. Vi kunne godt sam-

menlige disse olympiske konkurrencer med det store løb vi alle er engageret i – kampen for at opnå evigt liv. En af guldmedaljevinderne sagde at han havde opnået succes fordi han var i stand til at udholde forpligtelsens smerte og udøve selvdisciplin.

Apostlen Paulus sammenlignede livet med et stort løb, da han erklærede: „Ved I ikke at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun en får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den!" (1 Kor. 9:24).

Men før disse, Paulus' ord, lød i folks ører, løb Prædikerens, Davids Søns, råd således: „Hurtigløberen er ikke herre over løbet eller heltene over kampen . . . Alle er de bundne af tid og tilfælde" („Men den der holder ud til enden skal blive frelst," King James version) (se Præd. 9:11; Matt. 10:22; Mark. 13:13).

Hvad kræver det at holde ud i løbet om det evige liv, at blive vinder?

For at blive vinder i løbet om evigt liv kræves der en alvorlig indsats – stadig arbejde, bestrebelse og god udholdenhed med Guds hjælp. Men hemmeligheden ved det er at vi kun skal tage ét skridt ad gangen.

Det nødvendige middel som skal til for at lære udholdenhed består af anstrengelser. I vort løb mod evigt liv vil vi alle blive udsat for smerter og forhindringer. Vi oplever måske hjertesorger, bekymringer, død, synd, svagheder, ulykker, sygdomme, smerter, psykisk angst, uretfærdig kritik, ensomhed eller at blive holdt udenfor. Måden vi klarer disse udfordringer på afgør hvorvidt de bliver hin-

dringer eller hjælp. For den tapre vil sådanne udfordringer betyde fremgang og muligheder for udvikling.

Jeg kender en ung dame som netop er flyttet hertil fra de østlige stater, efter at have været igennem en smertende skilsmisse. Hun er på udkig efter et job. En dag spurgte en der interviewede hende hvad hendes mål var – hvor hun troede hun ville være om fem år? Hun sagde til ham: „Jeg kan ikke tænke så langt frem. Lige nu må jeg nøjes med én dag ad gangen." Det er det samme vi må gøre når vi udsættes for prøvelser og tilbagegang i vort liv. Udholdenhed og standhaftighed opnås gennem selvdisciplin, time efter time og dag efter dag, ikke på grund af hvad andre siger.

Der findes mange slags skuffelser og sorger som vi udsættes for. Vi har allerede omtalt syndens smerte i vort og i vore familiemedlemmers liv. Lad mig fortælle jer om noget andet vi kan blive nødt til at udholde.

Lad mig bruge et øjeblik på at fortælle om en smuk ung dame som vi alle er meget stolte af. Jeg vil kalde hende Diana, for det er hendes rigtige navn. Diana var leder for Utah universitetets første udvalgte gymnastikhold. På den første tur over hovedet som amerikansk professionel til Miami i Florida, forføjede hun et spring under en øvelse, mistede balancen og havnede på halsen, hvorved hun beskadigede rygsøjlen. Hendes slanke, smukke legeme som havde klaret hundredvis af krævede trænings timer og de lidelser som noget sådant medfører, var nu brudt sammen. Pigen med det strålende smil,

hende der blev betragtet som holdets hjerte, stod nu overfor den udfordring at skulle acceptere medfølelse som sin betoning eller fortsat leve livet.

Da hun tidligere i sin gymnasistikkarriere blev spurgt: „Er du ikke bange for at komme til skade?“ svarede hun: „Nej, man skal tage det søde med det sure. Jeg tager hvad som helst der kommer.“

Dianas evne til at klare det og leve videre, kan bedst illustreres ved at hun tog sin eksamen 2 1/2 år efter, lammet fra brystet og nedefter. Hun kunne ikke forlade sin kørestol, men hun forsøgte sjældent en time, hun var en dygtig elev og populær blandt kammerater og lærere.

For bare et par uger siden kørte Diana selv ind i sin stol til en tredjeklasse i en underskole i Salt Lake området, sank en klump, hvorpå hun som nervøs lærer mødte sine nysgerrige elever. „Jeg har altid ønsket at blive lærer,“ siger hun med overbevisning. „Jeg kan ikke komme i tanker om noget jeg hellere vil.“ „Hvad med at deltage i olympiske lege?“ var der en der spurgte. „Jo,“ svarer hun med et dybtbølt ønske, „det havde jeg også mægtigt lyst til.“

Hviken forfriskende standhaftig indstilling: „Jeg har altid klaret mig mægtigt godt med at komme rundt på universitetets område i min kørestol alene, men når jeg har trængt til hjælp har jeg hurtigt fået venner.“

Diana har taget det sure med det søde. Hun giver og modtager. Hun finder glæder og morskab hvor andre måske ikke ser det: „Jeg er virkelig glad og tilfreds med mit liv. Jeg er hverken bitter eller vred. På en måde er jeg lige så sportslig som jeg altid har været.“

Med hendes enestående holdning og selvdisciplin, og med hjælp fra en kærlig familie, gode venner og elever, fortsætter hun med at „aspirere for guldet“. Tak Diana, fordi du har lært os hvad udholdenhed og standhaftighed handler om.

Uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i, om vi befinder os midt i en tragedie, lider på grund af dårlig opførsel eller bare har de daglige kampe i livet som trofast sidste dages hellige, må vi huske på „at hurtigløberen ikke er herre over løbet eller heltene over kampen . . . Men alle er de bundne af tid og tilfælde, og det er et spørgsmål om at holde ud til enden, så skal vi blive frelst“.

Somme tider fik vi som børn at vide at alting nok skulle gå. Men sådan er livet ikke. Uanset hvem du er, så vil du få problemer. Ulykker og skuffelser er de uventede fredsforstyrrelser i livets planer. Der er en som har sagt: „Livet er det der sker dig mens du lægger andre planer.“ Det er

vigtigt at vi ikke betragter vores modgang som en straf fra Gud. Det er rigtigt at vi selv kan være årsag til nogle af vores problemer, men ofte er der ikke noget bevis på at vor dårlige opførsel kan være årsag til vores prøvelser. Det er bare normalt at vi på rejsen gennem livet lærer at intet værdifuldt kommer nemt.

Somme tider kommer de største udfordringer til vores udholdenhed når vi forsøger at leve op til vores prioriteringer, forpligtelser og opgaver. Vi kan allesammen nemt komme på afveje når der sker noget uventet og tilsyneladende ufortjent i vort liv. Et menneskes storhed kan bedst måles efter hvor godt det reagerer på det der sker i livet som synes fuldstændigt uretfærdigt, urimeligt og ufortjent. Somme tider må vi bare tolerere en situation for at udholde den. Udholdenhed vil sige at holde sig oprejst, at stå standhaftigt imod, at lide uden at beklage sig, at fortsætte eller at tone rent flag eller have kræfter til at blive ved.

Vi kan dag for dag gøre os anstrengelser for at få kræfter til at blive ved og til at lide uden at beklage os. Vi kan hente inspiration og motivation mange steder – i de tilfælde jeg har nævnt og i mange andre eksempler som vi møder overalt. Vi kan også få styrke ved at studere skrifterne og bede uafbrudt.

Vore venner og vore kære styrker og

støtter os ofte når vi har svært ved at vælge ret. Til gengæld vil vores egen styrke og vore evner fordobles når vi hjælper andre til at holde ud.

Jeg beder at Gud vil hjælpe os med kræfter til at holde ud med gode hensigter. Gør vi det vil den meningsfyldte erklæring i 2 Tim. 4:7 få nye dimensioner for os:

„Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.“

Når vi møder hjertesorger, ulykker, skuffelser, fornærmelser, usædvanlig opmærksomhed, berømmelse eller stor rigdom i vort liv, er det vores udfordring og ansvar at være standhaftige og klare det godt. Gud vil hjælpe os i kravet til os om at sejre, triumfere og fortsætte, hvis vi påny ydmygt helliger os den meningsfyldte erklæring: „Vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt“ (13. trosartikel).

Gud lever. Jesus er Kristus. Et af kendetegnene på hans storhed, hans udholdenhed, er et stadigt liv for os, som vi skal følge. I sit jordiske liv var Jesus Kristus standhaftig da han led og på den værste måde blev afvist. Jeg bærer mit vidnesbyrd om at Gud vil hjælpe os til at være standhaftige og holde ud hvis vi gør os anstrengelser for at efterleve hans lærdomme, søge hans vejledning og holde hans bud. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Glæden ved at tjene

Ældste Russell C. Taylor
De halvjerds' første Kvorum

„Der kommer for alle mennesker et tidspunkt i livet, hvor de i deres gerninger må bekræfte deres tro.“

Idette betydningsfulde øjeblik hvor jeg for første gang står ved denne talerstol, føler jeg mig ydmyg og har en bøn i mit hjerte. Jeg vil gerne bære mit hjertes vidnesbyrd om den begejstring jeg føler ved personligt at have erfaret glæden ved at tjene i Guds rige.

Jeg kan uden at skamme mig sige at jeg elsker at tjene Gud. Erfaringen har lært mig at den største godhed i livet er usekvisk at tjene menneskedet. Mesteren sagde: „Den, der er størst iblandt jer, skal være jeres tjener“ (Matt. 23:11). Det er sagt så klogt at „tjenestegerninger er den leje vi betaler for den plads vi har fået på jorden“. Vi bør vide at lejen forfalder hver dag og at regningen aldrig bliver underdrevet „betalt“, fordi lejen, arbejdet i Guds rige, forfalder i dag og i morgen.

Nogle tror fejlagtigt at pligten til at tjene kommer efter en stor åndelig oplevelse. Det er det samme som en mand der fryser og stiller sig hen foran brændeovnen og siger: „Varm mig først, og så skal jeg nok lægge brænde i ovnen.“ Glæden og velsignelserne ved at tjene følger når man tjener. Missionæren der dyder (18) måneders trofast missionærtjeneste har *derpå* et helt liv til at tænke over dette, medens han fuldkommengør sig ved at leve i tjenesten

for andre. Nogle mennesker ville ønske og forventer at himlens sluser åbnes før de har betalt deres tiende, selv om profeten Malakias ligesud siger: „Bring hele tienden til forrådshuset . . . sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål“ (Mal. 3:10. Fremhævelse tilføjet). Der kommer for alle mennesker et tidspunkt i livet, hvor de i deres gerninger må bekræfte deres tro. Jesus sagde om sit eget liv: „Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene“ (Matt. 20:28).

Ældste Bruce R. McConkie har udførligt belært os om at tjenestegerninger er nødvendige for at blive frelst. Jeg er så imponeret over det *uopsættelige* i at gøre. At vide er ikke nok, vi må se at komme i gang. Det er ikke nok at være villig, vi må gøre noget. Det er ikke tilfredse mennesker der skaber fremgangen. Det er op til os, dig og mig, at være ilde til mode over selvtilfredshed, at holde op med at være tilskuere og deltage i livets spil. Herren har valgt sit folk til at udføre et stort stykke arbejde. Vort hjemmelærerearbejde og vort besøgs lærerindearbejde bør være mere *stadigt*, det bør *udføres* i kristen kærlighed. Det kan gøres. I kan hver især gøre jeres del af arbejdet fordi I ønsker det. Fædre og mødre, I kan med jeres store eksempel påvirke jeres sønner og døtre for evigt gennem jeres kærlighed og ved at tjene uden at beklage jer, på en lang mere overbevisende måde ved at *gøre* end ved blot at sige. Vis jeres børn hvordan man lever et kærligt liv ved selv at leve et kærligt liv, tjene kirken og de af vor himmelske Faders børn som er i åndeligt mørke.

Jeg kommer i tanke om kong Benjamins påbud til forældre, da han gav dem vejledning i at undervise deres børn:

„Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden“ (Mosiah 4:15). Det er så klogt blevet sagt at „et menneske er ikke uddannet før han lærer at tæn-

ke, uanset hvor mange eksaminer han har taget“. Jeg vil gerne tilføje at et menneske der tænker også ønsker at tjene. Jo større tjenester du gør, jo mere nærmer du dig Gud. Et menneske der tjener og ofrer sig kan gå i seng med en god samvittighed. Jeg tænker på en kær søster hvis hænder er invaliderede af gigt, men som trofast hver eneste uge tager afsted for at arbejde med det genealogiske navnedragningsprogram i Denver, og har opdaget at hendes fingerled kan klare at maskinskrive navne ordentligt og hurtigt – velsignelserne ved usekvisk at tjene.

Jesus tvættede disciplenes fødder, fødder som var varme og svedige, støvede og snavsede. Han tvættede ikke deres hænder eller ansigt, han tvættede deres fødder. Den der er den største skal være den mindste – det er ham der lærer at tjene (se L&P 50:26).

I de dage hvor søster Taylor og jeg ankom til Europa og endnu levede i kuffeter på et lille hotelværelse i Tyskland, var der en aften et seminar for missionspræsidenter i Amsterdam. Da vi kørte til og fra seminaret som regionalrepræsentanter havde arrangeret, tog vi afsted for at møde vore ledere i Vesteuropa. Vi kørte en time hver vej for at komme til en lille landsby hvor vi skulle velsigne en leder og hans familie. Vi besøgte også forskelligt hjem. I hvert hjem blev vi budt velkommen af en elskelig hustru og dejlige børn. Vi spiste med ved deres bord og blev inviteret til at overnatte, og i hvert eneste tilfælde knælede vi i bøn og velsignede familien, deres hjem, deres kaldelser og området så de kunne have succes i missioneringen. Jeg kender nu vore ledere der. Jeg følte en ægte kærlighed til dem og fornemmede at de gengældte den.

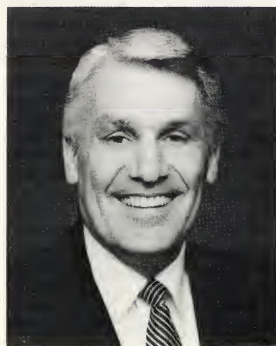
Disse følelser er lidt de samme som man oplever ved den celestiale herlighed ubeskrivelige glæde. Den der mister sit liv skal bjerpe det (se Luk. 17:33). Min åndeligheds brønd er sandelig blevet dybere. Jeg vil gerne invitere dem der endnu ikke er medlemmer af kirken til at komme frem fra de bageste rækker, hvor de sidder som tilskuere, så de kan blive deltagere i Herrens genoprettede kirke gennem dåb og Helligåndens gave, således at også de kan miste deres liv i tjenesten, og dermed bjerpe det.

Mit hjerte er blevet ændret og blødgjort gennem tjenestegerninger i årenes løb. Som den mindste af Brødrene beder jeg alle og styrke arbejdet for Guds rige. Jeg bærer mit vidnesbyrd om guddommeligheden i dette værk. Jeg bærer også vidnesbyrd om at denne kirke bliver ledet af inspirerede ledere, som jeg støtter af hele min sjæl. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Han vendte hurtigt tilbage“

Ældste Robert B. Harbertson
De halvferds' første Kvorum

„Lydighed mod Guds bud og villighed til at tjene har altid været forudsætningerne for at være en trofast discipel for Herren, Jesus Kristus“

Kære søskende jeg ønsker at I skal vide at jeg står som et levende eksempel på ældste Ashtons definition på udholdenhed. Mens jeg forventet på at komme her til mikrofonen har jeg udholdt lidelser, angst og alt det andet han talte om.

Lydighed mod Guds bud og villighed til at tjene har altid været forudsætningerne for at være en trofast discipel for Herren, Jesus Kristus. Paulus lærte os at selv Frelseren, „skønt han var Søn, lærte lydighed af det, han led“ (Heb. 5:8). Vores villighed til at ydmyge os og aflægge vores selvskhed ser ud til at have nær forbindelse med vores fremgang og sande lykke i dette liv. Esajas nedskrev disse sandheder: „Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder“ (Es. 1:18-19).

De store prøvelser i vor tid viser at den der ikke accepterer disse sande principper bliver uheldige og utilfredse og de

vil, som profeten Joseph Smith sagde, blive „overladt til sig selv, til at stampe imod brodden, forfølge de hellige og stride imod Gud“ (L&P 121:38).

I Mormons Bog er der en storslået beretning og belærende oplevelse, som finder sted da Alma, Almas søn, begynder sit arbejde på at etablere kirken blandt sit folk. Kirken blev etableret og Jesu Kristi evangelium forkyndtes lige fra Zarahemlas til Gideons land. En tid efter begav Alma sig til Meleks land. Der fik Alma stor succes. Folk lyttede og troede Guds ord og blev døbt over hele landet.

Alma tog lykkelig og glad afsked og rejste til Ammonihah, en by der lå nord for Meleks land. Her fortsatte han med at undervise, men uden succes. Satan havde fået stor magt over menneskene i denne by. Til trods for Almas bønner og store arbejde, forhærdede folket deres hjertes og ville ikke tro noget af det han forkyndte for dem. De smædede ham oven i købet, spyttede på ham, og til sidst drev de ham ud af deres by.

Han besluttede at tage til byen Aaron, tyngtet af sorg og plaget af sjæleangst på grund af Ammonihahs folks ugudelighed. Mens Alma befandt sig i denne tilstand viste en Herrens engel sig for ham og sagde at han skulle glæde sig, fordi han havde været trofast til at holde Guds bud lige siden han havde modtaget det første guddommelige budskab. Denne engel var den samme som viste sig for Alma og Mosiahs sønner, da de gjorde oprør og skadede kirken så meget. Nu sagde englen til Alma at han skulle vende tilbage til byen Ammonihah og atter forkynde for folket og fortælle dem at de måtte omvende sig, for ellers ville Gud Herren udrydde dem.

Jeg spekulerer på hvad han følte i dette øjeblik ved tanken om den stærke oplevelse han netop havde haft blandt disse mennesker. Han var blevet hånet og

smidt ud af byen, og jeg er sikker på at hans liv havde været i fare. Nu fik han at vide at han endnu engang skulle tage tilbage til disse mennesker. Almas reaktion på denne befaling er meget interessant. I skriften står der: „Efter at Alma havde modtaget dette budskab af Herrens engel, vendte han hurtigt tilbage til Ammonihahs land“ (Alma 8:18).

Kære søskende, er det ikke interessant? Der står: „Vendte han hurtigt tilbage.“ Det var måske hans tidligere erfaring med englen der fik ham til ikke at dvele eller stille spørgsmål, men reagere omgående. Jeg tror dog han var motiveret af kærlighed til Herren og sit ønske om at adlyde. Almas reaktion og indstilling til denne befaling har været en stor styrke for mig i mine bestræbelser på at tjene Herren.

Da Alma kom tilbage til byen mødte han en mand som tilbød ham mad og husly. Denne mand, der hed Amulek, havde haft et syn og genkendte Alma som en Guds profet. Alma opholdt sig mange dage hos Amulek før han begynde at forkynde for folket. Selv om Amulek var nephit havde han ikke været så stærk som han burde for at forsvere Guds sandheder men var på en måde blevet passiv. Han var en mand der havde godt yr, han var flittig og havde erhvervet sig megen rigdom.

Alma blev en velsignelse for Amulek og hans familie mens han opholdt sig hos dem, og de holdt uendelig meget af ham. Til sidst lød ordet igen til Alma, som sagde: „Gå,“ og han fik også at vide at han skulle kalde Amulek til at rejse med sig og hjælpe med at forkynde Jesu Kristi evangelium. Amulek adlød og begynde at arbejde som missionær sammen med Alma.

Og kære søskende, også dette er en styrke og vejledning for mig i hvordan jeg bør leve og reagere på de muligheder Herren giver mig for at tjene. Amulek havde meget. Han havde det bekvemt og var velhavende, han havde en god hustru og gode børn, han havde en god stilling i samfundet og alligevel reagerede han uden tøven på kaldet til at tjene.

Jeg er for nylig blevet kaldet til at tjene. Jeg er meget ydmyg over denne kaldelse og dette ansvar. Jeg ved ikke hvorfor jeg blev kaldet, men jeg lover jer, kære søskende, at jeg vil reagere „hurtigt“ når som helst jeg får tildelt en opgave, jeg vil gøre det uden at tøve. Jeg elsker Herren, Jesus Kristus og bærer højtideligt vidnesbyrd for jer om at han lever. Han er Guds opstandne Søn, han er vor Frelser. Dette er den eneste sande kirke, den er god, dette bærer jeg vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Åndelig kraft

Ældste Devere Harris
De halvfjerds' første Kvorum

„Der skal en helt bestemt åndelighed til i alt hvad vi beskæftiger os med, hvis vi skal opnå de største resultater.“

Kære søskende, jeg føler mig meget ydmyg og beder oprigtigt at Herrens Ånd vil støtte mig. Siden jeg her i april blev kaldet til at være generalautoritet har jeg udviklet en større kærlighed til Jesu Kristi evangelium, og langt større påskønnelse og kærlighed til en storslået og vidunderlig hustru som har stået ved min side i alle forhold i vort ægteskabelige samliv. Jeg er taknemmelig for vore fem børn, som støtter os og lever som de bør, og jeg er taknemmelig for forældre som har undervist i de rette principper og vist et forunderligt eksempel som vi kunne følge. Jeg har lært at elske og påskønne gode mænd og kvinder som har øvet indflydelse i mit liv og stået ved min side i mange forskellige kirkekaldeiser.

Men jeg er mest taknemmelig overfor en god Fader i Himlen, over det privilegium jeg havde at arbejde i områdepresidentenskab for de sydlige stillenhavser, og arbejde under en så storslået og inspireret leder som ældste Robert L. Simpson, hvem jeg var rådgiver til sammen med min kammerat og ven, ældste Philip T. Sonntag, og hvilken glæde har det ikke været i den sidste måned at deltage i indvielsen af et smukt tempel så langt

væk som i Australien, og se tusindvis af vidunderlige hellige komme fra alle hjørner af dette store land for at løfte deres stemmer i sang og bøn i taknemmelighed – et ægte tegn på at der bygges templer i mange lande på jordens overflade og at tusindvis af retfærdige mænd, kvinder og børn vil besøge dem for at blive besejlet som familier for tid og al evighed.

Vi besøgte de hellige på New Zealand og følte der den samme dejlige ånd. Vor ånd blev opløftet og vort vidnesbyrd styrket. Hvilket privilegium det var at deltage i indvielsen af den første sidste dages hellige kirke i Papua, New Guinea, hvor de 450 vidunderlige indfødte mennesker sad med tårefuldte øjne mens ældste Robert L. Simpson indviede deres smukke bygning. En smuk ung mand fra New Guinea rejste sig under mødet med en Mormons Bog i den ene hånd og Bibelen i den anden. Han løftede dem højt over sit hoved og bar et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium for sit folk. Det var en glæde at rejse de 100 km til en lille junglelandsby og være vidne til den tro og de vidnesbyrd vore medlemmer har der. Vi fik overrakt gaver som de havde modtaget i arv og som var gået fra generation til generation, vi fik dem blot fordi vi repræsenterede det evangelium de elsker så højt. Vi bad en bøn og velsignede deres landsby før vi tog afsted. Vi fik tårer i øjnene da vi så at præsident Kimballs billede hang i en bygning så langt borte som i New Guinea.

Vi følte missionærånden da vi bogstavelig talt så de profetier om at Jesu Kristi evangelium skulle forkyndes for alle slægter, stammer, tungemål og folk gå i opfyldelse (se Mosiah 15:28). Jeg er taknemmelig for evangeliets ånd, for missioneringens ånd og for ånden hos de store sidste dages ledere. Jeg opretholder og støtter dem af hele mit hjerte.

Gennem mange års aktivitet i kirken har jeg lagt mærke til at der findes nogle fundamentale lederprincipper, som gør mennesker store. Der skal en helt bestemt åndelighed til i alt hvad vi beskæftiger os

med, hvis vi skal opnå de største resultater. George Washington der var vort lands første præsident, bad på sine knæ i Valley Forge (det sted i Pennsylvaniaen hvor George Washington og hans soldater havde slået lejr om vinteren under den amerikanske uafhængighedskrig), og søgte Guds Ånd og vejledning. Abraham Lincoln stod på togets platform da det forlod Springfield i Illinois, på vej mod Washington D. C., hvor han skulle være præsident for De forenede Stater, og sagde følgende: „Uden den almægtige Guds hjælp . . . får jeg ingen succes. Med hans hjælp kan jeg ikke få fiasko.“ *Selections from the Letters, Speeches and State Papers of Abraham Lincoln*, redigeret af Ida M. Tarbell, Ginn and Co., Boston, 1911, s. 63).

Det var de samme åndelige lederprincipper der gjorde Moses, Nephi, Abraham og Enok til landets store mænd. Hvilke åndelige kræfter anvendte David da han gik ud på slagmarken for at møde Goliath? Han sagde: „Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastebøven, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herrens, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, du har hånet.“

I dag giver Herren dig i min hånd“ (1 Sam. 17:45-46).

Hvilke kræfter var det der fik Moses til at række armen ud over Det røde Hav og få vandet til at dele sig, så hans folk kunne gå tørskoet over?

Colombus sejlede fra Spanien og nogle måneder efter blev der mytteri ombord på kristene Pinta og Nina. Sømandene sagde at hvis ikke der var land i sigte indenfor så og så mange timer, ville de vende om. Columbus sagde at han gik ind i kahytten og bad af al styrke til Gud, og i den mørke nat, den 12 oktober 1492, fik de en lille ø i sigte, og de kaldte den San Salvador, hvilket betyder Hellige Forløser.

Jeg bærer vidnesbyrd om at der i ethvert kirkemedlem bor åndelige kræfter som kan hjælpe os, hvis vi retfærdigt søger dem. Menneskets nærmeste kommunikation med sin Skaber er bønnen. Menneskene har fået bønnen for at forelægge Gud deres problemer og modtage åndelig styrke og åndelig føde.

Vi har hver især ret til åbenbaringer indenfor vort ansvarsområde. Jeg tror oprigtigt at dersom vi nogen sine mister denne kraft, som ligger i personlig åbenbaring, i kirken, så vil vi næsten miste alt. Vi kan iværksætte programmer i kirken, men uden denne store åndelige hjælp vil vi ikke kunne forløse de hellige, omvendte nationerne og gennemføre kirkens mission.

Vi har hver især adgang til disse store, åndelige velsignelser, og til den store

magt som David og Moses benyttede, men det har sin pris. Lad mig citere:

„Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tracter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med Himlens kræfter“ (L&P 121:34-36).

Kære søskende, hvad var nu Himlens kræfter? Det var dem der fik lamme til at gå, de blinde til at se, de døde til at opstå. Og gennem disse samme kræfter blev jorden til. Men sandheden er at Himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundættninger (se L&P 121:36). Sandheden er således at for at vi fremover kan benytte disse åndelige velsignelser, kræver det personlig retfærdighed.

Som præsident Romney engang sagde: „Vi må erkende at bøn frembringer mirakler.“ Og må vi anvende denne magt og Helligåndens vejledning, og ikke alene fuldt ud stole på vore egne evner i arbejdet for Herren. Jeg bærer mit vidnesbyrd om at Gud lever, at Jesu Kristi evangelium er sandt, at en Guds profet leder denne kirke i dag, at livet er evigt. Jeg tror at folk ønsker sig mere end de kan få i denne verden. Har I nogen sinde mødt et menneske der var fuldt ud tilfreds med det han havde her? Det ser ud som om folk længes og higer efter at nå noget som de ikke kan få her på jorden. Jeg tror, en gammel klog mand på bedste måde har beskrevet dette, da han sagde: „Sandelig, Gud har sået evighedens sæd i menneskesjælene.“

Jeg bærer vidnesbyrd om at han har sået denne sæd og jeg lover at give alt hvad jeg har for opbygningen af Guds rige, i dette arbejde i de sidste dage, og jeg bekræfter dette vidnesbyrd og dette løfte. I Jesu Kristi navn. Amen. □

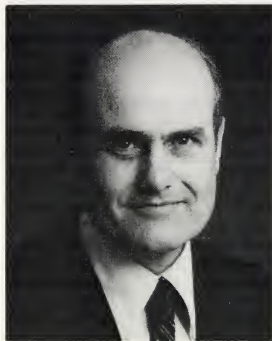

Glæden ved det gennemtrængende lys

Ældste F. Enzo Busche

De halvfjerds' første Kvorum

„Hvor meget tillader vi Åndens røst at vejlede os i livet?“

Hvor er det dejligt at være i en levende profets nærhed! I en af de store byer i denne verden står en mand og ser ud af vinduet i sin lejlighed. Han kigger ud på den grå regnvejrsdag. „Det er ikke nogen helt almindelig dag,“ tænker han ved sig selv, idet han betragter de to unge mænd som netop har besøgt ham og nu forsvinder på deres cykler for enden af vejen. Han er blevet klar over hvor rigt hans liv er blevet velsignet, siden han begyndte at lytte til ånden som udråbte fra disse to ydmyge repræsentanter for Herren i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er sandelig ikke nogen almindelig dag, for i dag fik han lov til at indgå pagt med sin himmelske Fader, at få forladelse for sine synder gennem dåben og modtage Helligånden selv, efter invitation af de to unge missionærer.

„Jeg har aldrig syntes at jeg var nogen stor synder,“ tænker han. „Jeg har altid forsøgt min familie. Jeg var en god far, og en god mand for min elskede afdøde hustru.“

Han tænker på hvordan hans liv har fået et nyt perspektiv, efter han for første

gang i sit liv, af disse to unge mænd har lært, hvordan man beder på rette vis – og ikke bare siger nogle pæne ord, men åbner sit hjerte i inderlig kommunikation med sin himmelske Fader. Åh, hvilken glæde der fyldte hans hjerte da han af missionærerne lærte at han bogstavelig er en kærlig himmelsk Faders barn! Han får nu til stadighed en større og større forståelse for det rette formål med de smerter, skuffelser og kampe han har haft tidligere i sit liv, og at de blev det som motiverede ham til at tænke, til at søge og til for alvor at søge sandheden, så han kunne være parat til at lytte til disse to unge mænd når de kom til hans dør.

Åh, hvor har han dog lært meget siden han første gang fik den hellige oplevelse at åbne sit hjerte og tale til sin himmelske Fader! Pludselig forstår han det dybe og meningsfulde formål med sit liv. Han opdager nu sin dybe taknemmelighed for de mange uvurderlige velsignelser han hver dag får sammen med muligheder for at tjene og hjælpe. Han bliver mere klar over behovet for stadig omvendelse, og vil derved blive i stand til at have Åndens ledsagelse hver time i sit liv, hvilket giver ham stor glæde. For hver ny dag der kommer er det som om solen skinner en smuk forårs morgen og bringer fornyelse til hans sjæl efter en lang, mørk, kold nat.

Med det åndens lys han har i sig kan han se folk i denne verden som de virkelige er – hvordan de lever i tomhed, i forfængelige ambitioner, samt deres manglende evne til at se Guds storhed og hans frelse. Han er ved at lære at forstå at den eneste byrde der bør tyngte, pine og frustrere en menneskesjæl er byrden ved at handle forkert – syndens byrde. „Hvilken hellig oplevelse,“ tænker han, „at lære om sig selv og Åndens høje krav om udvikling til ærlighed, om at blive bedre til at døve Kristi rene kærlighed, til at tilgive, at vise tålmodighed, at forstå og til at overvinde dovenskab, fristelsen til at udsætte og andre ønsker som er kødeligt sindede.“

Han forstår at Gud altid har været der, men at han selv har været blind – blind på grund af sine omgivelseres traditioner. Han tænker over sandheden i de ord profeten Esajas sagde:

„Se, for kort til at frelse er ej Herrens arm, hans øre er ikke for sløv til at høre.

Eders brødre er det, der skiller mellem eder og eders Gud, eders synder skjuler hans åsyn for jer, så han ikke hører“ (Es. 59:1-2).

Nu kan han se at uanset hvor talrige et menneskes synder end er, så kan de alle føres tilbage til en kilde eller oprindelse – dovenskab, selvtilfredshed og blindhed, hvilket afholder os fra at se og søge vor Gud og Konge i alle vort livs afskygninger, og fuldt ud blive hans disciple. For første gang forstår han Herrens Jesu Kristi ord, som lyder:

„Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!

Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld, skal bjerge det“ (Matt. 16:24-25).

Han forstår at Herren vidste at der ikke kunne indgås noget kompromis. Hvis vi ikke fuldt ud helliges os sagen, kan vi sandelig ikke forvente hans gunst og være hans disciple.

„Der var også en anden, som sagde: 'Jeg vil følge dig, Herre; men giv mig lov til først at sige farvel til dem hjemme.'

Men Jesus svarede ham: 'Ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds rige.'" (Luk. 9:61-62).

Med dette lys i sig er han ikke bange for hvad hans venner og slægtninge vil tænke om ham, nu hvor han har påtaget sig Kristi navn. Måske vil de ikke forstå, og måske vil de gøre nar af ham. Men han føler nu hvor nemt det ville være at elske dem alligevel, fordi han forstår dem bedre end nogen sinde før, og han vil gøre alt hvad han kan for at vise dem ægte interesse, så de kan blive fyldt med det lys som kan gennemtrænge mørket i deres liv.

Oplyst af Helligåndens kraft forstår han hvilket privilegium det er at Herren tillader os og befaler os at betale fuldt tiende og beder os at tjene ham, så vi gennem vore gerninger hver eneste dag kan vise hvor meget vi elsker vor himmelske Fader.

Nej, det er ikke svært at sige farvel til verden med dens lyster, dens tørst efter fornøjelser og dens krav om magt, at forlade denne verden med dens egoisme. Han forstår at når han nu lægger sit liv i vor himmelske Faders hånd, så bliver han Kristi discipel, og han har oplevet glæden

ved at have det guddommelige lys i sin helhed – Helligåndens lys og kraft. Han vil ikke længere kunne blive tilfreds ved det lys han kan finde i denne verden. Nej, han vil ikke kunne glemme sin Frelser og Mester nogen sinde mere!

Han påskønner i høj grad det særlige privilegium han har ved hver sabbatsdag at blive inviteret til at forny sin pagt ved det hellige nadverbord. Kraften i dette lys har lært ham altid at lytte til den ånd der lærer mennesket at bede, og om hvilken Nephi, den profet han netop har lært at kende, vidnede: „Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, de vil I vide, at I bør bede,“ (2 Nephi 32:8).

Nu forstår han at han ved denne ånds myndighed blev ført til større ærbødighed, at de ord han sagde i sine bønner blev færre og færre, indtil han tav stille og ændrede sig fra en der talte til en der lyttede – lyttede til den lille, stille søde stemme, hvis ord kommer hurtigt og magtfuldt og er „skarper end et tveægget sværd“ (L&P 6:2).

Mine kære søskende i pagten, hvor er vi velsignede at *vore* øjne er blevet åbnet og *vore* hjertes er blevet berørt af denne sandhed!

Vi vil nu forlade dette nydøbte medlem og lade ham i fred med sit forunderlige, nye liv, og jeg inviterer jer, med Guds kærlige ånds hjælp til at tænke over følgende: Hvor meget tillader vi Åndens røst at vejlede os i livet? Tænk over profeten Almas ord:

„Nu spørger jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?

Har I vandret og holdt jer ulastelige for Gud? Dersom I i denne stund blev kaldt på at gå på den anden side, kunne I så sige til jer selv, at I har været tilstrækkeligt ydmyge? At jeres klæder er blevet renset og gjort hvide ved Kristi blod, han, som skal komme og forløse sit folk fra deres synder? . . .

Han indbyder alle mennesker; thi barmhjertighedens arme er udstrakt til dem, og han siger: Omvend jer, og jeg vil modtage jer“ (Alma 5:14, 27, 33).

Mine kære søskende, lad os lære altid at blive oplyst og forstå det magtfulde behov for en stadig ændring i hjertet, så dette lys og Helligåndens kraft altid kan motivere os til at blive bedre fædre og mødre, ægtetænd og hustruer, sønner og døtre, mere flittigt arbejdende – og planlægge at påvirke tilværelsen for alle vor himmelske Faders børn og bidrage til den endelige omvæltning for alle folk i denne verden – en revolution som skal finde sted under ledelse af den eneste leder af sandheden, uden hvem der hverken ville være fred eller frelse, selveste Herren, Jesus Kristus.

Dette siger jeg ydmygt i hans navn. Amen. □

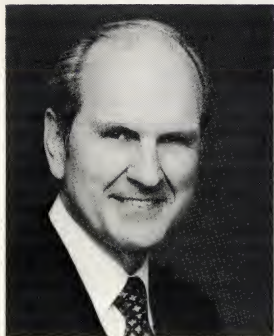
Til venstre: Ældsterne F. Enzo Busche og Yoshihiko Kikuchi fra De halvtferds første Koorum byder de netop opretholdte medlemmer fra koorummet, ældste Keith W. Wilcox, forrest til venstre, og John Sonnenberg velkommen.

Beskyt den åndelige ledning

Ældste Russell M. Nelson

De tolv apostles Kvorun

„Vores åndelige ledning styrkes gennem bøn. Når vi rådfører os med Gud i alt hvad vi gør, vil han føre os til det der er godt.“

En dag mens jeg arbejdede derhjemme med at klippe hæk og beskære vinstokke, oplevede jeg noget interessant. Jeg havde en lang forlængerledning på min elektriske hækkeklipper. Jeg havde ofte brugt den og hver gang måttet minde mig selv om at passe godt på ikke at klippe i noget der ikke skulle klippes i.

Pludselig kom jeg til nogle sammenflettede grene. Den elektriske ledning var kommet ind imellem dem. Jeg kunne ikke se den mellem grenene så derfor klippede jeg den ledning over som skulle forsyne mig med kraften til at arbejde.

„Det var en god lærestreg i livet,“ tænkte jeg. „Når kraften misbruges, afskæres forbindelsen til den sælsomme kraft.“

Og ligesom uforsigtig anvendelse af elektrisk kraft kan afbryde elektriciteten, således er det muligt at misbruge den åndelige kraft så den åndelige ledning skæres over. Derved mister vi det der sætter os i stand til at opnå succes i livet. Den rigtige anvendelse af vor åndelige ledning hjælper os til at lære, at arbejde, at adlyde Guds bud og at udvise kærlighed. Samtidig med at disse kræfter fører til tilfredsstillelse indebærer de også en risiko.

Kraften til at lære

Tænk over kraften til at lære. Hvor nødvendig den er for vores fremgang, uanset om vi af profession er forretningsmænd, landmænd eller husmødre.

Men lærdomme kan misbruges! Skarp-sindighed der anvendes forkert kan skæde den åndelige ledning over. Nogle lærde nyder at føre andre på afveje, altså sammen i den såkaldte „lærdoms“ navn. Flere år senere opdager ofrene måske at de nok er klatret op ad lærdommens stige, men at den har stået op ad den forkerte mur. En af Herrens profeter har rådet os på dette punkt:

„O, hvor underfundig er ikke den ondes anslag! O, hvor stor er ikke menneskenes forfængelighed, skrøbelighed og dårskab! Når de er lærde, tror de, at de er vise, og de lytter ikke til Guds råd, men de tilsidesætter det; thi de mener, at de ved

det af sig selv, af hvilken grund deres visdom er dårskab, og den gavner dem intet. Og de skal forgå. Men det er godt at være lærde, når man lytter til Guds råd“ (2 Nephi 9:28-29. Fremhævelse tilføjet).

Hvad sker der når man ikke får åndelig lærdom? Hvad sker der når en svæveflyver opdager at han frigøres fra kraften fra flyet der trækker det op? Han kan krænge og vende sig, men i de sidste ende kan han kun komme en vej, og det er nedad!

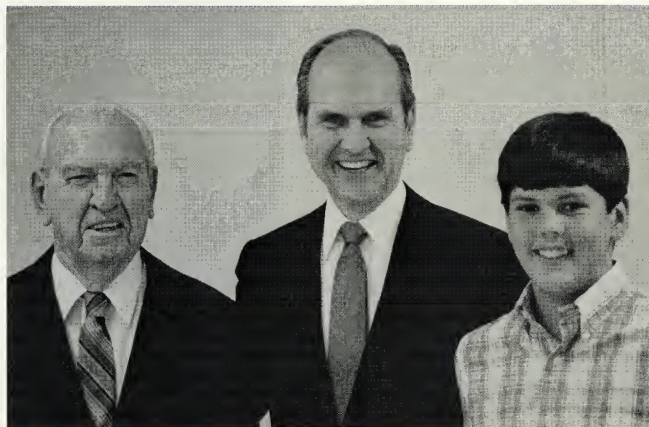
Vi skal have lærdom, men den skal anvendes klogt. Ellers får vi regler uden principper, virksomheder uden moral, kundskab uden visdom, videnskab uden menneskelighed!

Kraften til at arbejde

Tænk på kraften til at arbejde. Godt arbejde øger evnen til at arbejde. Præsident Heber J. Grant sagde ofte: „Det vi ved bliver med at gøre, bliver lettere for os at gøre, ikke fordi det i sig selv bliver anderledes, men vi får flere kræfter til at gøre det“ (Conference Report, april 1901, s. 63).

Gennem sin profet Lehi, sagde Herren: „Thi det er nødvendigt at der er en modsætning i alle ting“ (2 Nephi 2:11). Således er det i virkeligheden konkurrencen der tvinger os til at forbedre os. Det kræver ertros og taknemmelighed. Uden det kunne vi ikke nå de højder som vi ellers kan.

Men vi kan arbejde på det forkerte. Vi kan virke med iver for en meningsløs sag. Eller man kan handle forkert hundredvis af gange og kalde det erfaringer! Nogle vil

I midten: Ældste Russell M. Nelson fra De tolv Koorun, sammen med sin far, Marion C. Nelson, og søn Russell jun.

undgå at arbejde mens de stræber efter at nå deres mål som er rigdom, uden at arbejde for det, eller forsøge at få en ærværdig stilling uden at forberede sig til den. De omvendte lamaniter gav denne lektie: „Heller end at udgyde deres brøders blod ville de ofre deres eget liv, og hellere end at berøve en broder noget ville de give ham, og hellere end at tilbringe tiden i lediggang ville de arbejde flittigt med hænderne“ (Alma 24:18).

Kraften ved at adlyde love

Tænk dernæst på kraften ved at adlyde love. En af de bedste måder man kan anvende åndelig kraft på er at adlyde både Guds og menneskers love. Både friheden til at handle og til at styre sine egne handlinger udgår fra love. „Når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed imod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet“ (L&P 130:21).

Det har jeg så udmærket lært på ny af præsident Kimball. Engang hvor han skulle opereres, og hvor jeg skulle gøre det, bad han mig først om en præstedømmevelsignelse. Bag efter sagde han: „Nu kan du godt gå i gang med at gøre det der skal gøres, for at velsignelsen kan blive mulig.“

Han vidste, og jeg ved, at ikke engang Guds profet kan komme uden om loven. Ikke engang Guds Søn kan komme uden om den guddommelige lov!

Kærlighedens kraft

Tænk så på kærlighedens kraft. Jeg husker en mor jeg engang besøgte i min egen skab af læge. Denne kvinde var bundet til at ligge i en jernlunge. Polioen havde fuldstændigt ødelagt hendes åndedrætsmuskler, så hendes liv var helt afhængigt af denne store metaltank og dens støtende elektriske motor.

Mens jeg var der lagde jeg mærke til hvordan hendes tre børn forholdt sig til deres mor. Den ældste greb ind i vor arbejde for at bede om lov til at gå hen til en kammerat en time. Senere kom det næste barn og bad sin mor om hjælp med sin regning. Til sidst kom den mindste, som var så lille at hun ikke kunne se ind i sin mors ansigt, så hun kiggede op på moderen gennem i et spejl der var anbragt oven over moderens hoved, og spurgte: „Mor, må jeg få en småkage!“ Jeg har aldrig glemt denne lektie om kærlighedens kraft. Denne kvinde der praktisk talte var ude af stand til at gøre noget og slet ikke havde nogen som helst fysiske kræfter til at udøve en mors myndighed, øvede den sødeste indflydelse i dette hjem, alene

ved kærlighedens kraft!

Kærlighedens kraft mellem mand og kvinde er helt speciel. Den kærlighed min elskede hustru, Dantzel og jeg har til hinanden, har øget kærlighedens kraft for os begge. Denne kærlighed bragte os til alteret i Herrens tempel. Hendes kærlighed til mig motiverede hende til at arbejde som lærer de første år af vort ægteskab. Da vi sad småt i det tog hun desuden efterarbejde. Engang hvor vi virkelig manglede penge solgte hun af sit blod mellem sine to job, for at vi ikke skulle komme i gæld. (Hendes kære forældre har nok ved den lejlighed spekuleret på hvad det var for en svigersøn de havde fået). Jeg tænkte på dette mange år senere da hun alvorligt trængte til en blodtransfusion, og man ikke kunne finde blod i blodbanken som passede til hendes blod. Hvilket privilegium det var for mig at være hendes direkte donor.

Kan kærlighedens kraft misbruges? Desværre ja. Sex udenfor ægteskabet har, således som jeg har været vidne til det, været en af de største årsager til sorg. I nogle tilfælde er upassende brug af denne hellige, fysiske gave oven i købet blevet ødelagt, så den ikke senere kunne tages i brug.

Misbrug af kærlighedens kraft kan klippe forbindelsen over til åndelig kraft. Misbrug af kærlighedens kraft kan resultere i fuldstændig mangel på kærlighed. Tilbage bliver kun de billige efterligninger – utugt og vellyst – i kølvandet på samvittigheds søgen efter fornøjelser. I stedet for at kunne spise med ved festbordet og nyde uendelig kærlighed med sine efterkommere, får man overladt resterne fra bordet – kun en anelse af det man kunne have fået.

Den forspildte „kærlighed“ forsvinder i bedrøvelsens røg. Alligevel brænder eftervirkningerne stadig. Men selv om der lyder høje røster så lad os huske på at de der går ind for abort, allerede selv er født! De som lige ud fornægter Gud, med deres umoralske tvivlsomme opførsel, vil en dag opdage at han måske lige så direkte fornægter dem! (Se 3 Nephi 28:34).

Kilden til åndelig kraft

Kilden til vores åndelige kraft er Herren! Den egentlige kilde til åndelig kraft er Gud vor Fader. Den som viderebringer denne kraft er Helligånden. Denne kraft er anderledes end elektricitet. Et elektrisk apparat bruger strøm (kraft). Når Guds åndelige kraft anvendes *fornys* vores kraft. Mens elektricitet kun kan benyttes *en gang*, så kan åndelig kraft benyttes for tid og *evighed!*

Vores åndelige ledning styrkes gennem bøn. Når vi rådfører os med Gud i alt hvad vi gør, vil han føre os til det der er godt (se Alma 37:37). Vi kan anvende bøn når som helst vi ønsker det!

Men Herren har overladt initiativet til os selv. Han forventer at vi strækker hånden ud for at få hans kraft, på samme måde som vi må sætte et stik i stikkontakten for at få elektricitet. Han sagde: „Om du *beder*, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du må lære at kende hemmeligheder og fredelige ting – det som bringer glæde og evigt liv!“ (L&P 42:61. Fremhævelse tilføjet). Hvis vi personligt er værdige og studerer skrifterne kan vi få mere af denne kraft.

Belønningerne får vi ved retfærdigt at anvende den åndelige kraft der hører til præstedømmet! Og den er så stor at den næsten ligger udenfor den menneskelige fatteevne. Det ægtepar som har og nyder dette præstedømme værdigt og forbliver trofaste overfor den evige ægteskabspagts lov, holder ud gennem de mest krævende år – med problemer med bleer og opvask, et overfyldt køkken og en tynd tegnebog, arbejde i kirken, studier til langt ud på natten – har Herren givet dette løfte: „I skal komme frem i den første opstandelse . . . og I skal arve troner, riger, fyrstendømmer og *magter*, herredømme . . . (og der) vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed“ (L&P 132:19. Fremhævelse tilføjet).

Gennem den åndelige ledning gives åbenbaring. Præsidenten modtager åbenbaring for kirken og ledere og lærere modtager åbenbaring i deres respektive

kaldelser. Der gives personlig åbenbaring for at berolige det enkelte medlem og familierne i kirken. Disse ledninger er godt isolerede og de kan ikke sammenfiltres. Vor Fader er en ordens Gud. Ingen andre end kirkens præsident modtager åbenbaring for kirkens styrelse. Faderen inde ved siden af modtager ikke åbenbaring for sin nabos familie.

Det er muligt at ignorere eller oven i købet misbruge åndelige kræfter. Nogle har misbrugt bønnens kraft ved at gøre denne hellige kommunikation trivial. Nogle velmenende hellige gør oven i købet det rette af forkerte årsager, hvis de snæversynet koncentrerer sig om procenten på deres rapport frem for de kostbare mennesker de tjener.

Ligesom det er muligt at klippe en ledning over med en hækkedilper, er det også muligt at anvende åndelige kræfter så ligeegyldigt at man afskærer selve forbindelsen til denne kraft. Jeg kender en mand der dominerer sin hustru som om hun var en af hans ejendele. Han synes at betragte hende på samme måde som var hun hans bil eller hans kuffert, ting han bruger til selviske formål. Og jeg kender en hustru der er så dominerende overfor sin mand at han helt har mistet fornemmelsen af at være noget værd.

Husk: „At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med Himlens kræfter, og at Himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger“ (L&P 121:36. Fremhævelse tilføjet).

Uretfærdig anvendelse af præstedømmemyndighed vil helt sikkert afskære forbindelsen med kilden til denne myndighed (se L&P 121:37).

Når vi tilbeder Gud styrker vi ledningen til Gud. Ingen kan tilbede Gud rigtigt uden at ofre sig, og ingen kan ofre sig rigtigt uden for en sag. Den sag der fortjener vores kærlighed og er den vigtigste, er Jesu Kristi sag.

Da Frelseren talte om sin egen forsoning erklærede han: „Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden“ (Joh. 18:37). Hans eksempel på at tilbede, ofre sig og forpligte sig er et eksempel for os! Han er den egentlige kilde til al vor kraft til at gøre godt.

Når vi omhyggeligt og under bøn beskytter den åndelige ledning der forbinder os med Frelseren, bliver vi mere som ham!

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om hans hellige navn og mission. Jeg forkynder det hellige vidnesbyrd om han grundmøllige sønneforhold. Dette er hans kirke, og det erklærer jeg inderligt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Mester, se uvejret truer“

Ældste Howard W. Hunter

De tolv apostles Kvorum

„Frelseren havde fred i hjertet når han talte om fred, uanset hvor meget uvejret truede. Må det også være således med os. Vi må ikke forvente at komme gennem livet uden modgang – hverken alene eller samlet.“

Ca. 130 km nord for Jerusalem ligger en smuk sø som på Bibelen tid var kendt som Genesaret sø, men som vi nu bedst kender som Galilæasøen. Det er en ferskvandssø der er omkring 20 km lang og 11 km bred. Jordan floden flyder igennem den, fra nord til syd, på vejen mod Det døde Hav.

Det var den sø Jesus kendte som barn og som ung mand, søens vestlige bred ligger kun 20-25 km fra hans barndomshjem i Nazaret. Det var denne sø og de nærliggende galilæahøje Jesus ofte vendte tilbage til i de meget krævende år under hans offentlige mission.

På en rejse til Galilæa underviste Frelseren en masse mennesker der havde samlet sig ved søens bred. Folk masede sig nærmere og nærmere, mens Jesus forsøgte bedre muligheder for at undervise ved at træde ned i en båd og sejle et par meter ud på søen. Fra denne korte afstand kunne den ivrige mængde, der kæmpede for at se og høre Mesteren, gøre begge dele. Efter forkyndelsen bad Frelseren sine disciple tage med ham over til søens anden bred. Galilæa søen ligger tem-

melig lavt, ca. 200 m over havets overflade, og derfor kan den blive temmelig opvædet. Højene omkring søen er ret stejle og forholdsvis høje. Den kolde luft der kommer fra højene mødes med den varme luft der stiger op fra søen og det bevirker at der pludselig kan opstå kortvarige voldsomme storme hen over denne sø. Det var netop en sådan storm Jesus og hans disciple kom ud for da de krydsede søen den aften. Markus beskriver begivenheden således:

„De forlader folkeskaren og tager ham med, som han sad i båden; der var også andre både med ham.

Da kommer der en voldsom stormbyge, og bølgerne slog ind i båden, så den var lige ved at fylde.

Selv lå han i bagstavnen og sov på hyndet. Så vækker de ham og siger til ham: „Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?“

Så rejste han sig og truede ad stormen og sagde til søen: „Ti, vær stille! og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille.

Ofte han sagde til dem: „Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?“

Ofte de blev grebet af stor frygt og sagde til hveranden: „Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?“ (Mark. 4:36-41).

Vi har alle været vidne til sådanne storme i vor liv. Et par af dem kan have været voldsomme og frygtindgydende og eventuelt ødelæggende, skønt de har været midlertidige, ligesom denne storm på Galilæasøen. Vi har alle personligt, i familien, i samfundet, i vort land og oven i købet i kirken haft sådanne storme, som på en eller anden måde har fået os til at spørge: „Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?“ Og på en eller anden måde har vi altid i stilheden efter stormen hørt: „Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?“

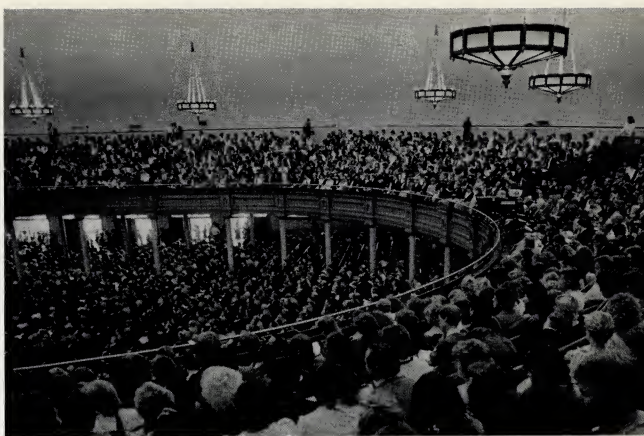
Ingen af os bryder os om at tænke på at vi ingen tro har, men jeg formoder at Her-

rens milde irrettesættelse her i høj grad er fortjent. Den store Jehova, som vi siger at vi stoler på og hvis navn vi har påtaget os, har sagt: „Der blive en hvælvning midt i vandene til at skille vandene ad“ (1 Mosebog 1:6). Og det var også ham der sagde: „Vandet under himmelen samle sig på et sted, så det faste land kommer til syne“ (1 Mosebog 1:9). Det var desuden også ham der delte Det røde Hav så israelitterne kunne gå tørskoede over (se 2 Mosebog 14:21-22). Det bør bestemt ikke være nogen overraskelse for os at han kan befale over nogle få elementer som optrådte på Galilæasøen. Og vores tro bør minde os om at han kan stilne stormene i vort liv.

Lad mig minde jer om beretningen om Mary Ann Baker. Hendes elskede og eneste bror led af den samme luftvejs sygdom som deres forældre var døde af, og han forlod deres hjem i Chicago for at komme til et varmere klima i den sydlige del af De forenede Stater.

En tid så det ud til at han blev bedre, men pludselig vendte det sig, han blev dårligere og døde næsten omgående. Mary Ann og hendes søster var knust af sorg. Det gjorde det ikke bedre at hverken deres eget helbred eller deres personlige økonomi tillod dem at få deres brors legeme ned til dem eller til at betale for at det kunne komme tilbage til Chicago for at blive begravet. Familien Bakers børn var opdraget som trofaste kristne men Marys tillid til en kærlig Gud forsvandt under besværlighederne ved broderens død og

hendes egne forringede forhold.“ Gud bryder sig ikke om mig eller mine,” sagde Mary Ann. „Denne særlige tilkendegivelse som man kalder „et guddommeligt forsyn“ er ikke værdigt for en kærlig Gud.“ Lyder det særlig kendt?

„Jeg har altid forsøgt at tro på Kristus og viet mit liv til Mesteren,“ sagde hun, „men dette er mere end jeg kan bære. Hvad har jeg gjort at jeg fortjener dette? Hvad er det jeg har forsømt siden Gud hævner sig på denne måde på mig?“ (Ernest K. Emurian, *Living Stories of Famous Hymns*, s. 83-85. W. A. Widdie Co., Boston, 1955).

Jeg tror vi alle har oplevet tidspunkter hvor vi personligt eller sammen har grædt over storme: „Mester, bryder du dig ikke om at vi går under?“ Og det gjorde Mary Ann Baker også.

Efterhånden som dagene blev til uger begyndte livets og kærlighedens Gud at stilne stormene og bølgerne i det som denne søde, unge pige kaldte „hendes uheldige hjerte“. Hendes tro vendte ikke alene tilbage, men den blomstrede, og ligesom Job i fordums tid lærte hun noget nyt, noget „langt mere vidunderligt“ end hun havde kendt for sin fortvivlelse. På Galilæasøen var disciplenes vaklende tro i den sidste ende vigtigere end at stilne stormen, således var det også med hende.

Seneres skrev hun, som en slags personligt vidnesbyrd i sin store omsorg for andres tro, når de ville blive prøvet i deres personlige fortvivlelse, teksten til den salme vi alle har sunget: „Mester, se uvejret truer.“ Lad mig læse den for jer:

*Mester, se uvejret truer,
og bølgerne slår mod sky;
for storm og for mørke jeg gruer,
o, hvor kan jeg søge ly?
Herre, i sådanne stunder,
kan du da sove trygt?
Da vort skib hvert minut kan gå under
i bølgernes kolde dyb.
Mester, med uroligt hjerte,
jeg bøjer mig angst i hu,
jeg lider af kummer og smerte,
o, Herre, o frels mig nu!
Strømme af vædsler og kvaler
kryder min sjæl og ånd.
Se, jeg synker, jeg synker, min Mester,
o, ræk mig en hjælpsom hånd!*

Og så kommer dette smukke, bevægende kor:

*Til havet og vinden han sige vil:
Til vær still!
Alting i himmel og alt på jord,
ja, engle og djævole må lyde hans ord;
er han med i skibene, stol derpå,
de kan ej i se eller storm forgå.
Til havet og vinden han sige vil:
Ti vær still! Ti vær still!
Til havet og vinden han sige vil:
Ti! Ti! vær still!*

Jeg er bange for at vi alt for ofte, både i livet og når vi synger denne salme, glemmer at lægge vægt på den stille fred som lyder i det sidste vers:

*Mester, jeg redning har fundet,
thi uvejret er nu tyst,
ja, solen er atter oprundet,*

og himlen udi mit bryst.
 På livet stormende vover,
 Frelser, forlad mig ej!
 Og når da min livsrejse er over,
 jeg salig må møde dig.
 (Sange nr. 92).

Vi vil alle opleve en vis modgang i vort liv. Jeg tror det er rimeligt for os at regne med det. Noget af det vil eventuelt være voldsomt og skadeligt og destruktivt. Noget af det kan oven i købet svække vor tro på en kærlig Gud som har magt til at lette problemerne for os.

Til de ængstelige tror jeg Faderen til os alle vil sige: „Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?“ Det gælder naturligvis tro for hele rejsen, alle oplevelserne og erfaringerne, hele vort liv og ikke kun små stormfulde øjeblikke. Ved rejsens ende, en ende som ingen af os kan se lige nu, vil vi sige: „Mester, jeg redning har fundet . . . på livets stormende vover, Frelser forlad mig ej!“

Jesus sagde: „I verden har I trængsel,

men vær frimodige, jeg har overvundet verden“ (Joh. 16:33). Ved samme lejlighed sagde han: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver“ (14:27). Gennem hele sit liv og gennem sin mission talte han om fred, og da han kom ud fra graven og viste sig for sine disciple, lød hans første hilsen: „Fred være med eder!“ (Joh. 20:19).

Men Jesus blev ikke skånet for sorger og smerter og angst og tugtelse. Ingen tunge kan give udtryk for den uudholdelige byrde han bar, vi har ej heller visdom til at forstå profetens Esajas' beskrivelse af ham som „en smerternes mand“ (Es.53:3). Hans skib blev kastet omkring det meste af hans liv, og det knustes i hvert fald i jordiske øjne skæbnesvangert på Golgata. Vi er blevet bedt om ikke at se på livet med jordiske øjne. Ser vi med åndelige øjne, ved vi at det var noget helt andet der skete på korset.

Frelseren havde fred i hjertet, og han talte om fred, uanset hvor meget uvejret truede. Må det også være således med os

– at vi i vort hjerte, i vort hjem, i vore lande overalt i verden, selv når vi møder trængsler fra tid til anden i kirken. Vi må ikke forvente at komme gennem livet uden en vis modgang, hverken alene eller samlet.

En af de klogeste, gamle romere sagde engang en stor evangelisk sandhed, formentlig uden at være klar over at han gjorde det. Han talte om romernes magt på havet og det absolut nødvendige i at have kontrol over havene, det var Cicero der sagde til militæret: „Den der befaler over havet, befaler over det hele.“ (W. Gurney Benham, *Putnam's Complete Book of Quotations*, s. 505. G. P. Putnam's Sons, New York, 1926).

Og dette bærer jeg vidnesbyrd om.

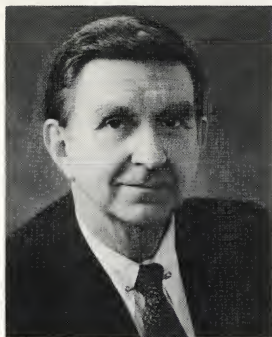
„Alting i himmel og alt på jord, ja, engle og djævlé må lyde hans ord; er han med i skibene, stol derpå, de kan ej i sø eller storm forgå. Til havet og vinden han sige vil: Ti vær stíl!“ I Jesu Kristi navn. Amen. □

Evigt ægteskab

Ældste Marion D. Hanks
De halvfjerds' første Kvorum

„Evangeliets principper og pagter – især templets – er den bedste grundvold at bygge et stærkt ægteskab på.”

Jeg har fået til opgave at tale om evigt ægteskab og jeg beder til at min forberedelse og ånd vil være passende til dette meget hellige emne.

Jeg talte en dag i et smukt besælgingsværelse i templet med en lille dreng som var helt klædt i hvidt og parat til at samles med sine forældre og søskende til en hellig ceremoni. Jeg spurgte ham: „Hvorfor er din familie her i templet?”

Han svarede: „For at blive beseglet.”
Jeg spurgte: „Hvad vil det sige at blive beseglet?”

Han svarede: „Vi skal være en evig familie.”

„Åh,” sagde jeg, „I skal være en evig familie. Du må have en *dejlig* familie, en *hellig* familie, siden du ønsker at være sammen med dem for evigt. Har du en lykkelig familie?”

„Jal” sagde han.

Denne dejlige dreng var allerede befyndt at forstå at de vigtigste principper man kan lære: 1. at vor himmelske Fader har sørget for at ægteskabs- og familiebånd kan bestå altid, vare for evigt, og 2. at et som vi skal glæde os til i evigheden

må være et godt ægteskab her, et ægteskab som er hjertet i et lykkeligt hjem og en lykkelig familie.

Jeg vil også gerne bære vidnesbyrd om at evangeliets principper og pagter – især templets – er den bedste grundvold at bygge et stærkt fællesskab på, og at et sådant ægteskab ikke bare *kommer af sig selv*. Det bliver ikke skabt ved en enkelt ceremonie eller omstændighederne eller en tilfældighed, men fordi to modne, kærlige voksne er i stand til og villige til at lære de principper hvorved et levedygtigt og holdbart ægteskab dannes og udvikles dag for dag, år for år gennem stadigt arbejde.

De fleste af os der er forsamlet i aften er gift. Mange nærmer sig det tidspunkt hvor denne vigtige begivenhed kan finde sted.

I unge mænd som er gamle nok til at deltage i dette møde, er også gamle nok til sammen med os at begynde at tænke alvorligt over nogle meget vigtige principper med hensyn til jeres fremtid.

Lad mig tale om (1) tempelægteskab, som grundlag for (2) et lykkeligt, evigt fællesskab, (3) bygget på evangeliets pagters solide grundvold (4) af to ærlige voksne mennesker som lærer og udvikler sig sammen, og (5) om Guds præstedømmes myndighed, hvorved disse pagter er indgået. Præstedømmet som ikke er en overordnet eller dominerende stilling, men som skal benyttes til at tjene, udøve kærlig ledelse som et trofast eksempel i hjemmet, ved hjælp af Herrens Ånd.

1. Tempelægteskab

Ærlig vielse godkendes af Herren. Faktisk lærer vi i skrifterne at „ægteskabet er indstiftet af Gud” for hans børn (L&P 49:15), og ligeledes at „alt, hvad Gud viker, bliver evindeligt” (Præd. 3:14). Hans indstiftelse af det evige ægteskab er fyldt med håb og løfter, og det er beregnet til at

føre til lykke her og til at være en evig forvaltning, således som Gud selv har det.

I begyndelsen, da denne jord var skabt, satte Gud manden og kvinden sammen i Edens have, hvor den første vielse fandt sted. De var ikke underlagt den jordiske død og der var ingen tidsbegrænsning for deres ægteskab. Gud erklærede: „Derfor forlader en mand sin fader og moder og holder sig til sin hustru, og de to bliver et kød” (1 Mosebog 2:24).

Da Kristus levede på jorden citerede han dette bud og tilføjede: „Hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille” (se Matt. 19:4-6). Han gav sine disciple magt til at binde det i Himlene som var bundet på jorden (se Matt. 18:18). Paulus erklærede at „i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden” (1 Kor. 11:11).

Da evangeliet blev gengivet fik man en ny forståelse af templer og tilbedelsen i templet. Magten til at binde og besægle på jorden og i Himlen var atter betroet Guds bemyndigede tjenere. Vielse for tid og evighed, de højeste løfter for ægteskabet, kan atter udføres for tid og al evighed af kvalificerede ledere i Herrens hellige templer.

2. Et lykkeligt ægteskab – for tid og evighed

Men et ægteskab der er beregnet til at holde i al evighed må være et godt ægteskab, smukt og i udvikling. Somme tider betragtes det særegne ved tempelægteskabet som noget der kun drejer sig om det vedvarende og myndigheden. Enhver der kommer til templet for at blive viet forstår naturligvis at ceremonien udføres efter Guds bemyndigelse for tid og al evighed. Men det bemærkelsesværdige som åbenbares i ceremonien ved tempelalteret betyder *langt mere* end dette. Det forhold som således etableres er af største vigtighed. En mand og en kvinde bliver beseglet med vidunderlige løfter under tempelvielsen, og virkeliggørelsen af de lovede velsgnelser står i direkte forbindelse med deres forståelse og overholdelse af de højtidelige forpligtelser de indgår med hinanden og Herren.

De forpligtelser man indgår i templet dækker alt og er bestående – de omfatter hele personen, *det vil sige* for hele rejsen. Ingen af dem forbliver naturligvis som de er. De vil begge vokse og udvikle sig på mange områder. Men denne vielsesceremoni holdes ikke tilbage for nogen eller kræver særlige forbehold, udover at de der indgår den er trofaste. På denne solide grundvold påtager den nydannede fa-

mille sig med glæde bestandigt at lære hvordan man lever lykkeligt i al evighed, at opbygge et stærkt og kærligt fællesskab der vil udvikle sig til at blive stadig sunderligere og herligere gennem evigheden. Hvordan kan vi sikre os succes i en så stor og vigtig opgave?

Mange nye og vedvarende forhold følger med når man gifter sig – forhold som alle er betydningsfulde for familiens lykke.

For hende lyder de hellige ord: Hustru, mor, husmoder, hjemmets hjerte. For ham lyder de: Ægtemand, far, beskytter, forsørger, ham der leder hjemmet i en kærlig præstedømmeånd.

De indgår tilsammen et *partnerskab*, hvor de skal dele, lære og udvikle sig.

De begynder at dele sammen som *ægtefæller* i den særlige forstand som gifte mennesker gør. Hvad enten de befinder sig i samme værelse eller der ligger en verden imellem dem, så er de gift 24 timer i døgnet. Deres interesse gælder hele personen, hele fremtiden for hinanden. Med en god humoristisk sans, god tilretteælgelse og ægte hensyn til hinandens behov, går de nu i gang med at *skabe* et lykkeligt liv. De ler en masse og græder en lidt. De er kærlige, hensynsfulde og betænksomme: De skriver sedler, ringer til hinanden, siger kærlige ord, svarer medfølelende, han glæder sig til at komme hjem til hende, og hun til at han kommer hjem.

Ægtepar er *kæresten*, i et særligt skabende fællesskab, de er velsignede med den enorme kraft der fik dem til at tiltrække sig hinanden, somme tider på en kort afstand og somme tider med en verden imellem sig. Denne guddommelige kraft skal støttes af andre egenskaber – med respekt, loyalitet og retskaffenhed – så den kan blive det den er bestemt til. Det er en velsignelse der får større og større betydning efter år ef i al evighed at kunne give sig selv fuldt ud i tillid og fortrolighed, og at kunne modtage med glæde og taknem-

melighed af hinanden.

En ulykkelig hustru sammenfattede i seks ord et ægteskab der gik i opløsning og dumheden i at tro på at den fysiske forbindelse er nok – at det skulle være nok med det uden godhed, hensyn og andre nødvendige egenskaber. Hun sagde: „Vi har intet mere at sige“

Et ægtepar bør være de *bedste venner* - i intet andet forhold på jorden er der brug for venskab i samme grad som i et ægteskab.

Jeg har et brev der er skrevet af en ung enke der var immigrant i kirkens allerførste tid. Det er skrevet i 1848 i Honeycreek, Missouri, til hendes mands mor og søster i England. Han døde på skibet på vej til Amerika, hvorpå hun og hendes 2 drenge måtte tage vestpå sammen med de hellige, sønderkruet og alene. Hun skrev det brev der har ændret mit liv en smule. Måske kunne det også ændre jeres.

Hun begyndte: „Kære mor og kære Hannah, jeres højtelskede søn og min bedste ven har forladt denne jord. Det som var mig mere kært end selve livet er væk. Å mor, mor, hvad skal jeg gøre?“

Og derpå fortalte hun om sin kærlighed til sin *allerbedste ven*, og at hun ville opdrage disse to drenge i riget og efter deres fars billede og Herrens formaning.

Jeg fik tårer i øjnene da jeg spurgte mig selv om dette brev kunne være skrevet i mit hus.

Det er så vigtigt at ægtefæller er venner. Så vil afværge blæse væk så kun kernerne er tilbage, man vil kunne glæde sig over hinandens forskelligheder, lytte tålmodigt, give gavmildt og frit tilgive. Når man er venner vil man blive motiveret til en dag at gå tværs gennem stuen og sige: „Det må du undskylde, jeg mente det ikke.“ Så vil man ikke lade som om man er fuldkommen eller kræve det af den anden. Så vil man ikke insistere på at begge skal reagere nøjagtigt ens overfor enhver tanke og følelse, men man vil forenes i ærlighed og retskaffenhed. Der hører omvendelse og tilgivelse til ethvert ægteskab – ethvert godt ægteskab – samt respekt og tillid.

Og alt dette og meget andet, som vi ikke kan nævne i detaljer, viser at et sådant forhold ikke bare *kommer af sig selv*.

Det vil således stå klart at der er brug for omsorg, betænksom forberedelse, omhyggelig valg og at man bejder til hinanden. Ingen bør være så ukloge at tro på kærlighed ved første øjekast, romantik og de levede lykkeligt til deres dages ende – et ægteskab som er indgået uden at tænke sig ordentligt om, forberede sig og bede. Ægteskab er et forhold som skal bestå dag for dag, og hvor kærlighed, egenskaber,

fælles overbevisninger og formål og synspunkter med hensyn til økonomi, familie og levevis er langt vigtigere end mænskin, musik og en smuk profil.

3. Den endelige pagt

Det bedste grundlag for alt dette er at være værdige til at blive viet i templet. Men tempelvielsen er ikke en ordinans der kan stå alene. Den virker både som højdepunktet i andre ordinanser og grundlaget for familien og den evige fremtid.

Måske er der nogle af jer unge mænd der ikke ved at ingen kan indgå et tempelægteskab før han eller hun selv har modtaget sine tempelvelsigelser. To der ønsker et evigt ægteskab kan ikke indgå dette før de hver især personligt har indgået hellige pagter med Herren. Det centrale ved principerne i disse hellige pagter bygger på en trofast, kristen levevis og danner grundlaget for et godt ægteskab og en god familie.

Kan I se at de pagter vi indgår i templet, ligesom de andre hellige ordinanser i riget, vedrører og bygger på Herrens, Jesu Kristi liv?

I templet forpligter vi os til at følge Kristus ved at gøre Guds vilje og holde hans bud, ved at værdsætte andre og tjene uselvisk, ved at elske Gud og vore medmennesker. Vi lover at være seksuelt rene og at være tro overfor moralprinciperne, med en fornemmelse for vores egen værdi, ved at udøve selvkontrol og ved hele livet at hellige os retfærdighedens og sandhedens sag.

Alt dette sker gennem præstedømmet, det hellige præstedømme efter Guds Søns orden (se L&P 107:1-3). Betænksom forståelse af dette vil automatisk udrydde enhver falsk forestilling om overherredomme eller underlegenhed. Mænd og kvinder har lige stor værdi for Gud og de skal vurderes lige højt i hinandens øjne. Den der virkelig har viet sig til at følge Guds Søns eksempel vil aldrig drømme om at virke dominerende eller spille diktor eller udøve besiddendragt eller herredømme. En sådan vil aldrig retfærdiggøre uretfærdighed eller mishandling eller sjofelheder eller uafhængighed. Kristi metode er overtalelse, overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskramt kærlighed (se L&P 121:41-44).

4. To modne voksne

Det er ganske enkelt, ikke sandt – at et sådant ægteskab som vi her taler om ikke er noget der kommer af sig selv, vel?

Grundvolden lægges i Herrens hus. Vielsen udføres med Guds myndighed. Derpå dannes det af to mennesker som er gode og sunde, følelsesmæssigt og praktisk forberedt, og som er ærlige. Det kræver at man er *parat* til at komme i templet, moden nok til at aflægge løfter og holde dem, og til at modtage hellige løfter og kvalificere sig til dem.

Så hvor vi end befinder os med hensyn til ægteskab – om det ligger år frem i tiden eller vi nærmer os det eller er dybt engageret i det – så må vi være kloge, trofast holde Guds bud, være ærlig. Ægteskabet er det tætteste og intimeste forhold man kan have i dette liv, og den alvorligste og helligste beslutning. Hvis du endnu ikke har været i Herrens hus, så gør dig parat, vær ren, forbered dig til at komme for at etablere grundvolden til et specielt, lykkeligt, evigt ægteskab.

Inspirationen til alt dette er den søde forvisning, som er dybt rodfæstet inderst inde i ethvert ordentligt menneske, der lever som han bør sammen med sin elskede hustru, eller som har levet således eller som planlægger og forbereder sig til en sådan forening – om at himlen vil være himlen for os, fordi vi ved vi vil være der, sammen med den som vi elsker mest. Parley P. Pratt sagde efter at han havde mødt profeten i Philadelphia at „det var af ham jeg lærte at min elskede hustru kunne sikres mig for tid og al evighed, og at den ædle omsorg og de følelser som tiltrak os hver især, er udsprunget fra den guddommelige kærligheds evige kilde. Det var af profeten jeg lærte at vi skal nære disse følelser, så de kan vokse og udvikle sig i al evighed“ (*Autobiography of Parley P. Pratt*, s. 297-98. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1938).

Vi sad i en stue forleden aften sammen med vore fem børn, deres evige ægtefæller og deres i alt 16 børn. Vi samlede os alle 28 i en kreds af kærlighed og påskønnelse. Denne kreds begyndte med os to i et af Herrens hellige huse, kun få år forinden, og der er sket en mirakuløs udvikelse. Vi fik vores sidste barn for 24 år siden, men kredsen udvides stadig. Om Gud vil, vil vi måske leve så vi kan se endnu en generation af dejlige børn komme til verden. Vi er taknemmelige at vi ved at vores familie kan være sammen med os i al evighed, og dersom vi vil det kan vi oven i købet være sammen med dem der skænkede os det jordiske liv, og vi vil til sidst alle kunne være sammen i kærlighed og fortsætte vores forhold under den hellige indflydelse af Ham hvis åndelige børn vi er og af Ham hvis hellige offer bragte os det evige livs velsignelse. Dette vidner jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Herrens banner

Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop

„Hvis du gør tjeneste til vor himmelske Fader til en levevis, behøver du ikke hele tiden afgøre hvad der er rigtigt og hvad der er forkert.“

Jeg er meget glad for muligheden jeg har i aften for at tale til de unge mænd i det aronske præstedømme og deres ledere. Jeg har et oprigtigt ønske om at få dem til at forstå hvad det aronske præstedømme betyder, og hvilken stor velsignelse det er at have fået betroet dens kraft og magt. Jeg tror det er meget vigtigt at vide at Herren har betroet ethvert præstedømmemedlem det ansvar som er forbundet med at have det aronske præstedømme. Når jeg med andre ord taler om det aronske præstedømme, så taler jeg om det således som det berører den enkelte, og ikke en stor gruppe drenge eller mænd. Den der får overdraget det aronske præstedømme modtager det personligt, ved personlig ordination, og ikke som en af mange. Derfor håber jeg at I vil fornemme at det jeg har at sige i aften skal betragtes som et personligt budskab – til diakonen på den sidste række på balkonen her i Salt Lake tabernaklet, til læreren der ser satellittransmissionen i New Jersey og til den unge præst der hører udsendelsen over radioen i Frankrig, Samoa eller Brasilien – enhver ung mand personligt.

I sommer var vi alle vidner til nogle af de dejligste og mest inspirerede, ungdommelige sportspræstationer man kan forestille sig. Folk fra hele verden fik en lang stor tro på menneskeheden ved at se de præstationer som blev ydet af mænd og kvinder ved sommerens olympiske lege i Los Angeles. Den selvtilidd og koncentration der blev udvist var smittende. Jeg for mit vedkommende nærer ubegrænset beundring for dem alle, ikke blot dem som fik medaljer, men alle deltagere, og naturligvis også for de tusindvis af frivillige som gjorde denne store begivenhed mulig, de fortjener lige så meget ros.

Jeg vil gerne drage en sammenligning mellem det disse unge sportsfolk oplevede og de oplevelser som de fleste af jer har i livets kamp, og som er langt større og mere vidtrækkende. Jeg taler specielt til diakonen, læreren og præsten som har fået overdraget det aronske præstedømmes magt og myndighed.

Alle som deltog i de olympiske lege var nødt til at træne overordentlig meget for overhovedet at kvalificere sig til deltagelsen. Det tog dem mange, mange træningsstimer, hvor de udviklede selvdisciplin og lærte yderligere at gå ind for sagen, så de kunne nå målet. Det krævede ofre og det krævede selvtilidd. Du som har det aronske præstedømme har kvalificeret dig til at modtage dette præstedømme. Hvis du ikke havde det, ville du ikke have fået det, og du ville ikke have været bemyndiget til at deltage, det vil sige benytte dets magt og myndighed.

Du har ikke tilbragt de mange timer som sportsmanden måtte, for at komme i form og for at blive fysisk perfekt, men du har måttet gøre noget som er vigtigere end det. Det var nødvendigt for dig at forberede dig åndeligt på at modtage denne store æres velsignelser. Hvis du forventer succes, nu hvor du er blevet accepteret, er det nødvendigt at du gør det der bringer succes. Når du har opnået succes, hvilket

ikke kun kræver nogle måneder af dig, men et helt liv hvor du beviser din værdighed, modtager du måske ikke menneskers ros og anerkendelse. Du skal ikke optræde foran et større publikum af begejstrede tilhængere, men du vil have udført meget af det nødvendige arbejde uden, uden at forvente anerkendelse. Og det kræver naturligvis større selvdisciplin end næsten enhver anden menneskelig opgave.

Mens de unge sportsfolk arbejdede på at gøre deres bedste, søgte de ofte inspiration og motivation hos nogen som tidligere havde deltaget i legene og sat olympiske rekorder. De arbejdede på at fuldende deres talenter for at nå eller slå disse rekorder. Du som har det aronske præstedømme vil kunne se mange eksempler blandt mænd der har æret deres præstedømme: Johannes Døber, Joseph Smith, din egen far og din biskop. Du behøver bare at bestræbe dig på at gøre det bedste for at følge disse eksempler.

De fleste af olympiadedeltagerne erkendte at den egentlige konkurrence indbefandt sporten, såvel som i livet, foregår i en selv og ikke mod andre. Jeg så en dag i TV et interview hvor dette stod ganske tydeligt. Den 14-årige skøjteløber i figur-løb, den canadiske vinder, blev spurgt hvordan det føltes at optræde når man gør sit bedste og vinder. Hun svarede: „Vidunderligt.“

„Men hvordan føles det så når man gør sit allerbedste og taber?“

„Vidunderligt.“

„Men hvordan føles det så når man ikke gør sit allerbedste og vinder?“

„Fortæderligt.“

Du som har det aronske præstedømme, du konkurrerer med dig selv om at ære dit præstedømme.

Det præstedømme du har, blev gengivet til jorden den 15. maj 1829, af en himmelsk budbringer, Johannes Døber – den selv samme Johannes som med det aronske præstedømmes myndighed døbte Jesus af Nazaret i Jordanfloden og som senere, som opstanden, lagde sine hænder på Joseph Smith og Oliver Cowdery og sagde:

„I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som jer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed“ (L&P 13).

Johannes Døber sagde at han kom efter direktiver af Peter, Jakob og Johannes. Ordinationen blev udført før kirken atter var organiseret på jorden.

Det aronske præstedømme er et forberedende præstedømme. Det er et tillæg til det melkisedekske præstedømme og beskæftiger sig stort set kun med udvendige ordianser og timelige opgaver. Alligevel sagde Johannes Døber under ordinationen at det „ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse“. Disse er nødvendige for at få adgang til Jesu Kristi kirke og for at nå det mål at blive ophøjet i Guds rige.

Jeg har somme tider på fornemmelsen at vi betragter forberedelsen og administrationen af nadveren og indsamlingen af fasteoffer osv., som om det var de samlede opgaver i det aronske præstedømme. Dette er ikke tilfældet. Disse gøremål er naturligvis vigtige, men der er langt mere. Som et forberedende præstedømme gør det forberedelser til det endelige mål, naturligvis til evigt liv og ophøjelse. Herren sagde: „Dette er min gerning og

herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39). Herren har endvidere fortalt os at evigt liv – ophøjelse – er Guds største gave til menneskene.

Som en der har præstedømmet er du vor himmelske Faders tjener. Hvis du ærer dit præstedømme må du være en trofast tjener og tjene dine medmennesker. Hvis du gør denne tjeneste til vor himmelske Fader til en levevis, behøver du ikke hele tiden at afgøre hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Det vil være naturligt for dig at leve således, fordi du kommer din himmelske Fader nærmere ved at tjene.

Jeg er helt klar over at du og nogle af dine kammerater allerede lever således. En 15-årig koreaner dreng købte f. eks. aviser for sine ugepenge. Derpå gik han og nogle af hans venner ud på Seouls gader i Korea og solgte dem, for at tjene penge til at hjælpe en skolekammerat der ikke havde penge nok til at læse videre. Denne unge mand delte også sin madpakke med skolekammeraten hver dag, for at denne ikke skulle sulte. Hvorfor gjorde han det? Fordi han havde studeret lignelsen om den barmhjertige samaritan, og ikke kun ønskede at lære om den barmhjertige samaritan, men også at vide hvordan det føltes at virke som en barmhjertig samaritan ville gøre (se Luk. 10:25-37). Han fortalte ikke dette til sin far for faderen omhyggeligt havde spurgt ham hvad han bestilte. Han havde gjort det uden tanke for anerkendelse.

Jeg tvivler meget på om denne ungs mands biskop behøver at belysne sig om hvordan han ser ud når han kommer for at udføre en opgave ved nadverbordet, eller om hans hjerte og hænder nu er rene og pletfrie. Jeg tror ikke hans far behøver at belysne sig om hvorvidt han er ærlig i sit forhold til andre eller om han snyder i skolen.

En anden far har fortalt mig om en oplevelse han har haft med sin søn der er præst. Denne mand havde brug for hjælp

til noget oprydning og nogle reparationer osv. i huset. Denne unge mand gik glad og samarbejdsvillig straks i gang med at udføre det meste af arbejdet. Han forbereder sig på at blive vist tillid og få tildelt ansvar ved at ære sine forældre og ved viligt at påtage sig opgaver derhjemme. Han er begyndt at iføre sig Guds fulde rustning, hvorved han kan sikre sig fred og lykke i dette liv og i livet herefter. Han udvikler den styrke og selvdisciplin der er nødvendig for at adlyde alle budene.

I et andet tilfælde blev nogle unge mænd og piger i et ward klar over at deres vidnesbyrd vaklede og at de ikke følte sig så godt tilpas ved at være aktive i kirken. En dag besluttede de, under en meget klog biskops vejledning, at tage sig aktivt af nogle af de ældre medlemmer i wardet, som ikke kunne forlade deres hjem. De delte sig op i mindre grupper, og hver gruppe besluttede sig til at udvikle en slags familieforhold til et af medlemmerne som ikke kunne gå ud. De unge piger og de unge mænd lavede regelmæssigt mad som de og deres venner nød sammen hjemme hos det ældre medlem. Hver søndag bragte de unge mænd naderen hjem til de ældre mennesker. Somme tider arrangerede de særlige familieaftener sammen. Disse aktiviteter betød en mærkbar ændring i de unge menneskers indstilling overfor sig selv, overfor de ældre og overfor kirken. De fandt udvej for at efterleve Kristi evangelium ved at yde kærlige tjenester.

Jeg tror aldrig nogen af os vil glemme synet af de hundredvis af unge sportsfolk der stolt marcherede bag deres respektive landes flag og bannere, henrykte over at de var valgt til at repræsentere deres land ved de olympiske lege. Du, min bror i det aronske præstedømme, som sidder her på balkonen, i et stavscenter i New Jersey eller i en kirke i Frankrig, på Samoa eller i Brasilien, du er udvalgt til at repræsentere Gud og du har fået myndighed til at handle i hans navn, ligesom enhver værdig ung mand der har præstedømmet. Det banner du bærer hver eneste dag ses måske ikke af millioner af mennesker, men det ses af ham hvis banner du bærer og af dem der ved hvem du er, både medlemmer af kirken og ikke-medlemmer. Det er Herrens banner. Vis hvem du virkelig er inderst inde, når du viser din kærlighed til Gud ved at holde hans bud og tjene dine medmennesker.

Jeg beder inderligt til at alle I biskopper og kvorumsvæjledere til disse unge mænd vil få en større forståelse af, hvad det vil sige at have det hellige præstedømme, og iføre jer Guds fulde rustning. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Det aronske præstedømmes sti

Ældste Thomas S. Monson

De tolv apostles Kvorum

„Dette er vores opgave: At frelse enhver dreng og derved sikre enhver af vore unge piger en værdig ægtemand, at vi har stærke melkisedebske præstedømmekvorummer og en missionærstyrke der er oplært og evner at udføre dét Herren forventer.“

Enhver missionær i kirken kender skriftstedet i Amos' bog: „Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne“ (Amos 3:7). Alle kirkenes medlemmer nyder at synge vores yndlingsalmene:

*Hao tak for profeten, du sendte,
o Herre, på denne vor dag.*

(Sange, nr. 184).

Hvilke hemmeligheder har Herren Gud, åbenbaret til sin profet, vor elskede leder, Spencer W. Kimball? Hvilke råd ville president Kimball give os i aften, hvis han var her til at vejlede os i disse sidste dage? Ville vi lytte? Ville vi adlyde? Ville vi være ordets gørere, ikke blot dets hørere, så vi ikke bedrog os selv? (Se Jakobs brev 1:22).

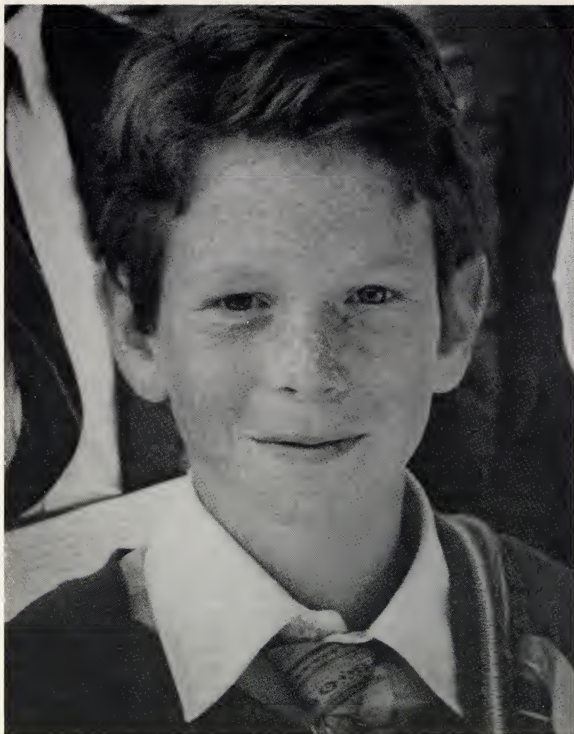
For nogen tid siden da generalautoriteterne mødtes på den øverste etage i templet, rejste president Kimball sig op for at instruere os, og han sagde: „Brødre, i den sidste tid har jeg været bekymret

over den kendsgerning at vi ikke har nok missionærer til at forkynde genoprettelses budskab. Jeg har hørt forældre sige: „Vi vil lade vores søn selv bestemme om han vil tage på mission,“ eller „vi håber at vores søn vil tage på mission, for det ville være en stor udvikling for ham.“ Han fortsatte: „Jeg har hørt nogle unge mænd sige: „Jeg synes jeg burde tage på mission hvis jeg bare havde lyst til det.““ Præsident Kimball havede stemmen og rejste sig op på tæerne – sådan som han gør når han bliver ivrig og med stor kraft vil fortælle os noget særligt – og sagde: „Det betyder ikke noget om en mor eller far synes det ville være godt at deres søn tog på mission, det betyder i virkeligheden ikke noget om John, Bill eller Bob ønsker at tage afsted – de skal tage afsted!“ Så fortsatte præsident Kimball med at påpege at vi allesammen har pligt til at missionere så vi kan tilbagebetale det som de missionærer, som forlod hjem og familie for at bringe evangeliet til vore forældre eller bedsteforældre fra fjern og nær har ofret og gjort.

Jeg elsker at læse i min egen bedstefars mindebog. Det første han skrev er inspirerende. Han skrev:

„I dag blev jeg viet i Salt Lake templet til min drømmepige.“ Allerede næste gang skrev han: „I aften henvendte biskoppen sig til os. Jeg blev bedt om at rejse tilbage til Skandinavien på mission i to år. Jeg rejser naturligvis, og min søde hustru vil blive hjemme og støtte mig.“ Jeg er taknemmelig fordi jeg har en missionærvar.

Vi i De tolv Råd har hørt president Ezra Taft Benson beskrive hvordan hans far blev kaldt på mission. Han forlod sin hustru, sine syv børn, gården og alt hvad han havde. Mistede han noget? Præsident Benson fortæller hvordan hans mor samlede familien omkring køkkenbordet

og i lyset af den blafrende petroleumslampe læste brevene fra sin mand. Hun måtte flere gange under oplæsningen holde en pause for at tørre tårerne væk, som flød i stridende strømme. Resultatet? Alle børnene udførte senere en mission.

I vore bestræbelser på at reagere på præsident Kimballs tydelige kald til at missionere, skulle vi måske lige undersøge det aronske præstedømmes sti, for det er her oplæringen foregår og ønsket bliver større, og det er den sti der fører den unge mand, ikke alene til en missionsnærkaldelse men også til tempelægteskabet og som endog fører til rejsens ende, opføjelse i Guds celestiale rige.

Det er yderst vigtigt at vi undersøger det aronske præstedømmes sti, eftersom alt for mange drenge tøver, snubler og derpå falder uden at træde over tærskelen til det melkisedebske præstedømmes kvorummer. I dag er det faktisk således, for første gang i kirkens historie, at der er flere vordende ældster end medlemmer i

det melkisedebske præstedømme, hvilket svækker kirkens aktive præstedømmegrundvold og hindrer kærlige hustruer og kostbare børn i at være aktive.

Hvad kan vi som ledere gøre for at standse denne tendens? Hvordan kan vi sikre os at enhver dreng går videre? Arbejdet bør påbegyndes båndet det aronske præstedømmes medlemmer. Der er et gammelt kinesisk ordsprog som hævder nøjagtigt at kunne afgøre et menneskes tilregnelighed. Man fører et menneske ud til en bæk der løber ud i en stillestående dam, giver ham en spand og beder ham om at gå i gang med at tømme dammen. Hvis han straks går i gang med effektivt at standse vandet som flyder ind i dammen, betragtes han som tilregnelig. Hvis han på den anden side ignorerer det der flyder ind og forsøger at tømme dammen spand for spand, bedømmes han som utilregnelig.

Den bedste og mest effektive måde hvorpå vi kan løse problemet med det sti-

gende antal vordende ældster er at koncentrere os om det aronske præstedømme.

Biskoppen præsiderer, efter åbenbaring, over det aronske præstedømme og han er præsident for præsterne i sit ward (se L&P 107:87-88). Han kan ikke overdrage denne Gud-givne opgave til andre. Men han kan give sine rådgivere visse ansvar og udnævne mænd til kvorumsvejledere som kan påvirke drengenes liv – de skal selvfølgelig være mænd hvis eksempler er værd at følge. Hvis jeg var biskop i dag, så ville jeg gå til min andenrådgiver og sige: „Bror Balmforth, det bliver din opgave at sørge for diakonerne i wardet. Du skal sørge for at enhver dreng der er værdig bliver ordineret som lærer når han fylder 14 år.“ Derpå vil jeg henvende mig til min førsterådgiver og sige: „Bror Hemingway, det bliver din opgave at sørge for at enhver lærer er værdig og bliver ordineret til præst når han fylder 16 år. Jeg vil som biskop sørge for at arbejde sammen med de unge mænd der er præster, så de er værdige og bliver ordineret til ældste når de påbegynder deres mission.“

Dette er vores opgave: At frelse enhver dreng og derved sikre enhver af vore unge piger en værdig ægtemand, at vi har stærke melkisedebske præstedømmekvorummer og en missionærstyrke der er oplært og evner at udføre det Herrens forventer.

Det ville være klogt allerførst at hjælpe enhver diakon til at være åndeligt opmærksom på helligheden i den kaldelse han er ordineret til. Dette skete i mit liv da biskoprådet spurgte om jeg ville bringe nadveren til et ældre menneske som boede ca 1 1/2 km fra kirken. Den specielle søndag formiddag, da jeg bankede på døren hos bror Wright og hørte hans spinkle svar: „Kom ind,“ trådte jeg ikke bare ind i en beskedent hytte men også ind i et rum der var fyldt med Herrens Ånd. Jeg gik hen til hans seng og lagde forsigtigt et stykke brød på hans læber. Jeg holdt drikkebægeret så han kunne drikke. Da jeg gik så jeg ham smile, da han sagde: „Gud velsigne dig, min dreng.“ Og Gud velsignede mig, så jeg lærte at sætte pris på de hellige symboler, og det gør jeg stadig den dag i dag.

Har enhver som er ordineret til lærer fået til opgave at være hjemmelærer? Det er en god mulighed for at forberede sig til en mission. Et dejligt privilegium til at lære at disciplinere og forpligte sig. En dreng vil automatisk holde op med at være selvoptaget når han får til opgave at tage sig af andre.

Hvad med præsterne? Disse unge

mænd får mulighed for at velsigne nadverden, at fortsætte pligterne som hjemmelærer og at deltage i den hellige dåbsordnanse.

Jeg kan huske da jeg som diakon så præsterne administrere nadveren. Der var en præst som havde en meget smuk stemme og læste nadverbønnerne klart og tydeligt – som om han var med i en talekonkurrence. Wardets ældre medlemmer roste ham for hans „gyldne røst“. Jeg tror han blev lidt stolt. En anden præst i wardet var hørehæmmet, hvilket forårsagede at det lød unaturligt når han talte. Vi diakoner fik nogle somme tider når Jack skulle velsigne nadveren. Jeg forstår ikke at vi turde – Jack havde hænder som en bjørn og kunne knuse enhver af os. Engang skulle Barry, med den smukke stemme, og Jack med talebesværet, velsigne nadveren sammen. Vi sang salmen og de to præster brød brødet. Barry knælede ned for at bede, og vi lukkede vore øjne. Men der skete ikke noget. Det varede ikke længe før vi diakoner åbnede øjnene for at se hvorfor der ikke skete noget. Jeg vil aldrig glemme hvordan Barry febrilsk ledte overalt på bordet efter det lille hvide kort med nadverbønnerne. Han kunne ikke finde det nogen steder. Hvad skulle han gøre. Først blev Barrys ansigt lysere, så blev det højrodt da forsamlingen begyndte at se hen på ham. Så rakte Jack sin bjørneste hånd hen imod Barry og skubbede ham blidt tilbage på bænken. Han selv knælede ned på den lille skammel og begyndte at bede:

„O, Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf . . .“ Han fortsatte til han havde bedt bønnen hvorefter brødet blev uddelt. Jack velsignede også vandet, og det blev uddelt. Hvilken respekt vi diakoner havde for Jack efter den dag, fordi han, selv om han var talehæmmet, havde lært de hellige bønner udenad. Barry kom også til at påskønne Jack på en anden måde. De havde etableret et solidt venskabsbånd.

Ud over den indflydelse biskoprådet og det aronske præstedømmekvorums vejledere har, så er der hjemmets påvirkning. Det kan ofte betyde forskellen mellem succes og fiasko om man klogt henvender sig til forældrene om deres hjælp. De undersøgelser vi for nylig har foretaget afslører, at hjemmets påvirkning overgår alt anden når det gælder beslutningen om at tage på mission og blive viet i templet.

Men vi må ikke glemme den styrke og indflydelse som de hengivne aronske præstedømmes kvorumspræsidentska-

ber har. Det er krystallklart hvad åbenbaringerne siger: „Og atter, sandelig siger jeg jer: En præsidents pligt over diakoner, at sidde i råd med dem og lære dem deres pligter, at de gensidig kan opbygge hinanden, som det er givet ifølge pagterne“ (L&P 107:85). Præsidenterne for lærernes kvorum og biskoppen der er præsident for præsternes kvorum har fået en lignende opgave (se L&P 107:86-88).

Stavens aronske præstedømmekomité kan også være til stor hjælp når der er brug for det. Stavspræsidenten, sikrer I jer at jeres højrådsmedlemmer, som arbejder med denne meget vigtige komité hele tiden besøger de aronske præstedømmekvorummer regelmæssigt? Ved disse brødre hvad hver eneste dreng i stavens aronske præstedømme hedder? Det ved de almindeligvis ikke. Når vi holder os til det almindelige vil vi aldrig få succes, men hvis vi arbejder specifikt, vil vi sjældent få fiasko.

Jeg husker da det var vores egen Joseph B. Wirthlin der præsiderede over wardet. Biskop Wirthlin havde et kvorum på 45 præster. Alle 45 blev ældste. Alle udførte en mission. Afdøde ældste Alvin R. Dyer præsiderede over et kvorum på 48 præster. 46 af den gennemførte fuldtidsmissioner og 47 blev viet i Herrens hus. Det kan lade sig gøre. Hver dreng skal frelses.

Da jeg var biskop, lagde jeg en søndag formiddag mærke til at en af vore præster manglede til præstedømmemødet. Jeg overlod kvorummet til vejlederen og tog hjem til Richard. Hans mor sagde at han arbejdede på servicestationen vest for templet. Jeg kørte derhen og så efter Ri-

chard, jeg kiggede alle vegne uden at kunne finde ham. Pludselig blev jeg inspireret til at se ned i den gammeldags smøregrav som lå ved siden af servicetanken. I mørket kunne jeg se to øjne stråle. Så hørte jeg Richard sige: „Nå, du fandt mig, biskop! Jeg kommer nu.“ Han for sømte aldrig siden præstedømmemødet.

Familien flyttede og Richard flyttede med. Omkring et år senere blev jeg ringet op af biskop Arthur Spencer fra Wells station og han sagde at Richard havde sagt ja til at tage på mission til Mexico og at familien havde bedt mig tale, når han skulle bære sit vidnesbyrd inden han tog afsted. Til det møde, hvor Richard talte, sagde han at vendepunktet, hvor han besluttede sig til at tage på mission, kom en søndag formiddag – ikke i kirken, men da han fra dybet af den mørke smøregrav så sin kvorumspræsident række hånden ud.

John Barry, den skotske digter, har sagt: „Gud har givet os hukommelser, for at vi kan have juniorer i vort livs december.“

Jeg ved af erfaring at nogle af de smukkeste roser de bedste dufte med blomstre i fuldt flor langs det aronske præstedømmes sti.

På denne sti er der fødder som skal støttes, hænder der skal gribes, sind der skal opmuntres, hjerter der skal inspireres og sjæle der skal frelses.

Jeg beder enhver af jer mænd om at stå skulder ved skulder med mig, at vi kan vandre sammen med alle kirkens unge i det aronske præstedømme ad den præstedømmesti som fører opad og fremad mod fuldkommenhed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Til venstre: præst Ezra Taft Benson fra De tolvs Kvorum, bydes velkommen til et konferencemøde af kvorumsmedlemmerne ældste Howard W. Hunter, Thomas S. Monson og Boyd K. Packer.

Forbered en mission

LaVell Edwards

Cheftræner ved Brigham Young universitetet

„De der får succes har viljen til at forberede sig – hvad enten det er inden for sport, i skolen, som missionær eller en hvilken som helst anden side af livet.“

Mine kære brødre, jeg er både berøret og ydmyg over at skulle tale til jer her i aften. Jeg er ofte blevet spurgt: „Hvordan kan du modstå det pres en træner kommer ud for, og forblive så rolig?“ Jeg kan forsikre jer for, brødre, at jeg er meget nervøs ved at stå foran jer her i aften, med de ringe evner jeg har som taler.

Jeg vil gerne nævne en eller to ting som I kan tænke over, specielt I unge brødre. For det første, vil det være en hindring for en fremtidig sportskarriere at udføre en fuldtidsmission? Da jeg begyndte som træner på BYU i 1962 var den almindelige indstilling, at en mission og fodbold var en dårlig blanding. Som følge deraf var der meget få spillere der tog på mission og kom tilbage for at spille igen, man mente at en ung mand ikke kunne tage på mission, forkynde kærlighed i to år, og derpå vende tilbage med ønsket om at deltage i en sport, hvor man havde så stor fysisk kontakt med hinanden som man har i fodbold. Mange mente at man ville miste evnen til at koordinere, glemme særlige teknikker samt miste den nødvendige styrke og kondition for at kunne indfri de

store forventninger der kræves for at deltage på højt plan i sporten. Denne indstilling var fremherskende, indtil vores elskede profet, præsident Kimball, forkyndte at enhver ung mand i missionæralderen skulle forberede sig til at tage på mission. Som følge af dette begyndte mange flere af vore sportsfolk at tage på mission. Det er vores erfaring at når en ung mand beslutter sig til at tage på mission, så kan han ikke alene spille igen når han kommer hjem, men han vil ofte spille bedre.

Hvis jeg skulle drage en almindelig konklusion, måtte det være at dersom en sportsmand spiller godt for han tager på mission, vil han bestemt også spille godt når han kommer tilbage, men hvis han ikke kan spille for han tager på mission, vil han formodentlig heller ikke kunne når han kommer tilbage. Hans chancer for at spille godt vil dog formodentlig være bedre, hvis han tager afsted, for han kommer hjem med en større forståelse af sig selv, bedre lederevner, bedre arbejdsvaner og større kundskab om hvad det kræver at få succes. Det afhænger faktisk af den unge mands ønske, forpligtelse, arbejdsvaner og hvor meget det betyder for ham når han kommer tilbage. I år er der alene 52 hjemvendte missionærer på vort fodboldhold.

Jeg mener at egenskaber som ønsket, forpligtelsen og gode arbejdsvaner, er vigtige i alle livets afskygninger.

Sean Covey, der er en af vore dygtigste unge spillere, er nu på mission i Sydafrika. Han er en fortrinlig kvartbacksspiller, og jeg er sikker på at I vil høre mere om ham i de kommende år. Vi har en nabo, John Collins, som er ven med Sean, og han er på mission i Skotland. Johns mor fortalte at Sean for nylig har skrevet et brev til John i Skotland og fortalt ham om hvor meget hans mission betyder for ham. Han skrev i sit brev til John: „Tænk dig bare, i denne uge åbner BYU fodboldsæsonen med at spille i Pittsburgh for

50.000 fans. Hvis jeg var hjemme, ville jeg spille med på holdet og det ville være en pragtfuld oplevelse. I stedet for skal jeg døbe en dame og hendes datter. Jeg ville ikke bytte denne oplevelse for noget i verden.“

Jeg er stolt af mine to sønner, John og Jim, og af min svigersøn, Ken Cannon, som alle er her i aften, fordi de besluttede sig til at tage på mission. De har alle tre på fortrinlig vis udført deres mission, og da John og Jim kom tilbage genoptog de deres sport – John sin terrænsport og Jim sin fodbold. I de breve de sendte hjem, og også nu hvor de har været hjemme et stykke tid, nævner de ofte at deres oplevelser på deres mission har været de bedste og de mest tilfredsstillende i deres liv. Kære unge brødre, begynd allerede nu at forberede jer til denne forunderlige oplevelse.

Og nu til det næste punkt. Vi har en tendens til på sportspladsen at se efter de sportsfolk der har størst succes og gøre dem til noget større end det de er. Det er en erfaring jeg har gjort som lærer og træner i mere end tredive år. Jeg har set mange unge mænd nå at blive noget stort. Jeg har også set dem der har været fremme i kort tid uden at nå deres største muligheder. Jeg ved ikke hvorfor det er sådan, men jeg ved at dem der har succes har været i stand til at gøre to ting.

For det første ved de at de i sig har muligheden for at gøre noget godt, hvorpå de arbejder ihærdigt for at forberede sig til at nå deres største muligheder. Andre venter på at muligheden skal komme og begynder så at arbejde, hvorpå de ikke kan udnytte deres fulde muligheder.

Hvert eneste år får vi spillere på vores fodboldhold der er større, stærkere og hurtigere end dem der spiller på deres pladser. Hvordan kan det være? Jeg ved det ikke rigtig, men efter at have været træner i så mange år har jeg lagt mærke til et altovervejende princip. Det er ikke altid mulighederne der sikrer succes. De største spillere er med andre ord ikke altid dem med de største evner. Indenfor sporten hører vi ofte: „Han har viljen til at vinde.“ Jeg tror det er forkert. Vi kan deltage i en kamp, være til eksamen, holde en tale eller hvad det nu kan være. Vi kan have den bedste vilje til at gøre det godt. Men hvis vi ikke har forberedt os nytter det ikke meget. Vi må i virkeligheden have „viljen til at forberede os“. De der får succes har viljen til at forberede sig – hvad enten det er inden for sport, i skolen, som missionær eller en hvilken som helst anden side af livet.

For det andet har de der får succes også evnen til at overvinde modgang, skuffelser, ja selv tragedier i deres liv. Eftersom

kvartbacken står på de rett fremtrædende plads, ser det ud til at alle kender ham, så lad mig fortælle jer to korte beretninger.

Steve Young er en af de mest talentfulde unge mænd jeg nogen sinde har kendt. Han er hurtig, stærk, stor, ser godt ud – og så er han rig. Det er nemt for os at se på Steve og sige: „Du kan sagtens være stor, med alle disse egenskaber.“ Men det er andet og mere end hans fysiske egenskaber der har gjort ham stor. Det er måden han tænker på! Da Steve var junior-spiller og begyndte den første sæson som kvartback fik vi en af de største muligheder som BYU nogen sinde har haft inden for fodboldprogrammet. Vi blev sat til at spille mod Herschel Walker (deres topspiller) mod Georgia universitetet var det forsvarende nationale mesterhold. Vi sled i det og mente at vi havde en chance for at slå dem hvis vi spillede så godt vi overhovedet kunne og passede på ikke at gøre fejl.

En regnvejrsdag i Georgia lavede Steve, foran 82.000 fans, fem fejlafleveringer i første halvdel af kampen – det er mere end han normalt laver i fem spill! Til trods for fejlafleveringerne og to forføjede mål-skud, stod det stadig 7-7 ved halvtiden.

Da jeg var på vej ind i omklædningsrummet tænkte jeg ved mig selv, at jeg måtte tale med Steve og forsikre ham at alt nok skulle gå. Regnen, menneskemængden, de afleveringer og så videre – jeg havde alle mulige undskyldninger parat for de fem fejl han havde lavet i første halvleg. Jeg begyndte at forklare dette for Steve, men før jeg var færdig standsede han mig, så på mig som om jeg var tosset og sagde: „Hej træner, der er ingen problemer, jeg kan næsten ikke vente til jeg kommer ud igen. Vi skal nok vinde.“ Og så opdagede jeg at jeg tænkte: „Hvad mener du, at der ikke er nogen problemer, din dumrian, du har lige lavet fem fejlafleveringer!“ Det er bare hans måde at tænke på. Det er det der har gjort ham til det han er og sat ham i stand til at nå det han har nået. Ser I, det var blot begyndelsen af den karriere som gjorde ham til en af de bedste kvartbackfodboldspillere.

Det anden jeg vil fortælle skete i år med vores nuværende kvartback, Robbie Bosco. Vi spillede på universitetet i Pittsburgh. Før sæsonen var de de trediebedste i landet. Vi førte 3-0 i tredje omgang og det gik os godt på banen. Robbie havde et dårligt skud. Modspillerne fik bolden og skød den ca 60 m ned i den anden ende. Pittsburgh førte nu 7-3. De sparkede bolden hen til os, Robbie fik fat i den og skød så han ramte skulderen på en af vores spillere. En af Pittsburghs forsvarende spillere fik fat i den og returnerede den til vores 15

yardslinie. Lidt senere scorede Pittsburgh igen og kom foran 14-3. Jeg tænkte ved mig selv: „Her har Robbie en god chance for at vise hvilket stof han er gjort af.“ Da vi næste gang opgjorde stillingen var vi faktisk på vej med bolden ned over banen og scorede. Da der var tre-fire minutter tilbage af kampen fik Robbie vort hold til at bevæge sig ned over hele banen og skyde vindermålet for Adam Haysbert. Og i det øjeblik vidste jeg at der ikke var nogen tvivl om at Robbie nok skulle blive en dygtig kvartback.

Brødre, hvordan klarer vi modgang? Vi vil opleve modgang i alt hvad vi har med at gøre, i næsten alle afskyngninger af vort liv – med vores personlige omgangs-fæller, i missionsmarken, på vort arbejde, i vores familier. Når vi har modgang har vi ofte en tendens til at se os omkring og synes at vi står alene. Vi har en tendens til at tro vi er de eneste der har problemer. Vi ser os altid omkring og synes at de andre er mere talentfulde, højere, dygtigere, smukkere eller hurtigere. Jeg kan forsikre jer, brødre, at alle har problemer – selv fodboldtrænerne. De evner vi har til at klare denne modgang vil afgøre i hvor høj grad vi får succes i livet. Jeg synes at det er på det punkt evangeliet kan være os til størst hjælp. Helligåndens magt er den største styrke og trøst vi kan have i vort liv. Helligånden hjælper os ikke kun når vi er i nød, men den hjælper os også til at få et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, og derved forberede os til at leve livet. I de sidste årtier har jeg haft fremgang som træner. Jeg tror at den fremgang jeg har gjort som træner, og som menneske, er en direkte følge af den

udvikling jeg har gennemgået gennem mine kaldelser i kirken. Jeg har haft mulighed for at være biskop for et universitetsråd mens jeg endnu var assisterende træner. Da jeg blev udnævnt som cheftræner i 1972, besluttede jeg mig til at udføre min opgave næsten på samme måde som jeg gjorde det som biskop, ved at uddelegere ansvarsopgaver til mine assistenter, give spillerne ansvar for at forbedre sig alle livets afskyngninger, og personligt interviewe spillerne for at styrke og opmuntre dem så de kunne gøre deres bedste og nå deres største muligheder, både på banen og udenfor.

Enhver stilling jeg har haft har givet mig uvurderlig erfaring og udvikling i livet. Uanset hvilken stilling I bliver kaldet til, brødre, hvad enten det er som biskop, kvoorumsvejleder, hjemmelærer eller sportsleder, så kan I ikke få nogen større glæde end når en af de unge mænd I leder for beslutter sig til at acceptere kaldet til at tage på mission. Jeg vil gerne opmuntre jer til at øge jeres anstrengelser i den retning – det er fliden og anstrengelserne rigeligt værd.

Kære brødre, i min karriere er det sket meget vidunderligt for mig, meget mere end jeg nogen sinde havde drømt om. Men jeg ønsker specielt at I unge brødre, skal vide at alt det der er sket mig indenfor den profession jeg har valgt, kun er en dråbe i havet i sammenligning med det der virkelig betyder noget i mit liv. Det vidnesbyrd jeg har om Jesu Kristi evangelium er sammen med min hustru og min familie det vigtigste i mit liv. Og dette bærer jeg vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

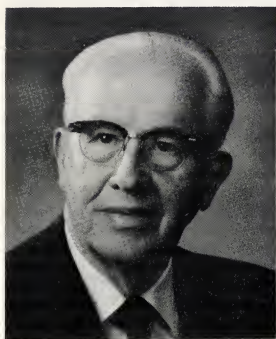

Ældste James E. Faust fra De tolv Koorum hilser på R. LaVell Edwards, som er cheftræner ved Brigham Young universitetet, og som talte til præstedømmemødet ved konferencen. Til venstre: ældste Hartman Rector jun., fra De halvfjerds' første Koorum. Til højre står ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Koorum.

Da jeg var kaldet som spejderleder

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

„Det vigtigste i livet er et vidnesbyrd om sandheden, og der findes intet sted på jorden hvor du har større mulighed for at få det end i missionsmarken.“

Kære brødre, mit hjerte er fyldt med kærlighed til jer ved denne betydningsfulde lejlighed. Jeg takker Herren for denne forsamling her i aften.

Jeg vil altid være taknemmelig fordi den gode biskop i vores ward for næsten 65 år siden kom og bad mig være spejderleder for 24 drenge i Whitney ward. Vi fik alle udleveret vore spejderhåndbøger med det samme. Gruppen bestod af unge mænd der var meget musikalske.

På den tid havde vi i GUF forskellige aktiviteter som gik ud på at konkurrere. Bl. a. var der drengekorene. Det forventedes at hvert ward havde et kor, og biskoppen gav ofte spejderlederen det ansvar at sørge for at drengene kom til korøvelse. Sådan var det i vores ward.

Som det ofte er tilfældet når en mand bliver bedt om at udføre en opgave, søgte også jeg hjælp hos en god, trofast kvinde der spillede klaver og vidste noget om musik. Vi begyndte at øve under hendes ledelse. Den sang der skulle synges til konferencen var valgt af hovedbestyrel-

sen og det var den samme over hele kirken – „Nu dagen gryer“, af Parley P. Pratt.

Vi øvede os i flere uger før og efter spejdermøderne. Omsider kom den dag hvor vi skulle konkurrere med de andre ward i Franklin staven. Det lykkedes os at vinde i staven og så skulle vi møde seks andre stave fra Cache dalen i Logan tabernaklet.

Jeg glemmer aldrig da vi kom til dette store tabernakel den aften. Vi gik ind, trak vores nummer for at finde ud af hvornår vi skulle synge. Vi trak sidstepladsen hvilket kun øgede vores iver.

Endelig var tiden inde til at vores gruppe skulle gå samlet op til forhøjningen. Vores pianist spillede nationalsangen „Stars and Stripes Forever,“ mens disse 24 drenge gik op gennem gangen i en enkelt række og stillede sig i en halvcirkel på forhøjningen, mens jeg krøb sammen mellem et par bænke og forsøgte at lede dem. Og så sang de som jeg aldrig før har hørt dem synge, og I kan naturligvis nok regne ud at jeg ikke havde fortalt dette her hvis de ikke blev nummer et i Logan.

Vi nærmest svævede hjem på små lysere røde skyer. Vi var så lykkelige over at vi i vores lille samfund på 50 familier havde vundet over de andre stave og ward i dalen.

Til det første spejdermøde efter sejren mindede disse drenge (som aldrig glemte noget som helst af værdi for dem) om at jeg i et øjebliks iver havde lovet dem at dersom vi vandt i Logan ville jeg tage dem med på en tur i bjergene til Bear Lake dalen, som lå godt og vel 50 km væk.

Eftersom man skylder at holde sit løfte begyndte vi at planlægge turen. Under planlægningsmødet var der en lille 12-årig der rakte hånden i vejret og sagde meget formelt „Hr. spejderleder, må jeg komme med et forslag?“ Det var noget nyt til et spejdermøde – i det mindste for mig – men jeg sagde: „Det er i orden,

hvad er det?“ Han sagde: „Jeg vil gerne foreslå at vi alle får klippet vores hår så kort at vi ikke behøver at bruge kam og børste på turen.“

Jeg lagde godt mærke til at der var tre-fire af de ældre drenge der vred sig i sædet. De havde netop nået den kritiske alder i livet hvor man begynder at interessere sig for piger, og de vidste at hvis de blev plyskippede ville pigerne ikke have noget med dem at gøre.

Jeg satte spørgsmålet til afstemning, og det blev vedtaget med disse tre-fire drenge imod. Vi vedtog at hvis de ikke underkastede sig frivilligt, var der andre måder til at håndhæve troppens love. Så vedtog de forslaget.

Og tro mod reglerne – om aldrig at glemme noget som kunne være til deres fordel – sagde en af de ældste spejdere: „Hvad med spejderlederne?“ Nu var det vores tur til at vide os i sædet. Den næste lørdag satte to spejderledere sig i stolen hos byens frisør, som muntert gik i gang med deres sakse. Da han næsten var færdig med arbejdet sagde han: „Ved I hvad, hvis I fyre vil lade mig glatrage jeres hoveder, så vil jeg gøre arbejdet gratis.“

Så da vi havde været hos frisøren på-begyndte vi spejderturen på godt og vel 50 km, hvilket var blevet betingelsen for at få drengene at komme til deres korøvelser – 24 plyskippede drenge og to skaldede spejderledere.

Vi havde tre herlige uger sammen med disse dejlige drenge, ude i bakkerne og bjergene og på søen. Jeg ville ønske at jeg kunne skildre livet for jer for hver af disse drenge lige fra dengang og til i dag. Jeg var stolt af dem.

Jeg har gjort hvad jeg kunne for at holde mig i kontakt med disse drenge. Mange år senere, da jeg havde boet i Idaho og Washington D. C., kom jeg tilfældigt til søndagsskole i Whitney ward. En af drengene var biskop, en anden var rådgiver, en tredje var wardssekretær og en var besøgende højrådsmedlem. Så gik vi til de voksnes klasse. Der var en som lærer. En anden var spejderleder. Vi havde et dejligt møde sammen og vi kunne nævne hver enkelt af drengene undertaget to. Ingen af dem så ud til at vide hvor de var eller hvad de lavede.

Nogle uger senere var jeg nede i det sydlige Arizona. På den tid holdt vi et hovedpræstedømmemøde i forbindelse med en stavskonference, og under mødet lagde jeg mærke til at der bagest i salen var et kendt ansigt. Da mødet var slut kom en af de to drenge vi ikke vidste hvor var, frem. Vi slog armene om hinanden og jeg sagde til ham: „Hvad laver du her nede?“

hjem jeg blev født i, og for den mission min far tog på og som ældste Thomas S. Monson har nævnt. Han blev kaldet på mission og efterlod min mor derhjemme med syv små børn. Den ottende blev født fire måneder efter min far var taget på mission. I det hjem udvikledes en missionærånd som aldrig forlod det, og det er jeg dybt taknemmelig for.

Jeg er taknemmelig for mine ti søskende, som alle har været på mission. To af mine søstre, der nu er enker – den ene er mor til ti og den anden til otte – som efter at deres børn har været på mission talte med deres biskop om selv at tage på mission.

Jeg husker tydeligt den dag jeg blev ringet op og mine søstre sagde: „Gæt engang? Vi har fået vores missionærkaldelser.“

Jeg spurgte: „Hvilke missionærkaldelser?“

Svaret lød: „Ved du ikke det?“ (Mine søstre forventede da at kvorumspræsidenten for De Tolv vidste alting).

Jeg sagde: „Nej jeg har ikke hørt noget.“

De svarede: „Jo, vi er begge to kaldet på mission samme sted som du var, i England.“

Jeg ønskede dem alt godt, jeg ville ønske at I kunne have hørt de rapporter som disse to søstre aflagde da de kom hjem fra deres mission.

Det vigtigste i livet er et vidnesbyrd om sandheden, og der findes intet sted på jorden hvor du har større mulighed for at få det end i missionsmarken – for jeg har været der gang på gang.

Må Gud velsigne denne store præstedømmeforsamling. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Han sagde: „Jeg formoder du mener hvad jeg laver i kirken?“

Jeg sagde: „Nå ja, det hører jo med, hvad laver du i kirken?“

Han svarede: „Jeg laver ikke særlig meget, jeg er kun spejderleder.“ (Jeg tænkte ved mig selv at det klarede han meget godt). Så fortalte han mig at han havde giftet sig uden for kirken, men at hans kone havde tilsluttet sig kirken og nu forsøgte at påvirke ham så han kunne blive fuldt aktiv og de kunne komme til templet.

Vi begyndte at skrive sammen og nogle måneder senere havde jeg den ære at besegle dette dejlige ægtepar og deres børn i Salt Lake templet.

Nogen tid senere talte jeg til det årlige møde ved Idaho's landbrugsforening i Burley, Idaho. Lige før mødet begyndte, stod jeg på forhøjningen sammen med foreningens formand, og så lagde jeg mærke til en mand nede ved døren, han stod og delte programmer ud til landmændene efterhånden som de kom ind. Jeg spurgte formanden for landbrugsforeningen hvem den mand var. Og ganske rigtigt, det var den sidste af de 24 drenge, jeg nu fandt.

Efter mødet fik vi os en dejlig samtale. Han havde giftet sig inden for kirken, men ikke i templet. Det varede ikke længe før jeg også fik det privilegium at besegle denne mand og hans hustru og flere børn til dem i templet.

Så vidt vi ved var dette den sidste af de 24 drenge der blev viet i templet. Nogle af dem er døde nu, men vi har god grund til at antage at de hver især har udført et godt stykke arbejde i livet.

Det har været en af de dejligste oplevelser i mit liv at arbejde med spejderne og deltage i deres program, hvilket jeg har gjort i næsten 65 år. Spejderprogrammet er fortrinligt til at oplære ledere. Til at un-

dervise i fædrelandskærlighed og til at opbygge en stærk karakter. Det skaber mænd, mænd med karakterstyrke og åndelighed. Jeg er taknemmelig fordi biskoppen i dette lille ward bad mig være spejderleder.

Kære brødre, jeg roser jer af hele mit hjerte for alt det gode I gør og fortæller jer at det ikke betaler sig at gå på afveje. Det betaler sig at efterleve evangeliet, at holde jeres standarder, at komme sammen med gode kammerater, at holde budene og at stå inde for sandheden hvor som helst I er.

Nogle af jer ved at jeg engang sad i regeringen. Det var ikke nemt, men De forenede Staters præsident lovede mig at jeg aldrig ville blive bedt om at støtte en politik jeg ikke troede på.

Og han holdt dette løfte. Han bad mig aldrig støtte en politik jeg ikke troede på.

Jeg er taknemmelig mod Herren for det

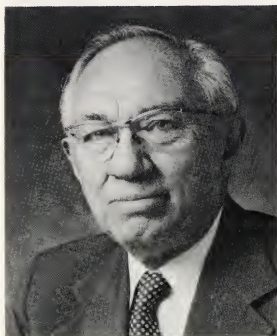

President Ezra Taft Benson fra De tolv Korum synger sammen med kvorumsmedlemmerne ældste Howard W. Hunter og Thomas S. Monson.

De gode og tro tjenere

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Der er hundreder tusinder, nu næsten en million, drenge og mænd i præstedømmet, som elsker Herren og adlyder hans bud.“

Kære brødre, lad mig nøjes med at sige et par ord. Jeg vil ikke bruge den tale jeg har forberedt men i stedet tale pr. inspiration. Det har været et dejligt møde. Enhver dreng som er her i aften bør nu i sit hjerte nære et større ønske om at gå ud i verden som Herrens, Jesu Kristi repræsentanter.

Jeg vil gerne sige til jer drenge at I må forberede jer til dette store ansvar. Træner Edwards har fortalt jer hvor vigtigt det er at forberede sig. Herren sagde: „Er I beredt, behøver I ikke at frygte“ (L&P 38:30). Tiden er inde til at I drenge forbereder jer, hvad enten I er 12, 14 eller 16 eller 18 år. Tag jer i agt. Når I er sammen med jeres venner, så tal aldrig et sprog som ikke er i overensstemmelse med den kaldelse I vil få, dersom I er værdige til at gå ud i verden og repræsentere denne kirke og virke som Herrens repræsentanter. Gud velsigne jer til dette.

Jeg håber I hørte godt efter hvad træner LaVell Edwards sagde. Han er vinder, han tror på at man skal ove sig og følge spillets regler. Han har virket som biskop i syv år. Han er en klog mand og har en rigdom af erfaring. Han har gjort sig store anstrengelser for at komme her i aften, og vi er meget taknemmelige for hvad han

har gjort og sagt. Tak træner Edwards, og til lykke med endnu en sejr i dag.

I mænd, som er gifte og som er fædre, bør føle en brænden i jeres hjerter i aften, efter at have hørt bror Hanks' inspirerende tale, og I bør beslutte jer til i jeres hjem at gøre jer værdige til jeres hustrus og børns kammeratskab, kærlighed, respekt og agtelse. Fordi en mand har præstedømmet har han ikke ret til at dominere over dem han bør vise den største kærlighed og det største hensyn. Vi bør hver især gå hjem i aften med en fastere beslutning i vort hjerte om at leve værdigt til samlivet med dem der elsker os højest og som vi bør elske, agte og respektere uden forbehold.

Jeg vil gerne her til slut tale et par minutter om min påskønnelse og kærlighed til præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Der er hundrede tusinder, nu næsten en million, drenge og mænd i præstedømmet, som elsker Herren og adlyder hans bud. Disse ægtmænd og fædre leder deres hjem i godhed og med en kærlig og værdsættende ånd. De siger ja til ethvert kald om at tjene på en hvilken som helst måde, når kirken kalder. De er gode

borgere overfor deres regering, hvor som helst de bor i verden. De er gode ved deres næste i samfundet. De er loyale overfor deres arbejdsgiver. De arbejder flittigt, ærligt og retskaffent. Det er mænd som lever dydigt og agtværdigt, mænd som elsker Herren og som Herren elsker.

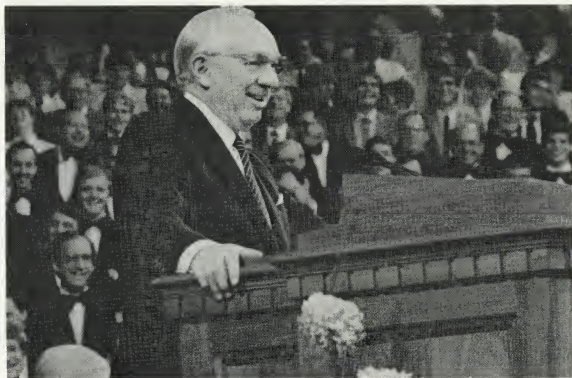
Jeg takker jer inderligt for de gode I gør i livet. Jeg takker jer for de gode eksempler I er for jeres familier og verden. I gør kirken ære. I skaber lykke, fred og sikkerhed i jeres hustrus og børns tilværelse. I handler instinktivt når I gavmildt giver til de fattige, gør jer til venner med de ensomme og står for det bedste i vort samfund. I er de gode frugter af Guds Søns smukke evangelium.

Jeres nattesøvn plages ikke på nogen måde af skyldfølelse. I går ikke rundt med dårlig samvittighed fordi I overtræder Guds bud. I er dem som jeg vil kalde mine loyale brødre.

Jeg takker jer for jeres enorme loyalitet. Det er mænd som jer der har ført dette værk frem fra begyndelsen. Det var sådanne mænd der var til stede i Peter Whitmers hjem da kirken blev organiseret. De få der stod bag profeten i de problemfyldte dage i New York, da kirken var dér, var også den slags mænd. De var parate til at forlade Kirtland og tage på mission hvor som helst de blev bedt om at tage hen, når de blev kaldet af profeten.

Det var sådanne der gik den lange vej med Zions lejr, 1280 km fra Ohio til det vestlige Missouri. De stod bag profeten i Libertyfængslet. Dreved fra hus og hjem og frataget deres klæder sluttede de sig til de forarmede hellige der krydsede de sumpede områder ved Mississippi og i Quincy, Illinois.

De drænedede sumpene i Commerce for at skabe det smukke Nauvoo. De rejste

det fantastiske Herrens hus på højen over floden. De var sammen med Joseph i Carthage. De sørgede over hans død og støttede De Tolvs ledelse. Med pøbelhoben efter sig forlod de deres hjem og tempel, og gik den kolde vinter i Iowa i mode. Nogle af dem marcherede den lange, lange vej med mormonbataljonen til San Diego i Californien og tilbage igen til den store Salt Lake dal.

Andre fulgte Elkhornfloden og Plattefloden gennem Nebraska, Wyoming og her til denne dal. Her gravede de salviebuse op, bekæmpede græshopper, arbejdede og bad, byggede huse, kirker og templer til deres Gud.

Gennem denne lange, trælsomme rejse, var der nogle der ikke var loyale, nogle få forrædere, som var bedragerer, men det var kun de færreste. Ære være dem og deres hustruer som stod fast og arbejdede ved deres side.

I, kære brødre er af samme slags – loyale, trofaste, kyske, som elsker jeres familier og jeres søskende, mænd som bygger templer og arbejder i dem, mænd som siger ja til kaldet om at tjene, og som gør det uden tøven og selviskhed af nogen art. Mænd som elsker Gud og hans Enbårne Søn, Herren Jesus Kristus.

Jeg har ikke ord til at sige hvor meget jeg påskønner jer. Den støtte I viste til denne konference med jeres oprakte hænder betyder mere end jeg kan give udtryk for. Somme tider, når jeg synes at byrden er tung og at byrderne er mange, så tænker jeg på jer som ikke alene rakte jeres hånd op for at bekræfte, men også for at give af jeres kærlighed, tid og midler for at støtte loyalt.

Gud velsigne jer. Jeg beder til at der må være fred og kærlighed i jeres hjem at I må blive rigt velsignede for jeres ærlige bestræbelser, og at når tiden er inde, I da må møde Herrens velkomst: „Vel (gjort), du gode og tro tjener.“

Jeg nedbeder Himlens velsignelser over hver eneste en af jer og over jeres kære, og jeg gør det med taknemmelighed i hjertet, og i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag formiddag
7. oktober 1984

Hjørnesteenene i vor tro

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Vi har nogle grundlæggende hjørnesteen, som Herren har bygget denne storslåede kirke på i disse sidste dage – ved dem sammenføjes hele bygningen“ – de er dette værks solide grundvold.“

I går for en uge siden var der i dette tabernakel på Temple Square en stor konference for kirkens kvinder. Mange tusinder deltog i denne konference, som blev transmitteret ud over hele landet fra kyst til kyst. Det var en inspirerende oplevelse at se ind i ansigterne på dem der var samlet i tabernaklet ved den lejlighed. Smukke kvinder, stærke kvinder, dygtige kvinder, didyge kvinder, kvinder med tro.

Og i aftes var der i tabernaklet en stor forsamling af præstedømmemedlemmer. Mødet blev transmitteret ud til 714 steder rundt omkring i verden og til 900 stavscentre hvor kirken havde samlet mænd og drenge, som elsker Herren og som vandrer i tro og med overbevisning. Hvilket stort og forunderligt værk vi har her, mine kære søskende.

Det er en stor ære at stå foran jer og tale til sidste dages hellige i hele verden. Jeg beder om Helligåndens vejledning. Jeg står her ikke som stedfortræder for kir-

kens præsident. Jeg taler som hans andenrådgiver, en stilling som jeg ikke har søgt, men som jeg har accepteret som et helligt kald, i hvilken egenskab jeg har forsøgt at lette vor elskede præsident for nogle af hans embeds tunge pligter, for flittigt at fremme Herrens værk. Præsident Kimball er Herrens profet. Ingen andre kan eller vil indtage hans plads så længe han lever. Når han dør vil der stå en anden parat, en mand som gennem mange års erfaringer og arbejde er blevet oplært, prøvet, skolet og forædlet, som forberedelse til at påtage sig dette hellige og formidable ansvar.

Jeg vil gerne aflægge rapport til kirkens medlemmer, hvor som helst de er, om at arbejdet går fint. Jeg kan fornemme hvordan vor himmelske Fader godkender vort arbejde. Jeg er selvfølgelig klar over at vi allesammen, uanset vor stilling, kunne udføre vore opgaver bedre. Vi bør til stadighed forbedre os. Men der er ikke desto mindre grund til at være tilfreds.

Missionærarbejdet har fremgang, eftersom der er åbnet nye missioner siden vi mødtes til sidste konference. Der bliver stadig flere aktive medlemmer i kirken. Det enorme arbejde med genealogiske undersøgelser udvides og et stadigt stigende antal trofaste sidste dages hellige udfører stadig mere helligt arbejde i templerne.

Vi bygger flere nye bygninger end nogen sinde før. Vi har udviklet metoder til at holde omkostningerne nede i byggeriet.

Der er indviet tre nye templer siden vi sidst mødtes – et i Boise, Idaho, et i Sydney, Australien, og her for nylig et i Manila, hovedstaden i Filippinerne. Titusinder af hellige har deltaget i disse inspirerende indvielsesmøder. I Boisetemplet blev der holdt 24 særskilte møder, og hver

gang udgød Herren sin Ånd i rigt mål. Der blev givet utallige udtryk for taknemmelighed. Det var det samme i Australien. Folk kom til templet langvejs fra, helt fra Tasmanien i syd og Torsdagsøen langt mod nord. De krydsede hele kontinentet, helt fra Perth ved vestkysten, og mange af dem ydede store ofre for at kunne nyde den dejlige atmosfære ved denne betydningsfulde lejlighed, hvor der blev afholdt 14 indvielsesmøder.

Det er kun nogle få dage siden vi kom hjem fra Manila i Filippinerne. På en højliggende grund som skråner bagtil, og hvorfra der er udsigt over hele dalen, står et smukt og helligt tempel. Her som alle andre steder er der på en af fårnenes stengravere: „Helligt Herren. Herrens hus.“ Der var tusindvis af vidunderlige, trofaste kirkelemmer fra republikken Filippinerne til stede. Med takkesange, med råd og vidnesbyrd, med indvielsesbøn, forenede de sig alle i at skænke Herren denne smukke bolig, som en gave fra et taknemmeligt folk.

Alle disse nye templer har været åbne for offentligheden før indvielsen. Mange tusinder er gået igennem dem. De fik lov til frit at stille spørgsmål angående templerne. Disse besøgende viste respekt og ærbødighed da de fik del i ånden i disse hellige bygninger. Da vore gæster havde

forfæmte ånden og lært noget om hvorfor templerne bliver bygget kunne de, efter tempelindvielsen, forstå hvorfor vi betragter disse bygninger som hellige og hvorfor de er reserverede til hellige formål og lukket for offentligheden.

Når man deltager i disse indvielsesmøder kan man rigtigt forfæmme kirkens styrke. Denne styrke bor i folks hjerte, hvor de i forening anerkender Gud som vor evige Fader og Jesus Kristus som vor Frelser. Deres forskellige vidnesbyrd er bygget på en solid grundvold af tro på det guddommelige.

For hvert nyt tempel har vi haft en hjørnestensnedlæggelse i overensstemmelse med en tradition der går tilbage til fordums tid. For det blev almindeligt at bruge cement, blev bygningens fundament lagt af store sten. Der blev gravet en rende og heri blev stenene til fundamentet lagt. Man begyndte et sted med at bygge fundamentet hen imod en hjørneste, så blev hjørnet lagt og fundamentet fortsatte hen til det næste hjørne, hvor der blev nedlagt en anden sten, og herfra gik fundamentet videre til næste hjørne, og herfra til udgangspunktet. I mange tilfælde, bl. a. da kirkens første templer blev bygget, blev hjørnesteene brugt som forbindelsesled mellem murene, og nedlagt ved en ceremoni. Den sidste sten blev kaldt

hovedhjørneste, og når den blev lagt gav det anledning til stor lovrising. Når denne hjørneste var lagt, var fundamentet klar til at bygningen kunne opføres. Dette forhold brugte Paulus som en analogi til at beskrive den sande kirke:

„Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere, og Guds husfæller,

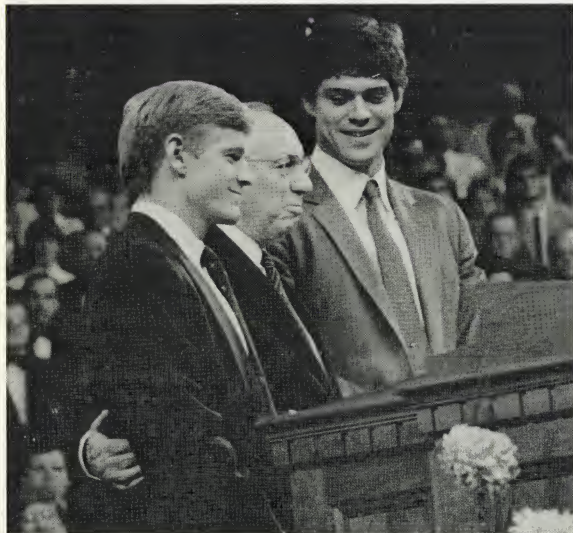
opbyggede på apostolens og profeterens grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørneste.

I ham sammenføjes hele bygningen og vokser til et helligt tempel i Herren“ (Ef. 2:19-21).

Vi har nogle grundlæggende hjørneste, som Herren har bygget denne stor-slåede kirke på i de sidste dage – ved dem sammenføjes hele bygningen – de er det værk solide grundvold, kirkens anker. Jeg vil gerne tale kort om disse fire vigtige hjørneste hvorpå Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er solidt forankret. Jeg vil først nævne hovedhjørneste, Herren, Jesus Kristus, som vi anerkender og respekterer. Den anden er den åbenbaring profeten Joseph Smith fik da Faderen og Sønnen viste sig for ham. Den tredje er Mormons Bog der taler om en rast fra støvet, i form af de fordums profeters ord, som erklærede menneskehedens Frelser som en guddommelig realitet. Den fjerde er præstedømmet med al dets magt og myndighed hvorved mænd kan handle i Guds navn og styre hans riges anliggende.

Jeg vil gerne tale kort om hver af disse. Det absolut fundamentale for vores tro er vort vidnesbyrd om at Jesus Kristus er Guds Søn, som efter en guddommelig plan blev født i Betlehem i Judæa. Han voksede op i Nazaret som tømrerens søn, og havde arvet dødelighed efter sin jordiske mor og udødelighed efter sin himmelske Fader. Under sin korte, jordiske mission, gik han på Palæstinas støvede veje og helbredte de syge, fik blinde til at se, oprejste døde, og underviste i store og smukke lærdomme. Han var som Esajas havde profeteret: „En smerternes mand og kendt med sygdom“ (Es. 53:3). Han rakte hånden ud til dem der bar på tunge byrder og bad dem kaste deres byrde på ham, idet han sagde: „Mit åg er gavnligt, og min byrde er let“ (Matt. 11:30). Han „drog omkring og gjorde vel“, og man hadede ham for det (Ap.G. 10:38). Hans fjender gik imod ham. Han blev anholdt og tiltalt efter falsk anklage og erklæret skyldig for at tilfredsstille den brølede folkemængde og dømt til at dø på Golgatas kors.

Der blev drevet nagler i hans hænder og fødder, og han hang under lidelser og

To sidste dages hellige sportsmænd: Til venstre, Peter Vidmar, som fik olympisk guld, og til højre baseballstjernen Dale Murphy. Begge blev præsenteret af præsident Gordon B. Hinckley til præstedømmet og citeret for deres eksempler på trofasthed.

I midten præsident Spencer W. Kimball sammen med sin sekretær, D. Arthur Haycock til venstre, og præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

smarter, mens han gav sig selv som en løsesum for alle menneskers synder. Han døde og udbrød: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør“ (Luk. 23:34).

Han blev begravet i en lånt grav og opstod på den tredje dag. Han kom triumferende ud af graven efter at have sejret over døden som en førstegrøde af de hensovede (se 1 Kor. 15:20-22). Intet i hele menneskehedsens historie kan komme op på siden af det under, den herlighed, det størstedle eller det uforlignelige som Guds Søn gjorde, da han døde for alle os. Han er vores Frelser. Han er vores Forløser. Som Esajas forudsagde: „Hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfrøste“ (Es. 9:6).

Han er hovedhjørnestenen i den kirke der bærer hans navn – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Der er ikke under himlen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses (se Ap.G. 4:12). Han er ophav til vor frelse, han har skænket os evigt liv (se Heb. 5:9). Hans ligg findes ikke, har aldrig eksisteret, og vil aldrig komme til det. Takket være Gud fordi han skænkede sin elskede Søn, som gav sit liv for at vi kunne leve, og som er vores overste leder og den urokkelige hjørnesten i vor tro og hans kirke.

Den anden hjørnesten – profeten Joseph Smiths første åbenbaring. Det var foråret i 1820 drengen med de mange spørgsmål gik ud i lunden ved sin fars gård. Her, hvor han kunne være alene, tryglede han i bøn om visdom som Jakob havde lovet frit ville blive givet til alle dem der beder til Gud i tro (se Jakobs brev 1:5). Og her, under de omstændigheder som

han detaljeret har beskrevet, så han Faderen og Sønnen, universets store Gud og den opstandne Herre, og begge talte til ham.

Denne fantastiske oplevelse var begyndelsen til dette forunderlige værks genoprettelse. Det blev indledningen til den så længe lovede evangeliets fyldes uddeling.

I mere end 150 år han fjender, kritikere og visse såkaldte lærde utrætteligt forsøgt at modbevise gyldigheden i denne åbenbaring. De kan naturligvis ikke forstå den. Det der hører Gud til skal forstås ved Guds Ånd. Der er ikke sket noget af lignende storhed siden Guds Søn gik her på jorden. Havde vi ikke denne hjørnesten i vores tro og organisation, var der intet tilbage. Den betyder bare det hele.

Der er skrevet meget og der vil stadigvæk blive skrevet meget i bestræbelserne på at bortforklare den. Den begrænsede fatteevne kan ikke opfatte det. Men Helligåndens vidnesbyrd som utallige mennesker har fået gennem årene siden da, vidner om at det er sandt, at Joseph Smith virkelig så hvad han så, at det var så virkeligt som at solen stod op over Palmyra, at dette er en vigtig hjørnesten til det fundament som sammenfører hele bygningen, og uden hvilken kirken ikke kunne eksistere.

Den tredje hjørnesten – Mormons Bog. Jeg har den her i hånden. Den er virkelig. Den har vægt og indhold som fysisk kan måles. Jeg slår op i den og læser, og den er skrevet i et sprog der både er smukt og opløftende. De gamle optegnelser den er oversat fra, kom frem af jorden som en røst der hvisker fra støvet. Den kom som

et vidnesbyrd om generationer af mænd og kvinder der har levet på jorden, kæmpet imod det onde, skændtes og kæmpet, og som til forskellige tider har efterlevet den guddommelige lov og haft fremgang, og til andre tider har forsoget deres Gud og gået under i tiltægelse. Den indeholder noget som nogen kalder det femte evangelium, et bevægende vidnesbyrd om den nye verden der fik besøg af den opstandne Forløser, på denne halvkugle.

Beviset for dens sandhed, for dens gyldighed i en verden der kræver beviser, ligger ikke i arkæologi eller antropologi, skønt dette måske kan være en hjælp for nogle. Det ligger ikke i undersøgelser af ord eller historiske analyser, skønt dette måske kunne bekræfte dets sandhed. Beviserne for dens sandhed og gyldighed skal findes i bogen selv. Vidnesbyrdet om den sandhed får man ved at læse den. Det er en bog fra Gud. Fornuftige mennesker vil måske have deres oprigtige tvivl om dens oprindelse, men de der har læst den med en bøn i hjertet er blevet klar over at den er sand, at den indeholder Guds ord, at den skildrer det evige evangeliums frelsende sandheder, at den er kommet frem ved Guds gave og kraft for at, overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus“ (Mormons Bogs titelblad), og denne vished har de fået gennem en kraft der ligger ud over deres naturlige sanser.

Den er her. Den skal forklares. Men dens oprindelse kan kun forklares således som oversætteren selv har forklaret den. Den går hånd i hånd med Bibelen, som den støtter, og den står som endnu et vidne til en tvivlende generation om at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.

Det er en uomtvistelig hjørnestein i vor tro.

Hjørnestein nummer fire er præstedømmets magt og myndighed der er gengivet til jorden. Denne myndighed blev overdraget mænd i forudoms tid – den mindre myndighed fik Arons sønner til at administrere det temelige såvel som hellige kirkeordnanser. Det større præstedømme overdrog Herren selv sine apostle da han erklærede: „Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene“ (Matt. 16:19).

Præstedømmet i sit fulde omfang blev gengivet ved at Johannes Døber kom, han der var Kristi forløber og som blev hals-hugget for at tilfredsstille en ugudelig kvindes lune. Og ved at Peter, Jakob og Johannes kom, de som trofast vandrede med Mesteren før hans død, og som forkyndte hans opstandelse og guddommelighed efter hans død. Også Moses, Elias og Elijah kom for hver især kunne bringe præstedømmets nøgler for at fuldende værket, så alle tidligere tiders handlinger og ordnanser kunne udføres i denne store og sidste uddeling af tidernes fylde.

Præstedømmet er her. Vi har fået det overdraget. Vi handler ifølge denne myndighed. Vi taler som Guds sønner i Jesu Kristi navn og som guddommeligt be-myndigede i præstedømmet. Vi ved det, for vi har set præstedømmets magt. Vi har set hvordan syge er blevet helbredt, lamme er kommet til at gå, og vi har set hvordan de der har været i mørket har fået lys, kundskab og forståelse.

Paulus skrev om præstedømmet: „Ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud“ (Heb. 5:4). Vi har ikke erhvervet det ved at tinge om prisen. Herren har givet det til mænd som er værdige til at modtage det, uanset deres status i livet, deres hudfarve eller nationalitet. Det er den magt og myndighed hvorved Guds riges anliggende styres. Det overdrages kun gennem ordination ved håndspålggelse af dem der har myndighed til at gøre det. Kvalifikation til at modtage det er lydighed mod Guds bud.

Der findes ingen magt på jorden som den. Præstedømmets myndighed strækker sig ud over dette liv, gennem dødens slør, til evighederne forude. Dets virke har evige konsekvenser.

Disse store gaver fra Gud er urokkelige hjørnestein som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er forankret i, lige såvel som den støttes af de individuelle medlemmers vidnesbyrd og overbevisning om (1) at Herren, Jesus Kristus, er en realitet og guddommelig, som Guds Søn, (2) den storslåede åbenbaring som profeten Joseph Smith fik af Faderen og Sønnen samt oprettelsen af tidernes fyldes ud-deling, (3) at Mormons Bog er Guds ord og erklærer Frelserens guddommelighed, samt (4) at Guds præstedømme blev guddommeligt overdraget for at blive administreret i retfærdighed til velsignelse for vor Faders børn.

Alle disse hjørnestein har forbindelse med hinanden, de sammenføjer et fundament af apostle og profeter, som alle er forbundet med hovedhjørnesteinen, Je-

sus Kristus. Derpå er hans kirke bygget og „sammenføjet“ til velsignelse for alle som vil modtage det den tilbyder (Ef. 2:21).

Den står som den Almægtiges skaber-værk, sikret fra grunden og solidt sammenføjet. Den er et læ mod livets storme. Den er en fredens tilflugt for mennesker med modgang. Den er et lindringshus for mennesker i nød. Den opbevarer de evige sandheder og underviser i guddommens vilje. Det er Mesterens sande og levende kirke.

Derom giver jeg mit højtidelige vidnesbyrd, og vidner for alle inden for min stemmes rækkevidde om at Gud atter har talet for at åbne denne sidste, herlige ud-deling. Jeg vidner om at hans kirke er her, den kirke som bærer hans elskede Søns navn, at der fra jorden er kommet opteg-nelsen om et forudoms folk der vidner for denne generation om den Almægtiges værk, at det evige præstedømme findes blandt menneskene til deres velsignelse og for at lede og styre Guds værk, at dette er Jesu Kristi sande og levende kirke, som er oprettet til velsignelse for alle som vil tage imod dens budskab, at den er bygget solidt på en grundvold af apostle og profeter, med hjørnestein der urokkeligt er anbragt af ham for at hans evige hensigter kan udføres, med Jesus Kristus selv som hovedhjørnestein.

En sådan tro havde vore fædre. Og en sådan tro har vi. „Faith of our fathers, holy faith. We will be true to thee till death!“ (Hymns, 1985). („Vore fædres hellige tro. Vi vil være trofaste til døden!“). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Guds gerninger

Ældste James E. Faust

De tolv apostles Kvoum

„Omsorg for de uheldigt stillede og en indsats for de vildfarne er tegn på Kristi rene kærlighed.“

Jeg har en bøn i hjertet for jeres forståelse, og med en vis ængstelse vil jeg i dag tale om forældre der har børn med særlige problemer. Jeg gør det fordi jeg er overbevist om at disse meget store udfordringer, som Frelseren sagde, er „Guds gerninger (der) skal åbenbares“ (Joh. 9:3). Den måde sådanne udfordringer imødekommes på viser ofte den sande ånd i Kristi evangelium.

I vore forsamlinger er det almindeligt at se en lille gruppe mennesker sidde oppe foran og kommunikere yndefuldt med hænderne såvel som med ånden. Det er mennesker der ikke kan høre. Der sidder altid en venlig og talentfuld sjæl foran gruppen for omhyggeligt at oversætte hvad du siger til tegnsprog.

Vi blev for nylig til et stort møde meget bevægede da vi opdagede at nogle høre-hæmmede medlemmer sang med på salmerne, til dels ved hjælp af deres håndbevægelser. Mens basserne og tenorerne sang deres del, bevægede søstre ikke deres hænder, når soprannerne og alterne sang, sad brødrene stille med deres hænder. Det var et meget rørende syn for mig.

De som ikke kan høre er nogle helt specielle iblandt os, ligesom de mennesker der ikke kan se og dem der har andre fysi-

ske eller mentale handicap.

Jeg vil gerne sige et anerkendende ord til dem iblandt os der kæmper med handicap, og samtidig sige noget trøstende til deres familier, især til forældrene. Hvor i hele verden har Gud en søn eller datter som er fuldstændig fejlfri? Er livet ikke noget værd hvis det ikke er fuldkommet? Bidrager folk med handicap ikke også med deres gaver her i livet – og yder deres til andre som ikke har sådanne handicap – på en måde som ikke kunne gøres på nogen anden vis? Der findes næppe nogen familie uden de har et medlem der må betragtes som fysisk eller mentalt ufuldkommen. Jeg har megen anerkendelse til overs for de forældre som tålmodigt bærer og overvinder deres angst og sorg for et barn der er født eller har erhvervet sig et alvorligt mentalt eller fysisk handicap. En sådan angst varer ofte ved dag efter dag, uden ændring for forældrene eller deres barn gennem hele livet. Ofte må forældre yde utrolig megen omsorg, dag og nat, uafbrudt. Mange mødre har haft smerter i armene og i hjertet lige til deres dages ende, mens de har trøstet og lindret lidelserne for deres særlige børn.

Den angst forældre føler første gang de opdager at deres barn ikke udvikler sig normalt, kan ikke beskrives. De mange tårer, de mange spørgsmål om hvad deres barn vil kunne klare og ikke klare, er hjerteskrædende: „Doktor, kommer vores barn til at tale, gå, klare sig selv?“ Ofte kan der ikke gives noget bestemt svar, kun dette: „De kommer til at være taknemmelig for enhver udvikling deres barn gennemgår.“

Den altoverskyggende bekymring er altid hvordan man skal passe den handicappede. Tanken om omsorg og kærlighed fremover kan synes som en overvældende byrde. Når man ser fremad mod usikkerheden i kommende år eller måske en hel livstid med konstant omsorg, som er fysisk vanskelig, kan det synes mere end man kan bære. Der bliver ofte grædt mange tårer før man erkender realiteten,

derpå begynder forældre og familiemedlemmer at acceptere og påtage sig byrden en dag ad gangen.

Som en fantastisk mor til et svært handicappet barn sagde: „Jeg begyndte lidt efter lidt at tage en dag ad gangen, og så virkede det ikke så svært. Jeg kunne faktisk ved hver dags ende takke Herren for den styrke jeg fik gennem dagen og bede til at det ville gå ligeså godt i morgen. På den måde lærte jeg at elske mit barn og påskønne at han kom til vores hjem.“

En missionær der skrev til sine forældre, skrev om sin svært handicappede lillebror: „Mor, kys Billy fra mig hver dag. I en af lektionerne lærte vi at min lillebror automatisk kommer i Guds rige. Jeg beder kun til at også jeg kommer til at bo hos min himmelske Fader og se min lillebror og tale med ham. Han er en særlig gave og vi er virkelig velsignede.“

Den udfordring der ligger i at der findes handicappede mennesker er ikke ny. Mange har spurgt hvorfor nogle mennesker skal have sådanne begrænsninger. Således var det også på Jesu tid:

„Og da han gik videre, så han en mand, som havde været blind fra fødslen.

Hans disciple spurgte ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?“ Jesus svarede: „Hverken han eller hans forældre har syndet; men det er sket, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham“ (Joh. 9:1-3).

Hvordan kan Guds gerninger åbenbares på disse, vore handicappede søskende? Jo, de åbenbares i høj grad ved den kærlige omsorg og opmærksomhed forældre, andre familiemedlemmer, venner og bekendte giver. Den handicappede har ingen prøvetid her. De af os som er fri for sådanne begrænsninger, er dem der skal bestå deres prøve. Selv om de handicappede ikke kan bedømmes på samme måde som andre, så nyder mange af dem utrolig gavn af hver eneste gerning der gøres, uanset hvor lille den er.

Guds gerninger åbenbares overfor den handicappede på mange måder. Den udvises på den mirakuløse måde hvorpå mange mennesker med mentale og fysiske handicap kan tilpasse sig og kompensere for deres begrænsninger. Indlemlem bliver andre sanser mere funktionsdygtige og kan erstatte det ufuldkomne på en bemærkelsesværdig måde. En af vore unge venner som er meget handicappet i sin tale og sine bevægelser udførte en vanskelig reparation på et ur, selv om hun ikke i forvejen havde nogen erfaring eller havde lært noget om at reparere ure.

Mange af disse specielle mennesker

overgår andre på mange måder. De gør også fremskridt i livet og lærer noget nyt hver dag, ligesom vi. De har måske en ekstra stor tro og en speciel ånd. Nogle kan gennem deres bønner kommunikere med Gud på en bemærkelsesværdig måde. Mange har en ren tillid til andre og en magtfuld tro på Gud. De kan give deres omgivelser noget af deres åndelige styrke.

For den handicappede der forsøger at klare sig i livet er det ofte som et forsøg på at nå det uopnåelige. Men tænk på profeten Joseph Smiths ord: „Alle de ånder, som Gud nogen sinde har sendt ind i verden, er modtagelige for udvidelse” (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 428). Det er klart at de som er fysisk og mentalt handicappede på grund af Guds uendelige barmhjertighed, ikke vil have sådanne begrænsninger efter opstandelsen. Om dette har Alma sagt: „Anden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både led og led skal komme på rette plads” (Alma 11:43). Begrænsninger og handicap som vi har her på jorden, er kun midlertidige.

Det er klart at når man deles om byrden, vil det være en følelsesmæssig hjælp for den der har hovedansvaret, blot en times hjælp nu og da vil blive påskønnet. En mor til et handicappet barn sagde: „Jeg kunne aldrig drømme om at tage til Hawaii på ferie – alt hvad jeg kan håbe på er en friaften.”

Frelseren lærte os at handicap ikke er straf for synd, hverken forældrenes eller den handicappedes, og det er noget vi også kan forstå og anvende i vore dage. Hvordan kan man finde på at sige at et uskyldigt barn som er født med et handicap bliver straffet? Hvorfor skulle forældre som har holdt sig fra samfundets dårligheder, nedbrydende kemikalier og andre skadelige midler, som påvirker ufødte børn, overhovedet tænke på at et handicappet barns fødsel kan være et tegn på Guds mishag? Almindeligvis er hverken forældre eller børn skyldige. Denne verdens Frelser minder os om at Gud „lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige” (Matt. 5:45).

Jeg vil gerne give udtryk for min taknemmelighed og påskønnelse for de mange der med så stor godhed og dygtighed tager sig af vore handicappede. Jeg skylder en særlig anerkendelse til de forældre og familiemedlemmer som passer deres egne børn med særlige behov, i en kærlig atmosfære i deres eget hjem. Om sorgen for de handicappede er en særlig tjenesteydelse som gives til Mesteren selv, „hvad I har gjort imod en af mine

mindste der, har I gjort imod mig” (Matt. 25:40).

Det sker at forældre til handicappede børn føler sig pinligt berørt eller bliver såret når andre på en kejtet måde giver udtryk for medlidenhed uden at kende eller værdsætte forældrenes dybe kærlighed til deres handicappede barn. Men kunne måske drage en sammenligning med den kendsgerning at en familie ikke nærer mindre kærlighed til det hjælpeløse spædbarn, som skal hjælpes, mødes og have ble på end de gør for ældre, som stadig er afhængige. Vi elsker dem vi hjælper og som har brug for os.

Skulle det ikke være muligt at se ind bag stokke, kørestole, skinner og krykker i hjertet på de mennesker som har brug for hjælp? Det er menneskelige væsener og de ønsker bare at blive behandlet som almindelige mennesker. De ser måske anderledes ud, bevæger sig kejtede og taler hjælpeløst, men de har de samme følelser, de ler, græder, de kender til skuffelser og håb. De ønsker ikke at blive ladet udenfor. De ønsker at vi elsker dem for det de er indvendigt, uden hensyn til deres handicap. Kunne vi ikke have lidt mere tolerance for dem der er anderledes – anderledes i evner, anderledes i sind og legeme? De som har nær omgang med handicappede kan ofte fornemme hvilke ædle ånder der bor i de forskelligt udformede legemer eller i dem som er invaliderede i sindet.

Må jeg også sige et trøstende ord til de angstelige forældre til børn som er kommet på vildspor og har vendt det døde øre til forældrenes bønner og lærdomme. Selv om de fleste børn det meste af tiden følger i deres forældres fodspor – er lydige mod deres lærdomme og gengælder deres kærlighed – så er der nogle få som

vender ryggen til, ligesom den fortabte søn, og forspilder deres liv. Det store handlefrihedens princip er nødvendigt for at vi kan vokse, udvikle os og have fremgang. Det giver os også frihed til at vælge vellykket, ødselhed og nedværdigelse. Børn har deres handlefrihed, og de giver ofte udtryk for den mens de endnu er meget unge. De kan følge forældrenes lærdomme og ønsker, eller de kan lade være. De fleste forældre gør alt hvad de kan, men de forstår også udmærket Lehis ord: „Hør en skælvende faders ord” (2 Nephi 1:14).

Vi står i gæld til ældste Howard W. Hunter for disse kloge ord: „En succesrig far eller mor er en som er elsket, en som har ofret, en som har bekymret sig for og undervist sit barn og sørget for dets behov. Hvis du har gjort alt dette og dit barn stadig er ulydigt eller besværligt eller verdensligt, så kan det stadigvæk godt være at du er en succesrig far eller mor. Måske kommer der til denne verden børn som vil udfordre hvilke som helst forældre, under hvilke som helst forhold. På samme måde er der måske andre som vil være til velsignelse og glæde for næsten enhver far eller mor” (Den danske Stjerne, april 1984, s. 113).

Omsorgsfulde forældre gør alt hvad de kan. Jeg håber at Gud til dels vil domme forældrene efter deres hjertes hensigter. Børn har så meget at lære. Forældre skal lære deres børn så meget. De har fået befalling om specielt at undervise deres børn „i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspalægelse, når de er otte år” (L&P 68:25). Men selv om forældrene har efterlevet disse sandheder og undervist i dem derhjemme, kan de ikke altid sikre sig at deres

Ældsterne Neal A. Maxwell og James E. Faust fra De tolv Koorum synger med på forsamlingsalmen.

børn opfører sig ordentligt. Ezekiel sagde: „Søn skal ikke bære faders misgerning, ej heller fader søns“ (Ez. 18:20).

Forældrene har pligt til at undervise, ikke til at tvinge, og når de samvittighedsfuldt og bønsonst har undervist deres børn, kan de ikke være ansvarlige for alle deres handlinger. Lydige børn gør deres forældre ære, men det er uretfærdigt at domme trofaste forældre efter børnenes gerninger, når disse ikke vil lytte og adlyde. Forældrene har pligt til at instruere, men børnene har selv ansvar for at lytte, være lydige og gøre som de er blevet belært om. Forældre er forældre, de vil i reglen hjælpe deres børn mere end børnene hjælper deres forældre. Til bekymrede forældre vil jeg gerne omskrive Winston Churchills ord: „Giv aldrig op, giv aldrig, aldrig, aldrig op.“

Jeg har ikke nogen formel hvorefter man kan opfostrer børn så de garantimærkes. Jeg kan kun sige, vær et godt eksempel og undervis i tro. Det er nødvendigt at børn får uforbeholden kærlighed, passende disciplin og at de lærer selvbeherksomhed. En storslået mor der skurede gulve for at hjælpe sine børn til en uddannelse sagde: „Jeg har lært mine børn at bede, at have gode manerer og at arbejde.“ Herren minder os til stadighed om at vi skal undervise i omvendelse, tro på Kristus, dåb og Helligåndens gave (se L&P 68:25).

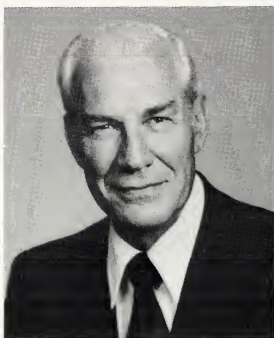
Herrens gerninger åbenbares på så mange måder gennem de udfordringer som forældre og børn får specielt i forbindelse med dem der er handicappede og dem der er kommet på afveje. For dem der har spurgt: „Hvorfor skulle dette ske for mig?“ eller „Hvorfor skulle dette ske for mit barn?“ har I den forsikring at vanskeligheden ikke vil vare evigt. Livet på jorden er ikke så langt. Omsorg for de uheldigt stillede og en indsats for de vilde farne er tegn på Kristi rene kærlighed. Gud svarer selv dem der skal arbejde med sådanne udfordringer i deres liv. Svaret er tålmodighed og styrke til at holde ud. Det ligger i det som Paulus og Job vidnede om. Der er håb om evigt liv, „som Gud . . . har forjættet fra evige tider“ (Titus 1:2), „mens morgenstjernerne jublede til høje, og alle gudssønner råbte af glæde“ (Job 38:7).

Jeg bærer vidnesbyrd om at Jesus er Kristus, verdens Frelser og menneskehedenes Forløser. Jeg vidner om at vi, ved lydighed mod hans bud, kan få styrke til at sejre under enhver udfordring i dette liv. Må Gud skænke os alle denne fredfyldte støtte og indflydelse, specielt dem der har mest brug for den. Dette beder jeg om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Af deres frugter skal I kende dem“

Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' første Kvorum

„Når et menneske er loyal mod sandheden, siger vi at han er retskaffen. Når et menneske under stor modstand er loyal mod sandheden siger vi at han er meget retskaffen.“

mer til verden“ (L&P 93:2).

Noget af det første jeg husker skete da jeg var ca 4 år. Nogle huse fra det sted hvor vi boede var der en købmand i et lille træhus. Foran vinduerne havde indehaveren bygget en lille hyld som var ca 10 cm bred, hvor han på denne tid af året udstillede store saftige æbler, for at tiltrække forbipasserende. Da jeg kom forbi forretningen og så de smukke røde æbler, løb mine tænder i vand. Uden at tænke over hvad jeg gjorde, tog jeg et og fortsatte hen ad vejen.

Da jeg var kommet et lille stykke væk og så hvad jeg stod med i hånden blev jeg pludselig klar over at jeg havde stjålet et æble. Jeg begyndte at løbe, men den forkerte vej!

Foran vores hus som lå på en høj, havde vi et lille rum under verandaen, her inde havde vi plads til haveredskeer og det var også et dejligt sted at gemme sig.

Jeg løb hele vejen hjem og kravlede ind under verandaen og sad der hele eftermiddagen og rystede af angst – mens jeg spiste æblet. Jeg vidste at jeg havde gjort noget forkert, og jeg vidste at min himmelske Fader vidste at jeg havde gjort det.

Jeg har ofte tænkt hvilke samvittigheds kvaler jeg led i en så tidlig alder. Det Kristi lys, som alle mennesker får når de kommer til verden, var tydeligt for mig den dag, og det har fået mig til i de senere år at tænke på hvordan Kristi lys kan påvirke vores liv.

Forestil jer at I står ved Jordanfloden en bestemt dag, for næsten 2000 år siden og ser to mænd stå ude i vandet. Johannes Døber døber Jesus, og han er klædt i tøj af kamelhår og har et læderbælte om livet. Jesus, som er klædt i tøj man gik i på den tid, kommer op af vandet. Himlene åbnes og der sker noget forunderligt. Helligånden daler ned i form af en due og kommer over ham. I hører en stemme fra Himlen

Vores ærværdige leder for flere år siden, præsident David O. McKay sagde ofte: „Jesu Kristi evangeliums mission (er) at gøre dårlige mennesker gode og gode mennesker bedre“ (Millennial Star, okt. 1961, s. 469).

Herren sagde i fordums tid til det amerikanske folk: „Det, der får menneskene til at gøre godt, er af mig; thi det gode kommer ikke fra nogen anden end mig. Jeg er den, som leder menneskene til alt godt“ (Ether 4:12).

For at være god, må vi søge sandheden, for det er den som ændrer os til det gode, når vi anvender den for at blive bedre. „Sandhed er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive“ (L&P 93:24). „Sandheden forbliver og har ingen ende“ (L&P 88:66).

Intelligens er evnen til at anvende kundskab rigtigt. Herren sagde: „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed“ (L&P 93:36). Det lys skrifter taler om er Kristi lys, for Jesus sagde endvidere: „Jeg er det sande lys, som oplyser hvert menneske, der kom-

der siger: „Denne er min Søn, den elske-
de; i ham har jeg velbehag“ (Matt. 3:17).

Forestil jer at I nogen tid senere befin-
der jer i templet i Jerusalem. Det er varmt
udenfor, men indenfor er de solide sten-
mure en beskyttelse imod varmen for en
gruppe der er forsamllet og taler sammen.
Det er Jesus der taler til de skriftkloge og
farisæerne:

„Jeg er verdens lys; den, som følger
mig, skal aldrig vandre i mørket, men ha-
ve livets lys.“

Da sagde farisæerne til ham: „Du vid-
ner om dig selv, dit vidnesbyrd er ikke
gyldigt!“

Jesus svarede og sagde til dem: „Om
jeg også vidner om mig selv, er mit vid-
nesbyrd dog gyldigt, thi jeg ved, hvorfra
jeg kom, og hvorhen jeg går; men I ved ikke,
hvorfra jeg kommer, eller hvorhen jeg
går . . .

Der står også skrevet i jeres lov, at hvad
to mennesker vidner, er gyldigt.

Om mig aflægger jeg selv vidnesbyrd,
og også Faderen, som sendte mig, vidner
om mig“ (Joh. 8:12-14, 17-18).

Faderens vidnesbyrd og Jesu vidnes-
byrd var ikke kun beregnet for menne-
sker på den tid, men for alle mennesker
ned gennem tiderne. Det blev derfor ned-
skrevet – til os i dag – og det er lige så
sandt i dag som det var for tusinde år si-
den. Jesu Kristi evangeliums sandhed er
blevet gengivet til jorden gennem profeten
Joseph Smith og vi har det hver især,
så vi kan studere det.

Med min begrænsede erfaring og ud-
dannelse på religionens område, har jeg
lagt mærke til at det kræver lige så megen
intelligens for et menneske at forstå evan-
geliets principper som at forstå videnska-
bens indviklede formularer. For at forstå
evangeliet skal det undersøges og græn-
skes gennem studium, omtanke og bøn.

Brigham Young sagde: „Al menneske-
hedens sande visdom har de modtaget fra

Gud, hvad enten de ved det eller ej. Der
findes ingen klog hjerne som nogen sinde
har opfundet noget til gavn for den men-
neskelige familie, uden han har fået det
fra den Ene Kilde . . . Der findes kun én
hvorfra menneskene kan hente visdom,
og det er Gud, kilden til al visdom. Selv
om menneskene måske hævder at de har
gjort deres opdagelser ud fra deres egen
visdom, ved at forske, meditere og reflek-
tere, er de i gæld til vor Fader i Himlen“
(*Journal of Discourses*, 13:148).

Om dem der søger og anvender evan-
geliets principper, siger Herren: „Og der-
som I kun har øje for min ære, skal jeres
hele legeme blive opfyldt med lys, og der
skal intet mørke være i jer, og det legeme,
der er fyldt med lys, fattet alle ting“ (L&P
88:67).

Præsident Joseph F. Smith sagde: „Vir-
kelig uddannelse er sammensat af kund-
skab om sandheden kombineret med den
rette respekt for den og trofast overhol-
delse af den. Dersom man kun fylder sin-
det med kundskab om kendsgerningerne
er man ikke uddannet. Det er ikke nok at
sindet er fyldt med kundskab om sandhe-
den, men sjælen må agte på den, give den
næring og elske den som en kostelig perle.
Og det pågældende menneske må la-
de sig vejlede og forme sin tilværelse efter
den, for at nå sin bestemmelse“ (*Gospel
Doctrine*, 5. udgave, s. 269. Deseret Book
Co., Salt Lake City, 1939).

Hvilken værdi har sandheden hvis
menneskene ikke tager den til sig i deres
sind og deres hjerte? „Sandheden er det
solide fundament hos enhver stor per-
sonlighed,“ skrev William George Jordan.
„Det er loyalitet mod det vi ved er
rigtigt, som betyder noget. Det er mod til
at leve vort liv i harmoni med vore ide-
aler“ (*The Power of Truth*, s. 3. Deseret Book
Co., Salt Lake City, 1943).

Herren siger:

„Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelli-
gensens område, skal følge med os i op-
standelsen.“

Og om et menneske i dette liv ved flid
og lydighed vinder mere kundskab og in-
telligens end en anden, vil fordelten i sam-
me forhold være på hans side i det tilkom-
mende liv“ (L&P 130:18-19).

Han sagde videre: „Der er umuligt for
et menneske at blive frelst i uvidenhed“
(L&P 131:6).

Brigham Young stillede følgende
spørgsmål: „Hvornår skal vi holde op
med at lære?“ Og han besvarede selv sit
spørgsmål med disse ord: „Aldrig, ald-
rig“ (*Journal of Discourses*, 3:203).

Vi må ikke overse den kendsgerning at
nogle sandheder kun har lidt eller intet at
gøre med vor evige frelse, mens andre er

nødvendige for den.

Når et menneske er loyal mod sandheden, siger vi at han er retskaffen. Når et menneske under stor modstand er loyal mod sandheden siger vi at han er *meget* retskaffen. Rettskaffenhed er en egenskab eller en tilstand af gode moralprincipper. Rettskaffenhed er oprigtighed, ærlighed og sandfærdighed – ja, alt dette og mere til.

Efter sin første åbenbaring blev profeten Joseph Smith ubarmhjertigt forfulgt resten af sit liv, og han døde som martyr da han var 38 år gammel. Dog tøvede han aldrig med at forkynde det han vidste var sandheden. Han vidste at dersom han nægtede hvad han havde sagt, ville forfølgelsen blive indstillet, alligevel nægtede han det aldrig. Han skrev:

„Jeg . . . (så) et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig havde set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg lovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse“ (Joseph Smiths skrivelser 2:25).

For at reagere som Joseph Smith gjorde

kræves der megen retskaffenhed, og samtidig opbygger det stor retskaffenhed.

Vi ærer Abraham Lincoln, der var Amerikas 16. præsident, fordi han forpligtede sig overfor et princip som han troede stærkt på. Selv om modstanden var stor, med mange forhindringer og hans fremtid mørk og usikker, så holdt han hårdnakket fast ved det han troede var rigtig, beherskede sagen, vandt til sidst og opnåede nationens evige taknemmelighed, den nation som var bestemt til at blive stor. Vi har haft lignende patrioter i andre lande over hele verden, og de bliver betragtet som store og retskafne mænd.

Den engelske forfatter, Samuel Johnson, kom med en interessant bemærkning, da han skrev: „Rettskaffenhed uden kundskab er svag og nytteløs . . . Kundskab uden rettskaffenhed er farlig og frygtelig“ (*Rasselas*, kapitel 41). Lærere i grundskoler, på gymnasier og højere læreanstalter ved at deres systems egentlige succes måles efter de mennesker der kommer ud af det. Det samme gælder familier, politik, regeringer og religion.

Mange lever efter det motto at resultatet retfærdiggør midlerne. Der er nogle som skaffer sig midler ved bedrag, bestikkelse, uærlighed og så søger at retfærdiggøre sig ved rundhåndet at bidrage til retfærdige formål. Rettskaffenhed indgår ingen kompromiser.

Rettskaffenhed støttes af visdom og forpligtelse. Der skrives om Helamans unge krigere: „Ja, de iagttog og adlod enhver befaling med omhu“ (Alma 57:21). De havde forpligtet sig fuldt ud til hvad de ville gøre når de gik i kamp. Ved deres

indsats vandt de retfærdighedens krone. Lad os ransage vores egen levevis og finde ud af hvor godt vi klarer vort eget krav til rettskaffenhed.

Har du som arbejdstager forpligtet dig til at arbejde mindst 40 timer for 40 timers betaling?

Arbejder du begejstret med dit arbejde og yder du din største indsats til gavn for det firma hvor du arbejder?

Studerer du, som leder, grundigt dine udfordringer og imødeser du resultaterne før du har stillet forslagene?

Træffer du forhastede beslutninger uden at give dig tid til at vide hvad kendingsgernerne er, før du træffer din beslutning?

Støtter du ordentligt dem der arbejder uden dig?

Støtter du oprigtigt dem du er ansvarlig for?

Er I unge mænd og unge piger loyale overfor de moralprincipper I har lært hjemme, når I møder modgang?

Bestræber du dig som hustru og mor ærligt på at skabe en kærlig atmosfære og harmoni i hjemmet?

Bestræber I fædre og mødre jer alvorligt på at lære jeres børn de sande værdier ved rettskaffenhed, god moral, barmhjertighed og gode manerer?

Er du fuldstændig ærlig overfor dig selv og andre?

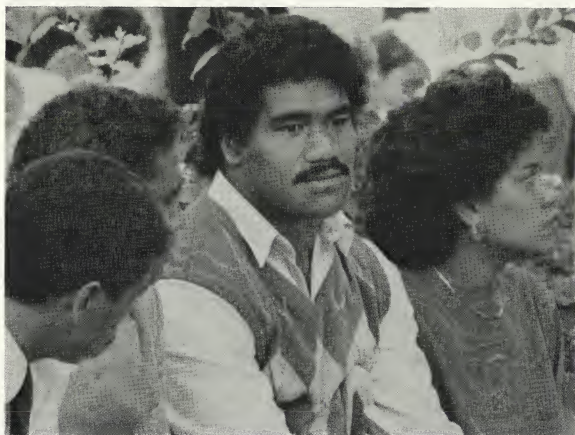
Er du lydlig mod ham der gav dig livet? Herren sagde i sin tid til folk, og ligeledes til os: „Af deres frugter skal I kende dem.“ (Matt. 7:20).

„Der er jo ikke noget godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt.“

Thi ethvert træ kendes på sin frugt“ (Luk. 6:43-44).

Jeg vil gerne foreslå en recept hvorefter man kan frembringe god frugt og få hjælp til at opnå evig frelse. (1) Tro på Herren Jesus Kristus og på dig selv, (2) studér de evige sandheder, (3) mediter og bed om forståelse (4) bestræb dig på at anvende sandhedens principper i dit daglige liv, (5) vær ærlig og retskaffen i alt hvad du gør, samt (6) bestræb dig på at holde den bedste standard i alt hvad du foretager dig.

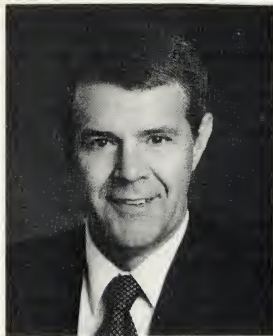
Lad os flittigt bestræbe os på at forstå Guds under. Det uvurderlige Jesu Kristi evangelium har vi indenfor vores rækkevidde. Men vi må søge, bede om og bestræbe os på at få sandhedens principper og efterleve dem. Og gør vi det vil vi blive bedre mænd og kvinder og bidrage til et bedre samfund, et bedre land og en bedre verden, og dette beder jeg for. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliet og kirken

Ældste Ronald E. Poelman
De halvfjerds' første Kvorum

„Når vi opdager harmonien mellem evangeliet og kirken i vort daglige liv, bliver vi mere tilbøjelige til at gøre det rette af de rette årsager.”

Både Jesu Kristi evangelium og Jesu Kristi kirke er sande og guddommelige, og der er en væsentlig forbindelse mellem disse to, som er meget betydningsfuldt og vigtigt. Når vi forstår det rette forhold mellem evangeliet og kirken vil vi ikke blive forvirret, lægge vægt på det forkerte og opleve skuffede forventninger, men blive ledet til at opnå formålet med evangeliet ved med glæde fuldt ud at tage del i kirkens aktiviteter. En sådan forståelse vil hindre en eventuel mangel på loyalitet, og føre til store personlige velsignelser.

Jeg beder til at mit forsøg på at beskrive og tale om dette vigtige forhold mellem evangeliet og kirken vil give et bredere perspektiv som kan øge både evangeliets og kirkens indflydelse på den enkelte i vores tilværelse.

Jesu Kristi evangelium er en guddommelig og fuldkommen plan. Det er sammensat af evige, uforanderlige principper, love og ordninger som kan anvendes over hele verden, af ethvert menneske, uanset tid, sted eller omstændigheder. Evangeliets principper vil aldrig blive ændret.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds rige på jorden, og administreres gennem Guds præstedømme. Kirken har myndighed til at undervise i evangeliets rette principper og lærdomme, og til at administrere de nødvendige ordninger.

Evangeliet er den guddommelige plan for personlig og individuel frelse og oplyselse. Kirken har fået guddommelig bemyndigelse til at formidle og iværksætte denne plan i hvert enkelt menneskes liv.

Kirken har udviklet fremgangsmåder, programmer og regler for at hjælpe os til at få del i evangeliets velsignelser alt efter vore individuelle evner og omstændigheder. Disse regler, programmer og fremgangsmåder kan fra tid til anden blive ændret, under guddommelig vejledning, alt eftersom det er nødvendigt for at opnå evangeliets formål.

De åbenbarede, evige principper, som findes i skrifterne, ligger til grund for alle aspekter af kirken administration og aktivitet. Efterhånden som vi personligt og samlet øger vores kundskab, bliver bedre til at acceptere og til at anvende evangeliets principper, kan vi mere effektivt benytte kirken til i stigende grad at koncentrere vores levevis om evangeliet.

Evangeliets evige principper som er guddommeligt inspireret til kirken henvender sig til mange forskellige mennesker indenfor forskellige kulturer. Når vi derfor efterlever evangeliet og deltager i kirken aktiviteter, bør vi kræve af os selv og andre at det foregår i henhold til Guds standardværker. Det vi håndhæver skal bygge på fundamentale principper, evige love og de direktiver vi modtager fra kirken bemyndigede. Vi kan opnå det nødvendige perspektiv ved at studere og fundere over skrifterne. Når vi læser i skrifterne lærer vi evangeliet at kende, således som forskellige profeter under forskellige omstændigheder, tider og steder har undervist i det. Vi vil se hvilke konsekvenser det har haft for den enkelte når de har accepteret evangeliet eller afvist det, når de

har anvendt dets principper og når de ikke har gjort det.

I skrifterne kan vi læse hvordan forskellige kirkesystemer, fremgangsmåder, forskrifter og ceremonier blev benyttet – alle sammen guddommeligt udarbejdet til indførelsen af evige principper. Metoderne og fremgangsmåderne ændrer sig, men det gør principperne ikke.

Når vi studerer skrifterne kan vi læse evige principper og se hvordan de passer til det kirken støtter. Hvis vi sætter skrifterne i relation til os selv, kan vi bedre benytte os af den genoprettede kirke til at lære at efterleve Jesu Kristi evangelium og dele det med andre.

Jeg har nogle yndlingsskriftsteder i Det gamle Testamente, i 3 Mosebog. Det er i grunden en håndbog for hebraiske præster og det indeholder mange regler, forskrifter, ritualer og ceremonier som virker fremmede og uanvendelige for os. Det indeholder også evangeliets evige principper, som er kendte og meget anvendelig for alle.

Det er interessant og belærende at læse det 19. kapitel i 3 Mosebog og lægge mærke til både principperne, lovene og udøvelsen.

I de første to vers står der: „Han taledes fremdeles til Moses og sagde: Tal til hele israeliternes menighed” (3 Mosebog 19:1-2). Dette er åbenbaringsens princip. Gud taler til sine børn gennem profeter. Han gør det samme i vore dage.

Herren fortsætter med at sige til Moses: „Sig til dem: I skal være hellige, thi jeg Herren eders Gud er hellig” (3 Mosebog 19:2). I bjergprædiken sagde Jesus: „Så vær da I fuldkomne som jeres himmelske Fader er fuldkommen” (Matt. 5:48). Dette er et evigt evangelieprincip.

Der er også andre evige principper, som f. eks. de ti bud. Men der er også love og programmer for at disse principper kunne iværksættes blandt de forudsagte hebræere og deres specielle forhold.

De lærer f. eks. om det guddommelige påbud om at sørge for de fattige. Der fremlægges et program, nemlig for at skaffe de fattige mad ved at efterlade noget af afgrøden på marken efter høsten og om ikke at høste helt ud til kanten af marken (se 3 Mosebog 19:9-10). Vore dages programmer for at sørge for de fattige er helt anderledes. Men den guddommelige lov er den samme. Og endnu et princip ligger bag begge programmer, fra forudtiden og fra vor tid: Dem der modtager hjælp får mulighed for at deltage i selvhjælpen, alt efter deres evner.

I vers 13 belæres om ærlighedens princip sammen med en regel hvorved det kræves at arbejdsgiverne skal betale ar-

bejderne for det de har udført ved hver dags afslutning. Denne regel er ikke nødvendig eller almindelig i vore dage. Ærlighedens evige princip indførtes ved andre regler og metoder.

Vers 27 handler om en regel for det personlige udseende. Det er selvfølgelig ikke anvendelig på os. Men vi har også standarder for påklædning og personlig pleje. Ingen af disse regler er et evigt princip, men begge er beregnet på at hjælpe os til at anvende og dele evangeliets principper med andre.

Tilgivelsens princip nævnes i det samme kapitel, 3 Mosebog vers 18, og her nævnes også det andet store bud: „Du skal elske din næste som dig selv,“ med dette guddommelige stempel: „Jeg er Herren!“

Ethvert kirkemedlem har mulighed for, ret til og det privilegium at kunne modtage et personligt vidnesbyrd angående evangeliets principper og kirkens metoder. Uden et sådant vidnesbyrd kan vi blive forvirrede og måske oven i købet tynget over noget som måske bare er kirkens institutionelle krav.

Vi bør adlyde budene og de råd vi får fra kirkens ledere, men vi bør også studere, bede og søge Helligåndens indflydelse,

for at få et personligt vidnesbyrd om at principperne eller rådene er rigtige og guddommeligt inspirerede. Derpå vil vi være oplyste og med begejstring kunne adlyde og benytte kirken, vise den troskab og skænke ufortøvet af vores tid, talenter og andre midler.

Vi vil kunne deltage med glæde og tilfredshed når vi sætter kirkens mål, programmer og regler i relation til evangeliets principper og vore personlige, evige mål. Når vi opdager harmonien mellem evangeliet og kirken i vort daglige liv, bliver vi mere tilbøjelige til at gøre det rette af de rette årsager. Så vil vi udøve selvdisciplin og tage retfærdige initiativer, vejledt af kirkens ledere og med guddommelig ansvarlighed.

Kirken hjælper os i vore bestræbelser på at anvende handlefrihed kreativt, ikke til at opfinde vore egne værdinormer, principper og fortolkninger, men at lære og efterleve evangeliets evige sandheder. Efterlevelsen af evangeliet er en fortsat proces som indebærer personlig fornyelse og forbedring indtil man er forberedt og har kvalificeret sig til med god samvittighed at træde ind i Guds nærhed.

Mine kære søskende, min trang til at lære og min erfaring har betydet at jeg det

meste af min liv har søgt forståelse ved at indsamle kendsgerninger og anvende dommekraft. Og det gør jeg fortsat. Men det jeg ved med størst sikkerhed og på den mest betydningsfulde og positive måde har påvirket mit liv, har jeg ikke lært gennem kendsgerninger og fornuftslutninger alene, men derimod gennem den trost og bekræftelse jeg har fået ved Helligåndens vidnesbyrd.

Ved denne samme Ånd vidner jeg om at Gud er vor Fader, at Jesus fra Nazaret er Faderens Enbårne i kødet og at han er hele menneskeheden og vores Frelser og Forløser. Hans forsonende offer, forløsningen og ophøjelsen er et gratis tilbud til alle som vil acceptere gennem tro, omvendelse og indgåelse af hellige pagter.

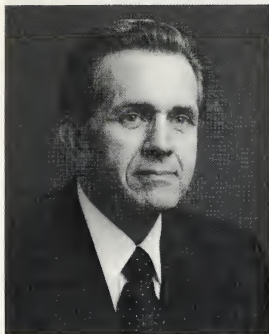
Må vi hver især fortsat lære og anvende evangeliets evige principper og drage fuld nytte og på passende måde af den genoprettede kirkes guddommelige hjælpelkilder.

Sagt med den nephtiske leder Pahorans ord: „(Må vi) glæde os over vor kirkes store velsignelser og over vor Forløser og vor Guds sag“ (Alma 61:14). I Jesus Kristi navn. Amen. □

Vort forbillede som forældre

Eldste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

„Hvad kunne inspirere os mere til renhed og værdighed, end opnåelsen af en åndelig bekræftelse på at vi er Guds børn?“

Det er sabbat og udenfor er det et så pragtfuldt vejr, at hele naturen synes at tale om Guds skaberværk. Jeg kan ikke lade være med at citere digtet:

*Du junisol og himmel
og skyer og blomster tilsammen,
du tager imod en oktoberdag
med en times skyfri himmel.*
(Helen Hunt Jackson:
„October's Bright Blue Weather“).

Jeg får lyst til at sige et par ting om en af kirkens fundamentale lærdomme.

Det jeg siger baseres på disse overbevisninger:

For det første: De instruktioner som er nødvendige for vores frelse er ikke skjult i dunkle eller upåagtede skriftsteder. Tværtimod de vigtige sandheder gentages atter og atter.

For det andet: Ethvert skriftsted, hvad enten det citeres ofte eller er dunkelt, skal vurderes i henhold til andre skriftsteder. Der vil er supplerende og oplysende lærdomme i skrifterne som giver en balance-

ret viden om sandheden. Dernæst: Herren er konsekvent i det han siger og gør, det er der bevis på i alt hans skaberværk. Naturen kan give os værdifulde åndelige og lærdomsmæssige lektier. Herren hentede lektier fra blomster og ræve, sædekorn og salt, spurve og solnedgange.

For det fjerde: Ikke alt hvad Gud har sagt findes i Bibelen. Andre skrifter – Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle – har ligeså stor gyldighed, og indholdet støtter hinanden.

For det femte: Mens meget må antages ud fra troen alene, får vi personlig åbenbaring hvorved vi kan lære sandheden at kende. „Dog, Ånden, den er i mennesket, og den Almægtiges Ånde giver dem indsigt“ (Job 32:8). Det som synes dunkelt i skrifterne kan klarlægges gennem Helligåndens gave. Vi kan få fuld forståelse af det åndelige, alt efter hvor villige vi er til at fortjene det.

Lad mig nævne en overbevisning mere: Der findes en modstander som har sin egen kanal, hvorfra han udsender åndelig kommunikation. Han forvirrer de sørgløse og tilskynder dem der tjener ham til at opfinde bedrageriske og fejlagtige lærdomme, og sørger omhyggeligt for at de virker ægte.

Jeg nævner dette fordi der nu som altid er selvbestaltede talsmænd som håner det vi tror på og forvansker det vi underviser i.

Gå til hans venner

Som ung seminarlærer lærte jeg en værdifuld lektie af vores leder, Able S. Rich. Han sagde til mig: „Hvis du virkelig ønsker at lære en mand at kende og vil vide hvad han tror, så gå ikke til hans fjender. Gå til manden selv eller hans venner. Han betror ikke sit hjertes tanker til sine fjender. Hans venner kender ham bedst. De kender hans styrke og hans svagheder. De vil tale pænt om ham. Det vil hans

fjender ikke.“ Den lære jeg gerne vil tale om handler om menneskets og Guds natur.

Spørgsmålet

Der står et spørgsmål i både Det gamle Testamente og Det nye Testamente. „Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, et menneskebarn, at du tager dig af ham?“ (Sal. 8:4. Se også Heb. 2:5-7).

Svaret har vi fået i en meget enkel sang, som vi har sunget sammen her under mødet:

*Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her,
har givet mig et jordisk hjem,
med far og mor så kær . . .
Jeg er Guds kære barn,
vælsignelser jeg får,
hvis jeg hans vilje gør hver dag,
til ham engang jeg når.
(Syng med Mig, B-76).*

Guds børn

Den slags poesi belærer om en af kirkens fundamentale læresætninger. Vi er Guds børn. Denne lære er ikke skjult i dunkle skriftsteder. Den kan vi lære om atter og atter i skrifterne. Disse tydelige eksempler er fra Bibelen:

„Jeg har sagt, at I er guder, I er alle den Højestes sønner“ (Sal. 82:6).

og: „Vi . . . er af Guds slægt“ (Ap. G. 17:29).

Lærdomsmæssige sandheder står i forbindelse med hinanden. Der er et gammelt ordsprog der siger at når du tager i den ene ende af en pind, får du også fat i den anden.

Hvis I indrømmer at vi er Guds børn, må I også godkende at Gud er vor Fader.

Gud, vor Fader

Dette er også gentaget gang på gang i skrifterne. Der er så mange skriftsteder at jeg end ikke kan begynde at læse dem for jer.

Lad mig pointere: Kristus talte ikke kun om *Faderen* eller *min Fader*. Han talte om *jeres Fader* og *vor Fader*. Han nævnte det oven i købet i én sætning, idet han sagde: „*Jeres Fader jeres Gud og min Gud*“ (L&P 88:75. Fremhævelse tilføjet).

I den kristne verden tiltales Gud overalt som Fader. Fik vi ikke befaling om at bede: „Vor Fader, du som er i Himlene?“ (Matt. 6:9).

Isiger måske: „Men det ved enhver kristen.“ Det gør enhver kristen måske, men de såkaldte kristne nedvurderer med præsteskabets hjælp på den mest ukristelige måde vore lærdomme om at vi er Guds bogstavelige sønner og døtre.

Der er andre idealer som udgår fra denne store sandhed. Når I først ved dette, så ved I også at alle mennesker er *søskende*. Denne erkendelse bør ændre jer. Ud fra dette kan man ikke med vilje skade hinanden. Man kan ikke forbyrde sig imod den på nogen måde.

Selvrespekt

Denne enkle, dybsindige lære er værd at kende af andre grunde. Den giver os en fornemmelse af at være noget værd. Den giver selvtværgelse og selvrespekt. Den får selvmædighed og depressioner til at forsvinde. Vi kan således underlægge os

en kærlig Faders disciplin og acceptere selv de sværeste lektier i livet.

Kristus lærte os at vi skulle være „fuldkomme, som vores himmelske Fader er fuldkommen“ (Matt. 5:48), at vi skulle antage hans egenskaber og som forældre følge hans forbillede.

En lille pige lærte mig en god lektie om dette emne. I er da ikke nået længere end I kan lære af små børn. Meget af det som jeg ved er betydningsfuldt, har jeg lært ved at være far.

Kyllingerne

Da jeg en dag for nogle år siden kom hjem så jeg vore små børn vente på mig i indkørslen. De havde opdaget nogle nyudrugede kyllinger under krybben i stalden. Da de rakte ud for at tage dem beskyttede hønen dem. Så de kom for at få forstærkning.

Jeg fik snart samlet en håndfuld små kyllinger, så de kunne se dem og røre ved dem.

Mens vor lille pige stod med én af dem, sagde jeg drillende: „Når den bliver stor bliver det en dejlig vagthund, ikke?“ Hun så drilsk på mig, som om jeg ikke vidste særlig meget.

Så henvendte jeg mig til hende på en anden måde. „Nej, den bliver ikke til en vagthund, vel?“ Hun rystede på hovedet: „Nej, far.“ Jeg tilføjede: „Den bliver til en dejlig ridehest.“

Hun rynkede på næsen og sendte mig et „Åh-far“-blik. Selv en fireårig ved at en kylling ikke bliver en hund, en hest eller

en kalkun. Det bliver en høne eller en hane. Den bliver som sine forældre. Det vidste hun uden at have lært genetik og uden at have fået lektier eller hørt foredrag.

Efter sin egen art

Ingen lærdom er tydeligere åbenbart i naturen end at alt levende handler som Gud befalede det i skabelsen. De frembringer „efter deres egen art“ (se Moses 2:12, 24). De følger forældrenes mønster. Det ved enhver – en fireårig ved det! En fugl bliver ikke til et firbenet dyr eller en fisk. Et pattedyr føder ikke krybdyr, og man kan ikke „plukke . . . figner af tidsler“ (Matt. 7:16).

I de utallige milliarder af muligheder for fremstilling af levende væsener, frembringer ikke en art en anden. Hvis arterne alligevel krydses, vil afkommet almindeligvis blive ufrugtbart. Alle livsmønstre følger forældrenes.

Det kan ses tydeligt på så mange måder, selv et almindeligt menneske vil kunne forstå det. Det er klart at ingen med respekt for Gud kan tro at hans børn har udviklet sig fra slim eller krybdyr. (Selv om man dårligt kan forestille sig at den der antager udviklingsteorien viser særlig meget begejstring for genealogiske undersøgelser!) Udviklingsteorien – og det er kun en teori – vil antage helt andre dimensioner når Guds skaberværk en gang afløres.

Eftersom *alt levende* følger forældrenes mønster, kan man så forestille sig at Gud havde et andet mærkværdigt mønster i

tankerne for *sit* afkom? Vi, der er hans børn, er naturligvis ikke af en anden art end han, for at tyde videnskabens sprog.

Som Gud er

Hvad forkert er der så ved at tale om *guder*, når man beskriver menneskehedens endelige skæbne? Vi er måske ikke nået ret langt – og er unge, måske spædbørn, sammenlignet med ham. Vi kan ikke desto mindre, i evighederne der kommer, dersom vi er værdige til det, blive som ham og indtræde i hans nærhed og ses „som de ses, (kendes) som de er kendt“ og modtage af hans „fylde“. (L&P 76:94)

Denne lære er ikke i uoverensstemmelse med skrifterne. Men det er nemt at forstå hvorfor nogle kristne afviser den, fordi den viser muligheden for at mennesket kan blive en gud.

En Gud

De koncentrerer sig om bestemte skriftsteder, for der er mange (mindst tyve alene i Bibelen), hvor der tales om *én* Gud. For eksempel Ef. 4:6: Der er „*én* Gud, alles fader“.

Men hvis man strengt og usmidigt fortolker sådanne skriftsteder, vil man skabe alvorlige teologiske problemer for sig selv.

Flertalsbegreber

Der er mange andre skriftsteder, mindst et rimeligt antal i Bibelen hvor der tales i flertal om „Herre“ og „Guder“. I det første kapitel i første Mosebog står der: „Derpå sagde Gud: Lad os gøre mennesker i *vort* billede, så de ligner *os*“ (1 Mos. 1:26. Fremhævelse tilføjet).

Lignende skriftsteder findes lige fra første Mosebog til Johannes Åbenbaring. (Joh. Åb. 1:6).

Det bedste af dem har vi fra Jesus Kristus selv, hvor han tydeligt citerer et skriftsted fra den 82 salme:

„Jesus svarede dem: Står der ikke skrevet i jeres lov, *„Jeg har sagt, at I er guder“*?

Loven har kaldt dem *guder*, som Guds ord kom til og *skriften kan ikke omstødes*, hvordan kan I så sige til den, som Faderen har helliget og sendt til verden: „Du taler Gudsbespotteligt“ fordi jeg sagde: *„Jeg er Guds Søn?“* (Joh. 10:34-36. Fremhævelse tilføjet).

Når man accepterer sandheden, betyder det ikke at man accepterer de mange *guder* i mytologien eller de hedenske *guder*, som Esajas og de andre profeter kraftigt fordømte.

Der er *én* Gud, alles Fader. Dette accep-

terer vi som en fundamental lære.

Der er kun *én* Forløser, Formidler, Frelser. Det ved vi.

Der er *én* Helligånd, en åndelig person, for at gøre guddommen fuldkommen.

Jeg har fremhævet *én* i hver sætning, men jeg har anvendt ordet tre gange. Tre er flertal.

Paulus anvendte flertals ordet *mange* og entalsordet *én* i det samme skriftsted:

„Thi selv om der også er såkaldte *guder*, enten det nu er i himmelen eller på jorden – sådan som der jo er mange ‚guder‘ og mange ‚herrer‘,

så er der for os dog kun *én* Gud, Faderen“ (1 Kor. 8:5-6).

Hver som tror og underviser om Guds Faderen, og accepterer Kristi og Helligåndens guddommelighed, underviser om flere *guder*.

At stole på sin dømmekraft

Da de første apostle var døde opgav de der påtog sig kirkens ledelse at få åbenbaring, og holdt sig til deres dømmekraft. Tanken om tre adskilte *guder* virkede frastødende på dem, og det gik imod de skriftsteder som henviser til *én* Gud.

For at forsone sig med dette problem tog de et skriftsted her og der, og ignorerede alle andre om emnet. De prøvede at mikse de tre gange *én* sammen til en mystisk, sammensat *én*. De fremstillede trosbekendelser som skrifterne ikke kunne støtte. Og de fik således en filosofi som gik imod alt hvad vi ved om skabelsen og naturens love. Og interessant nok, defi-

nerer det netop selv den fornuft de blev afhængige af.

Apostlen Paulus forstod denne lære og skrev til filipperne:

„Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus:

Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig“ (Fil. 2:5-6).

En af vor tids apostle, Lorenzo Snow, skrev et digt til sin kammerat Paul, og her citerer vi kun det ene vers:

En søn af Gud som Gud må blive,

frarøver ikke Gud noget,

og den som har dette håb

vil rense sig selv fra synd.

(Improvement Era, juni 1919, s. 661).

Renhed

Hvad kunne inspirere os mere til renhed og værdighed, end opnåelsen af en åndelig bekræftelse på at vi er Guds børn? Hvad kunne bedre inspirere os til at sætte os selv højere, eller skabe større kærlighed til menneskeheden?

Denne tanke gør mig ikke hovmodig. Den fylder mig med dyb ærbødighed. Den giver mig heller ikke en tilbøjelighed til at tilbede mig selv eller noget andet menneske.

Den lærdom vi underviser i giver os ikke lov til at lyve eller stjæle, til pornografi, umoral, mishandling af børn, få abort eller begå mord. Vi er bundne af love i hans kirke, som *Guds sønner og døtre*, til at holde os fra alt dette og fra alt som er uheldigt eller urent.

Vi har ikke opfundet denne lære. Mødet af det fandtes i Bibelen eftersom det var åbenbaret til profeterne i fordums tid. Og som de forudsagde, blev der åbenbaret yderligere lys og kundskab.

Ved evangeliets gengivelse i dets fylde kom Mormons Bog, som endnu et vidne om Jesus Kristus. Der er blevet givet andre åbenbaringer og dette fortsætter, og skriftsteder som syntes at modsige hinanden er i harmoni.

Profeten Joseph Smith sagde: „Det er evangeliets første princip med bestemt-hed på erkende Guds karakter.“ (Prof. Joseph Smiths Lærdomme, s. 417).

Og denne kundskab har vi fået. Faderen er den eneste sande Gud. Dette er sikkert: Ingen anden vil nogen sinde overgå ham og ingen anden vil nogen sinde erstatte ham. Ej heller vil noget nogen sinde ændre det forhold som vi – hans bogstavelige afkom – har til ham. Han er Elohim, Faderen. Han er Gud. Der er kun en som ham. Vi respekterer vor Fader og vor Gud, vi *tilbeder* ham.

Der er kun én Kristus, én Forløser. Vi accepterer Guds Enbårne Søn i kødet som guddommeligt. Vi accepterer løftet om at vi kan blive arvinger sammen med ham. Paulus skrev til romerne:

„Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn.

Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger, Kristi medarvinger“ (Rom. 8:16-17).

Der er mennesker som gør nar af vor tro på den mest ubarmhjertige måde. Men vi vil tale det de gør i langmodighed, for det ændrer ikke sandheden. Og de får på deres egen facon værket til at bevæge sig en lille smule hurtigere fremad. Vi sender vore missionærer vidt omkring for at undervise i at vi bogstaveligt er Guds sønner og døtre.

Vi gør alt hvad vi kan for at belære om at Kristus er hvad han forkyndte, for at leve som han levede, og holde ud som han holdt ud.

Jeg indledte med dette spørgsmål: „Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu?“ Kristus, vor Forløser, vor ældste Broder, spurgte: „Hvad slags mænd burde I da . . . være?“ hvorpå han svarede: „Sandelig siger jeg jer: som jeg er.“ (3. Ne. 27:27).

Jeg vidner højtideligt om at Jesus er Kristus, Faderens Enbårne i kødet, at han er vor Forløser, vor Frelser, og at Gud er vor Fader. Dette ved vi gennem Helligåndens gave. Og jeg bekræfter ydmygt men bestemt at vi ikke vil og ikke kan afvige fra denne lære. Vi vil *aldrig* opgive denne fundamentale sandhed! I Jesus Kristus navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
7. oktober 1984

Personlig moral

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Råd

„Lad os i dag beslutte at holde vore tanker, vort legeme og vore ånder fri fra pornografiens fordærvende indflydelse, og fra alt hvad der er sjofelt og usømmeligt.“

Vi har netop fået indviet nye templer i Sydney, Australien og i Filippinerne. I en af de inspirerede indvielsesbønner bønfaldt Gordon B. Hinckley, Gud vor Fader om at „velsigne dine hellige i deres tro . . . (Så de) kan forblive (1) et trofast . . . pagtsfolk . . . og vokse i visdom“ og han fortsatte, „både åndeligt og timeligt . . . (så) de bliver mere dydige og får større kundskab om og kærlighed til dig . . . (og) at de onde planer . . . (dine) fjender har lagt må blive stoppet“ (*Churchs News*, 30. sep. 1984, s. 10).

Jeg skal netop tale om „de onde planer dine fjender har lagt“. Jeg har bedt om åndelig vejledning, og om at jeg med omtanke må kunne fortælle jer om min oprigtige bekymring og uforbeholdne mening om den omsiggribende ondskab i vort samfund i dag.

I løbet af de sidste 20 år er der bragt en sand plage af pornografi rundt i de fleste af verdens lande, med stadig større styrke og til utrolig skade for menneskene. Det

som for et par år siden begyndte med nogle få grimme billedblade, som opskræmte følsomme mennesker, er blevet til hundreder af den slags blade og bøger, som hver især forsøger at udkonkurrere hinanden med billeder der virker stadig mere sjofle.

Kiosker sælger blade der appellerer til det lidenskabelige, og de findes nu i næsten enhver by. Utugtige blade som engang kun blev sendt med posten i brune kuverter udstilles nu frit mellem andre blade i mængde af de lokale supermarkeder og i andre forretningscentre, hvor unge som ældre nemt har adgang til dem.

Film af den værste slags spilles i de fleste byer. Det siges at en bestemt anstødelig film, som har kostet 400.000 kr. at optage, har indtjent mere end 6 milliarder kroner.

Det bør ikke komme som nogen overraskelse at anklagemyndigheder har fundet ud af at 90 % af al pornografi styres af organiseret kriminalitet. Ved store fortjenester ved et enkelt projekt skaffes der penge til stadig større og mere raffinerede forretninger, med endnu mere smuds litteratur, der som en voksende flodbølge slår imod moralstandardernes svækkede bolværk.

Nye teknologiske opfindelser, som på så mange måder kan velsigne vor tilværelse, bliver også benyttet til at udbrede pornografiens fordærvelse. Videoptagelser kan nu berige hjemmene med store klassiske musikværker, historie, kunst og dramatik. Men de kan også tilføre de samme hjem umoralske handlingsfilm som besmitter dem der ser dem og udrykker deres fordærvende indflydelse i vort samfund.

Kabel-tv og satellittransmissioner, selv på mange måder evner at gøre godt, bliver nu ikke alene brugt, men også misbrugt. Nationale love som nødvendigtvis

kan sikre at sådanne transmissioner anvendes passende er endnu ikke givet, og der er næsten ingen kontrol med sådanne udsendelser. Begærlige mennesker har været parat til at drage uretfærdig nytte af disse ting, uden hensyn til konsekvenserne for deres ofre.

Nogle vil måske spørge: „Hvad er pornografi?“ Det var De forenede Staters højesteretsdommer Potter Stewart der sagde, at selv om han ikke kunne definere nøjagtigt hvad pornografi er „Så sender jeg det, når jeg ser det“ sagde han. (Jacobellis v. Ohio, 378-U.S. 184, 1964).

Pornografi er ingen uskadelig kriminalitet. Hvem er ofrene? For det første dem der enten bevidst eller somme tider ufrivilligt udsættes for den. Pornografi er vanedannende. Det som måske begynder med nysgerrighed bliver en vane som styrer ens liv. Undersøgelser har vist at dem der føler sig tiltrukket af pornografi snart vil kræve noget endnu mere vovet. Når uskyldige mennesker fortsat ser porno mister de åndeligheden og holder op med at føle dårlig samvittighed. Ofret bliver

slave af det kødelige, i tanke og handling. Og eftersom tanken er far til gerningen så kan synet føre til handlinger som opstår i tanken.

Men der er endnu flere ofre. Voldskriminaliteten er stigen i De forenede Stater, og den er steget fem gange så meget som befolkningstilvæksten. I 1983 gjorde New Hampshire universitetet en undersøgelse som viste at stater hvor mange læser porno også har det største antal af anmeldt voldtægt. Pornografien nedbryder moralen og anvendes til at udnytte mænd og kvinder og børn på en grim og fordærvende måde.

Måske den største tragedie rammer børnene som bliver dens ofre. Den mest bedrøvelige tendens i vore dage er den alarmerende forøgelse af børnemishandling. Meget af den foregår indenfor familiens rammer og fordærver den guddommelige uskyld som børn er født med. Vi har her til formiddag bl. a. sunget: „Jeg er Guds kære barn, og han har sendt mig her . . . Led mig, før mig, gå du med mig, (så jeg kan lære) hvad jeg gøre må, for

hjem til dig at nå“ („Jeg er Guds kære barn,“ Syng med Mig, B-76). Frelseren udtalte en hård fordømmelse over dem der forarger små børn. Han sagde: „Se til, at I ikke ringeagter en af disse små; thi . . . det er ikke jeres himmelske Fader vilje, at en eneste af disse små skal fortabes“ (Matt. 18:10, 14).

Herren befalede endvidere: „Ej heller (må du) bedrive hor . . . eller gøre noget sådant!“ (L&P 59:6).

„De tidlige apostle og profeter nævner talrige synder som var forkastelige . . . seksuelle synder . . . ægteskabsbrud . . . urenhed, umådeholden kærlighed og utugt . . . seksuelle forbindelser uden for ægteskabet . . . sexperversiteter . . . optagethed af sex i tanke og tale . . . en af de værste (af disse synder) er blodskam . . . (eller) konglig forbindelse mellem en mand og en kvinde der efter loven er for nært beslægtede til at kunne gifte sig“ (Spencer W. Kimball: *Præsident Kimball taler uden omsvøb om det at være moralsk ren*, Den danske Stjerne, april 1981, s. 182-83). Blodskam er en forfærdelig synd og den

kan være til ubodelig skade for dens uskyldige ofre.

Hvad er det der får folk til at begå sådanne ugerninger? Politirapporter viser at ca 80 % af dem der forelæmper unge drenge og piger har indrømmet at de er inspireret af den pornografi de har set.

Hvordan har denne ondskab fået et sådant fodfæste i vort samfund? Har vi ignoreret advarslerne fra vore kirkeledere? Præsident Kimball har erklæret: „Så længe mennesker er fordærvede og basker sig i kloakslam, vil de optrædende sælge dem det, de ønsker. Der kan vedtages love, arrestationer kan foretages, advokater kan diskutere, domstole idømme straffe . . . (og) mennesker (kan have en) demoraliseret tankegang, men pornografi og . . . fornærnelser mod anstændighed vil aldrig ophøre, før menneskene har renset deres tankegang.”

Or præsident Kimball fortsætter med at sige: „Når . . . (mennesket) er syg og træt af at blive druknet i snavs . . . vil han ikke længere betale for den snavs, og dens kilde vil tørre ud af sig selv.

Derfor er det selvfølgelig,” fortsætter han, „at for at forblive ren og værdig må man forblive positivt og fast besluttet borte fra Djævelens område og undgå selv det mindste skridt hen imod ondskaben. Satan efterlader sine fingeraftryk” (Tilgivelsens Mirakel, s. 205, 207).

Den stadige tilvækst af porno er med til at sænke standarden i reklamer, i film, tv-programmer og teaterforestillinger, som hæver deres røst for at retfærdiggøre, forherlige og opmuntre til sex uden for ægteskabet.

Måske er vi blevet opskræmte af mennesker som hævder at fremstillingen, udendelsen og anvendelsen af anstødelige bøger og blade er en menneskeret, som må forsvares. Det er ikke sandt. Selv under den guddommelig inspirerede forfatningslov i dette land, godkendtes anstødelighed ikke, og den bliver ikke beskyttet. De forenede Staters højesteret har klart givet udtryk for at det er lovligt at skride ind overfor produktion og udledning af anstødelig litteratur, og at det ikke er lovbrud i henhold til straffelovstilægget om rettigheder. (Miller v. California, 413 U.S. 15, 1973).

Udbredelsen af denne ondskab støttes af mangel på håndhævelse af love som forbyder eller kræver kontrol med dem. Selv om visse tillægslove kan være en hjælp, så er dem der har kæmpet med i den fortvivlende kamp mod pornografien i de senere år, enige om at næsten 90 % af al smudslitteratur kunne fjernes fra vort samfund hvis de eksisterende love om pornografi blev strengt håndhævet.

Modige mennesker i nogle få byer har udført et enestående stykke arbejde ved at få lukket biografrafer som viste anstødelige film og kiosker som solgte porno, og ved at begrænse adgangen til de værste pornografiske bøger og blade. En kreds af borgere i Mt. Lebanon i Pennsylvania, organiserede sig i en aktivgruppe og blev enige om at de ikke ville tillade disse fordærvende bøger og hæfter i deres samfund. De fik lukket et varehus og et postordrefirma og som følge af at disse beslutninger borgere engagerede sig har de medvirket til at der blev lavet en lov mod porno.

Lovgiverne vil lytte når borgerne effektivt organiserer sig. Desværre har borgerne alt for ofte tendens til at blive ligeglade og synes at det er formålsløst.

Og hvem har skylden for dette? Det er nemt at pege fingre ad det offentlige som ikke ivrigt nok håndhæver lovene. Men vi har brug for modige og overbevisende mænd og kvinder i offentlige embeder, hvis den skrækkelige bølge skal standses. Men samtidig med at vi giver lovens håndhæver deres del af skylden, kunne vi lige så vel pålægge os selv vores del af skylden.

Heldigvis afgøres det til dels af de lokale myndigheder hvad der må betragtes som anstødeligt. Vi borgere er med vore

standarder de eneste som kan være med til at fastslå hvad der er anstødeligt – hvad der er anstødeligt ifølge loven – og ikke kan kræve lovens beskyttelse.

Desværre er der mange mennesker som betragter den værste porno som lovlig fordi den er så almindelig. Men det er forkert. Nogle offentlige anklagere kommer måske med undskyldninger for ikke at håndhæve porno-loven tilstrækkeligt, idet de forklarer at det er samfundets standarder der afgør hvad der er anstødeligt. De konkluderer derfor at når samfundet tolererer sådanne ting, må det afspejle den standard som samfundet har accepteret. Bekymrede borgere – som I og jeg – kan ændre denne misforståelse.

Hvad skal der således til for at fjerne denne trussel mod os selv, vore familier og vort samfund? Kun hvis mænd og kvinder der er interesseret i deres familie og samfund, hæver stemmen og gør deres indflydelse gældende på en betænksom, fornuftig måde, vil vi ændre den ødelæggende kurs vi for tiden følger. Tavs forargelse kan misforstås som godkendelse. Hvis vi går for heftigt til værks vil det måske ikke virke, fordi vi vil blive betragtet som snørpede frem for betænkelige.

Den franske forfatter, Albert Camus, skrev: „Hvad enten du handler eller er

tavs, så støtter du enten det ene eller det anden."

Lad mig nævne et par ting vi kan gøre for at standse dette dødbringende onde.

For det første: Lad os i dag beslutte at holde vore tanker, vort legeme og vore ånder fri fra pornografiens forærvende indflydelse, og fra alt hvad der er sjofelt og usømmelig. Lad det ikke finde sted i vore hjem, vore tanker eller vore hjerter. Salmisten, David skrev: „Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvor kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfri hænder og hjertet rent" (Sal. 24:3-4). Hvis nogen af dem der hører mig her er i besiddelse af anstødelige bøger eller blade der bør tilintetgøres, lad dem da tage beslutningen i dag og gennemføre den. Hvis nogen af jer der lytter er faldet for fristelsen eller har tænkt på, eller oven i købet overvejet at misbruge eller virke anstodelig overfor et barn, måtte han så i dag indrømme, omvende sig og forsage sådanne onde tanker eller handlinger.

Apostlen Jakob, vor Herres broder skrev:

„Salig den mand, som holder ud i prøvelse . . . ingen må sige, når han bliver fristet: Jeg fristes af Gud; thi Gud kan ikke fristes af noget ondt, og selv frister han ingen" (Jak. 1:12-13).

Forældre, når jeres børn er gamle nok til det så tal forsigtigt med dem om det som er skadeligt og vanedannende. Vælg med omhu hvilke tv-programmer, film og videobånd I vil se, hvilken musik I vil lytte til, og hvilken anden underholdning jeres familie skal beskæftige sig med. Køb aldrig nogen sinde disse fordærlige bøger og blade, bidrag ikke økonomisk til at mennesker der handler med noget sådant kan få succes.

Vi vil gerne opfordre jer til at I i jeres hjem udvikler kærlighed til kundskab gennem opløftende litteratur, gode bøger, særligt udvalgte film og tv-programmer, klassisk og mønsterværdigt populær musik, underholdning som opløfter ånd og sind.

For det andet må vi lade vores røst høre i vort samfund – medlemmer såvel som ikke-medlemmer. Hvis noget virker anstødeligt på vores moralstandard, skal vi lade vores røst høre. Vi må opfordre medlemmerne til til stadighed at arbejde sammen med lokalgrupper og skabe en tydelig forbindelse med andre ligesindede borgere, og forsøge at bevare vores livskvalitet ved at opmuntre til at tage skridt der modarbejder sådant læsestof.

Bør vi ikke også aktivt henvende os til bestyrerne i visse forretninger, for biograf, boghandlere, tv- og radiostationer, og stille krav om at de fjerner anstødeligt

materiale som er udstillet offentligt? Naturligvis, men sådanne henvendelser bør foregå efter den fastsatte metode – ved mild overtalelse.

Visse kædeforretninger og selvbetjeningsbutikker og andre har reageret høfligt overfor deres kunders krav om at ville holde op med at sælge den slags fordærvende læsestof. Vi roser dem for at de har gjort og opfordrer andre til at følge dem.

For det tredje kan gøre vore selvvalgte ledere og politi opmærksomme på at vi støtter en retfærdig håndhævelse og forbudet mod og kontrollen med usømmelighed, og takker dem for deres tidligere og stadige anstrengelser, idet vi opmuntre dem til at fortsætte det vanskelige og somme tider utaknemmelige hverv at håndhæve eksisterende love på en konsekvent og retfærdig måde.

Og for det fjerde må vi støtte den lovgivende myndighed, så de opstiller fornuftige love og regler, som kan nedsætte antallet af skader og forhindre at så mange bliver afhængige, at børn misbruges samt mange andre samfundsskader som opstår på grund af pornografien, når loven skal føre den nødvendige kontrol med avancerede og nyetablerede kabel-tv og satellit-transmissioner. Sådanne love som medfører faste begrænsninger, skal omhyggeligt afpasses så den frihed vi søger for os selv nu og fremover, ikke nægtes andre.

Og for det femte vi må udøve tro og søge Gud, vor Fader, i bøn for at få hjælp

til denne vigtige opgave. Der er nogle som tror at pornoindustrien ikke længere kan styres, at den allerede har for stor magt til at kunne stoppes. Jeg er ikke enig med dem der har dette synspunkt, men erkender at vi har en vanskelig opgave. Vi ved at der er mennesker med gode hensigter som har forenet sig i denne værdige sag, hvor selve vor nations moral er i fare, og at de med guddommelig hjælp vil kunne overvinde enhver forhindring og imødekomme alle udfordringer for at hjælpe vor Herre og Frelser med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.

„Der er en demarkationslinie," sagde præsident George Albert Smith, „gode afmærket mellem Herrens område og Djævelens. Hvis I bliver på Herrens side af linien, vil I være under hans indflydelse og ikke ønske at gøre ondt. Men hvis I går over på Djævelens side af linien, er I i fristerens magt, og hvis han har held med sig, vil I ikke være i stand til at tænke eller endog at ræsonnere ordentligt, fordi I vil have mistet Herrens Ånd" (Tilgivelses Mirakel, s. 207). Hvad et menneske sår, det skal han også høste.

Må vi bestræbe os på at rense vores personlige levevis, styrke vore hjem – og ikke nøjes med at tale om det, men virkelig styrke vore hjem – at vi kan genkende de onde kræfter som arbejder i al hemmelighed på at standse vor evige fremgang, beder jeg ydmygt om, og erklærer at vor evige Fader i Himlen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, virkelig eksisterer. I Jesu Kristi navn. Amen.

Kendskab til vor Faders vilje

Ældste Hugh W. Pinnock
De halvfjerdseres første Kvorum

„I Guds lærdomme findes svarene på til livets problemer og udfordringer.“

Helligånden arbejder somme tider intenst med vore tanker. Så ved vi helt sikkert hvilket emne vi skal tale om. Jeg skal tale om hvor nødvendigt det er for os at vi mere grundigt lærer vor kærlige himmelske Faders vilje at kende.

Mens jeg arbejdede i Pennsylvania for nogle år siden blev jeg glædeligt overrasket en dag jeg talte med en præst fra en kæmpestor protestantisk menighed. Vi talte høfligt sammen om forskellige lærdomme vi roligt kunne blive enige om. Pludselig afbrød han samtalen og sagde: „I tror på noget som jeg aldrig kunne blive enig med jer i. Det er at „som Gud er, kan mennesket blive“ (*History of the Church*, 6:302-17).“ Han stod med en slidt, hvid bibel i hånden. Jeg bad ham slå op på Matt. 5:48. Hans rappe fingre slog hurtigt op på skriftstedet og han læste: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.“

Han sukkede og indrømmede tøvede at mennesket har store muligheder. Vi læste andre skriftsteder, som f. eks.: „Derpå sagde Gud: Lad os gøre menne-

sket i vort billede, så de ligner os“ (1 Mos. 1:26). Han forstod hvad jeg mente og fik fornøjet respekt for vore lærdomme. Han var klogere da vi skiltes, og jeg blev atter taknemmelig for de inspirerede sandheder vi forstår og underviser i.

En ung pige havde næsten forladt kirken. Da jeg tog ud for at besøge hende i den fjerne by hvor hun bor, spurgte hun om vi kunne tale sammen et øjeblik og jeg sagde ja. Hun havde hørt mange af de forkerte opfattelser som kirkens modstandere har benyttet i årtier for at stille kirken i et dårligt lys. Vi læste sammen i skrifterne en time. Jeg kunne se lettelsen i hendes øjne da hun til sidst sagde: „Jeg er vist blevet vildledt, ikke?“

Jeg svarede: „Jo, det er du.“

Hun var skuffet over det forkerte som disse fjender af kirken havde undervist i, men hun var lykkelig over at hun atter kunne tænke klart. Det eneste vi havde gjort var at læse i skrifterne sammen. Vi bliver forvirrede og tager fejl når vi glemmer at Guds ord er en vigtig og ufejlbarlig vejledning.

For nogle måneder siden spurgte en af mine venner mig hvorfor en række af kirkens medlemmer for nylig er blevet plaget af så mange problemer. Jeg svarede tøvede: „Ja, de sidste dage er uden tvivl på vej når endog de udvalgte føres vild“ (se Matt. 24:24). Han så på mig et øjeblik og sagde: „Så er det måske noget af grunden, men jeg tror den egentlige grund til at så mange går andre veje skyldes at de ikke følger profeterens råd om at studere skrifterne og deltage i kirkens klasser.“

Jeg har mange gange tænkt over den samtale.

Ville folk fortsat gå rundt med selvedlidenhed og skyldfølelse dersom de forstod det som Jesus belærte om: „I min Faders hus er der mange boliger . . . Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer?“ (Joh. 14:2). Eller den episode hvor Mesteren bad de syndfri kaste den første sten

på kvinden de havde grebet i hor, hvorpå de gik, og han spurgte hende: „Kvinde: Hvor er de andre? Var der ingen, som fordømte dig? . . . Jeg fordømmer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere“ (Joh. 8:10-11).

Eller hvordan kunne nogen bedrage sine kunder, sin arbejdsgiver eller sine ansatte hvis han fuldt ud forstod Paulus' ord: „Men onde mennesker og bedragerer kommer længere og længere ud i det onde; de fører vild og farer vild“ (2 Tim. 3:13). En sådan ville vide at hans liv lidt efter lidt kommer i ulykke og at han vil miste evnen til at skelne mellem godt og ondt.

Hvordan kunne nogen påstå at vi ikke er kristne, dersom de havde den mindste forståelse af den oprindelige kirke, som beskrives i Det nye Testamente hvor der tales om dåb for de døde (se 1 Kor. 15:29), det melkisedekske præstedømme (se Heb. 5:6, 10), apostle, profeter, evangelister og lærere (se Ef. 4:11).

Eller hvordan kunne et menneske begå den ugadelige kriminalitet at misbruge eller mishandle børn hvis han eller hun erindrede sig Jesu beskyttende ord, da han gav følgende lærdom: „Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllestem om hans hals, og han var sænket i havets dyb“ (Matt. 18:6).

Eller ville det være muligt for et menneske at blive indfanget af underfundige menneskelige filosofi som synes at brede sig overalt, hvis de fuldt ud forstod disse af Nephis ord: „Forbandet er den, som sætter sin lid til mennesket og holder kød for sin arm eller lytter til menneskebud, med mindre de er givet ved den Helligåndes kraft“ (2 Nephi 28:31).

Eller ville vore unge i visse tilfælde næsten totalt mangle respekt for deres forældre hvis de omhyggeligt havde analyseret dette skriftsted: „I Herren! adlyd jeres forældre i alt, thi det er jeres velbehageligt“ (Kol. 3:20).

Og ville forældrene ligeledes ikke være mere følsomme overfor deres små børn hvis de forstod det begreb der belæres om allerede i det næste skriftsted: „I fædre, lad være at oprør jeres børn, for at de ikke skal blive afstraffede“ (Kol. 3:21).

Eller ville umoralen være så udbredt hvis folk fattede de værdifulde ord som står i det første brev til korinther, hvor vi kan læse at et menneske som bedriver utugt syndet mod sit eget legeme, som er Helligåndens tempel, og at vore legemer ikke er vort eget men købt og betalt ved Jesus sonoffer. Han købte vore legemer og vore ånder og de tilhører Gud. Vi må virkelig passe på hans ejendele (se 1 Kor.

6:15-20). Ellers ville folk så hurtigt lade sig skille og bruge det som en løsning til ægteskabelige uoverensstemmelser, hvis de elskede vor himmelske Faders ord som står i vore dages standardværker, og hvis de forstod dem mere nøjagtigt?

„Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden.

Den, som ser på en kvinde for at begære hende, skal fornægte troen og skal ikke have Anden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud“ (L&P 42:22-23).

Alt for ofte glemmer vi lærdommene og derved skader vi kun os selv og dem vi holder mest af. I Guds lærdomme findes svarene til livets problemer og udfordringer. Eksemplerne er endeløse, mens løsningerne er den samme, det varierer ikke.

Hvad kan vi gøre for at være mere i harmoni med vor himmelske Faders lærdomme? Der er tre enkle skridt:

For det første: Kom til kirkens møder. For nogle år siden fik vi en samlet mødeplan indenfor tre timer. Vi har hver især fået det samme antal timer hver uge – 168 timer. Herren som tjenerer har fået den samme mængde tid. De skriftlærde har lige så meget tid som den uvidende. Og vi er blevet bedt om hver uge at deltage tre timer i kirkens formelle møder, for at blive kendt med Guds ord. Det er mindre end 2% af vores tid. Alligevel sker det ofte at præsidentskaber holder møder, medlemmer taler sammen i forhallen og ledere interviewer i denne kostbare tid. Og faktisk ville vore ledere lede bedre, vore rådgivere råde bedre og vore medlemmer klare sig mere stabilt og tilfredsstillende hvis de tilbad Gud ved at studere flittigere.

Hvilken bedre lektie kunne en biskop, en hjælpeforenings, eller en Unge Pigers præsidentinde, en melkisedeske præstedømmes kvorumsleder eller en stavspræsident få, end den de får i seniorklassen sammen med deres ægtefælle, hvor de studerer Guds ord? Børn vil i virkeligheden forpligte sig mere til at beskæftige sig med kirkens lærdomme hvis de ser deres forældre med skrifterne i hånden gå til kirkens møder og studere Guds ord sammen.

For det andet, studér skrifterne i familien, sammen med andre medlemmer og venner, men ransag også alene Guds ord og tænk over dem. Henvend jer til skrifterne og se deres forbindelse med de lektier vi får i præstedømmet, hjælpeforeningen, søndagsskolen, Unge Piger og primary. Studér skrifterne for at få yderligere oplysning om, hvordan man kan blive lykkeligere og mindre frustreret i den verden som i det mindste lige nu alt for ofte er

kold og øde. På fire år vejledes vi omhyggeligt gennem alle standardværker gennem kirkens voksne lektiekursus. I løbet af et menneskes liv kan han eller hun blive erfaren i at studere og forstå skrifterne i stedet for at forblive en dumrian hvad angår skrifterne.

I april måned blev jeg dybt imponeret af det ældste J. Thomas Fyans sagde, da han aflagde rapport til De halvfjerdeds' første Kvorum om den metode han og hans hustru, Helen, benytter når de studerer skrifterne. Eftersom hans opgaver ved stavskonferencerne afholder ham fra at være i seniorklassen sammen med sin hustru, og få lærdommene fra Mormons Bog i år, studerer de søndagsskolens lektiehæfte sammen derhjemme og afmærker omhyggeligt skrifterne undervejs. De blev færdige med at studere Mormons Bog på kun fire måneder og glædede sig allerede til at gentage succesen.

For det tredje: Kære søskende, vi skal praktisere det vi lærer og underviser i. Vi skal omsætte vore lærdomme til handling, hvis vi skal overvinde vores ligegyldighed overfor skrifterne. Skrifterne var levende for dem der skrev dem og vi kan gøre dem nøjagtigt lige så virkelige for os i dag, hvis vi vil efterleve deres lærdomme.

Den selvkontrol som vore unge udøver

i måneskin er ofte opnået fordi de erindrer et skriftsted de har lært til seminar eller til præstedømmets, søndagsskolens eller Unge Pigers møder.

Ofte er den selvdisciplin eller fuldstændige retskaffenhed som er nødvendig under forrettningssamtaler eller forhandlinger udprunget af et princip som er lært under personligt studium af skrifterne eller af en velforberedt lærer. Og hvor vi dog værdsætter og elsker jer der underviser i riget!

Det lykkes ofte vore enlige medlemmer at overvinde ubehag, depressioner og skuffelser når de træffer beslutninger på baggrund af evangeliets lærdomme.

Ja vi forsøger hver især at leve vort liv så vi kan være lykkelige nu og i evighed. Dette kan vi kun hvis vi lærer vor himmelske Faders vilje at kende og udføre den.

Vi ville nok betragte en mand eller kvinde som dum hvis han eller hun sagde nej til en rig arv. Og alligevel er vi dumme når vi siger nej til at tage imod den lærdomsmæssige gave vi har fået.

Må vi hver især deltage regelmæssigt i vore møder, flittigt studere og fundere over Guds og vore profeters ord og hele tiden praktisere hvad vi har lært. Disse ord siger jeg i vor Konges, Forlørsers og Mesterlærers, Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Hugh W. Pinnock fra De halvfjerdeds' Kvorum sammen med sin mor, søster Florence Pinnock.

Arbejdet i kirken

Ældste Spencer H. Osborn

De halvfjerds' første Kvorum

„Hvis kirkekaldelsens åg irriterer, så sliber jeg det ved at lære mere om stillingen og uddanne mig i arbejdet.“

Før jeg fik min nuværende kaldelse, var jeg rådgiver til præsident Marion D. Hanks i Salt Lake Templet. Hans opmuntrende indstilling til alle tempeltjenere havde han fra et lille håndskrevet skilt som havde siddet på væggen i en lille drengs klubhus: „Ingen bør optræde som den største. Ingen bør optræde som den ringeste. Alle bør optræde tilpas.“ Jeg må indrømme at jeg ikke føler mig mindre end tilpas ved at stå her på talerstolen, dette sted som er blevet helliggjort af profeter og andre store ledere, som har stået her og forkyndt evige sandheder.

Jeg har, sammen med andre af mine brødre, modtaget en ny kaldelse fra Herren. Jeg har specielt fået til opgave at arbejde sammen med ældste A. Theodore Tuttle og ældste Jacob de Jager i præsidentskabet for kirkens sydlige del af Sydamerika, med hovedsæde i Buenos Aires. Dette område består af de store lande, Chile, Argentina, Uruguay og Paraguay.

Jeg har taget et nyt åg på mig i min tjenestegerning. Det er noget der hænder for tusindvis af trofaste hellige hver eneste uge verden over – et nyt tjenesteåg.

For nogle måneder siden kørte søster

Osborn og jeg ud ad en snæver vej i det centrale Luzon på Filippinerne, hvor jeg virkede som fuldtidsregionalrepræsentant. På vejen mødte vi en landmand på vej til markedet. Han travede hen ad vejen med en enorm ladning grøntsager og produkter som hang i hver ende af et træåg som lå over hans skuldre. Jeg standse bilen for at tage et billede af ham. I det jeg tog mit kamera sænkede han åget for at tale med os. Jeg spurgte min ven om hans byrde ikke var for tung for ham at bære en så lang vej. Han svarede: „Nej det er det ikke, for den er i balance.“

„Men generer åget dig ikke?“ spurgte jeg.

„I begyndelsen gjorde det, men så snittede jeg det og sleb det med en skarp sten, og nu passer det og sidder behageligt.“

Jeg lagde også mærke til at han havde en lille klud liggende hen over nakken – jeg tænker at det var for at beskytte sig mod støv fra den ujævne vej.

Først da vi kørte videre kom jeg i tanker om Frelserens indbydelse i Matt. 11:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.“

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let“ (vers 28-30).

I følge overleveringerne og passende nok betragter vi dette løfte om lindring, som noget der er sagt til folk udenfor riget – dem der ikke har accepteret Jesu Kristi evangeliums frelsende og opbyggende ordninger. Men ofte retter vi også denne indbydelse til dem indenfor kirken som må bære tunge byrder, som lider under sorg, modgang, sygdom, problemer eller synd. Lad mig nævne en anden stor gruppe trofaste sidste dages hellige som kan hente stor trøst i dette skriftsted. Det er arbejderne i vingården, de som bærer byrderne i kirkens tjeneste.

Der er to uddrag i disse skriftsteder, som jeg især synes passer på denne gruppe mænd og kvinder. Det første er: „Tag mit åg på jer og lær af mig.“ Vi skal ikke

alene acceptere ansvaret for at tjene Mesteren, men vi skal også fortsat studere for os selv – vi skal aldrig nogen sinde holde op med at lære om Jesus Kristus og meditere over hans mission, budskab og forsoning. Det er trist at lægge mærke til hvordan vi alt for ofte, når vi påtager os krævende opgaver i kirken, holder op med at studere skrifterne så meget som vi burde. Det andet uddrag som gælder os er: „Thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.“

Sagtmodighed er nøglen til succes i Herrens tjeneste, sagtmodighed og ydmyghed betyder ikke at man skal være forknyt eller bange, men at man skal underlægge sig Herrens vilje og være villige til at blive vejledt af Ånden samt være lærvillig.

Jeg har gennem årene og efter en lang række ansvar i kirken opdaget, at når jeg sørger for at ladingen balancerer, når jeg uddelegerer og skifter byrden fra den ene skulder til den anden hvis den bliver for tung, når jeg sørger for at familie, forretning og andre interesser balancerer med pligtens byrder, bliver den lettere. Hvis kirkekaldelsens åg irriterer, så sliber jeg det ved at lære mere om stillingen og uddanne mig i arbejdet. Så generer åget ikke og bliver lettere, sådan som Herren har sagt det ville blive. Den lille støttepude hen over nakken er naturligvis den kundskab vi har om guddommeligheden dette store sidste dages værk, vort vidnesbyrd om evangeliet. Det er det som virkelig tager af for de stod og puf vi får mens vi bærer vore byrder ad livets stenede vej.

Det åg jeg har fået pålagt lige nu generer mig en lille smule, men jeg vil blive ved med at slibe på det indtil jeg kan kommunikere bedre på det smukke spanske sprog. Jeg er villig til at bære dette åg. Jeg fryder mig over at bære denne byrde så længe pligten kræver det.

Jeg ved at Gud lever og besvarer vore bønner. Jeg ved at Jesus Kristus er min Mester, vor Frelser og Forløser. Jeg overgiver mig villigt til min himmelske Fader og til mine brødre, og er parat til at bære dette tjenesteåg. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vort folks tro

Ældste Philip T. Sonntag
De halvfjerds' første Kvorum

„Der er udgydt taknemmeligheds- og kærlighedstårer for de sønner, døtre og ægtepar som er udsendt til at undervise i Jesu Kristi evangelium.“

Tidligt i morges ringede telefonen og da jeg tog den, hørte jeg en spinkel stemme sige: „Jeg elsker dig, bedstefar. Hold en god tale.“ Kære søskende, jeg må indrømme at jeg har været noget nervøs over denne opgave måske fordi jeg ikke har ordvalg eller evner til at udtrykke mig, eller til overfor jer at underrette de egentlige følelser jeg har i mit hjerte. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer om at jeg ved at Gud lever. Jeg ved at Jesu Kristus er verdens Frelser og Frelser, Guds Søn, Fredens Prins, at Joseph Smith så det han sagde han så, hørte det han sagde han hørte, og at Guds rige er blevet genoprettet på jordens overflade fordi Faderen og Sønnen viste sig. Det er dette rige, ja Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den eneste kirke på jordens overflade som har myndighed fra ham. Jeg ved at Mormons Bog er sand og indeholder Jesu Kristi evangeliums fylde.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om at vi har en levende profet som overhoved for denne kirke. Jeg støtter ham af hele mit hjerte og hele min sjæl. Jeg støtter præsident Romney og præsident Hinckley, De Tolv og de andre brødre. Jeg har den ære

at sidde i råd sammen med dem, at blive talt blandt dem og sammen med dem oplyfte min røst som et særligt vidne om guddommeligheden af dette storslåede værk.

Vi har haft det privilegium at arbejde på øerne i Stillehavet de sidste par måneder. Det har været et herligt privilegium at arbejde sammen med præsident Simpson og præsident Harris i præsidentskabet for dette område, at fornemme deres tro og opleve det spændende der sker i dette område af verden.

Lad mig fortælle jer en oplevelse om den tro og den påskønnelse de hellige på øerne i havet udviser, på grund af de bidrag I har gjort for at styrke og opbygge deres tilværelse, for jeres bønner, for jeres sønner og døtre og for de storartede missionærægtepar som er sendt til deres lande for at undervise dem i det gengivne budskab. Der er udgydt taknemmelighedstårer og kærlighedstårer, fordi I har sendt disse missionærer for at lære dem om Jesu Kristus og hans veje.

På grund af jeres store bidrag er der nu ved at blive bygget en ny kirke langt borte fra enhver civilisation, den første for dette indfødte folk. Det er en spændende tid for dem og for hele området i Australiens nordlige områder. Det er så spændende at selv Darwins overborgmester kom for at deltage i indvielsen og tilbragte en dag der. Missionærægtepar har haft travlt med at forberede folket på dette. En mand der ejer en fårefarm i Australien på et område der er på størrelse med Utah, og som er helt overbevist om at ingen kunne lære den gennemsnitsindfødte noget som helst, kom for nylig til et særligt møde og hørte de indfødtes børn syng: „Jeg er Guds kære barn“ (Syng med mig, 76), mens tårerne strømmede ned ad hans kinder, og da han forlod mødet sagde han: „Hvis jeg ikke selv havde set det, ville jeg aldrig have troet på det.“ Det var et folks tro og styrke og godhed der gjorde dette muligt. Et folk som fuldt ud aner-

kender at de ikke kunne have gjort hvad de gjorde uden jer.

På Tongaerne kan vi se 300 missionærer, hvoraf de fleste er indfødte mænd og piger, mændene med hvide skjorter, slips og deres ta'ovalas, mens de unge søstermissionærer er klædt i lange kjoler og opsat hår mens de stolt bærer deres navneskilte og går fra hjem til hjem, under de mest beskedne forhold, for at undervise i budskabet om Jesu Kristi evangelium. Udstrålingen i disse brune ansigter går folk til hjertet, når de hører vidnesbyrdet om guddommeligheden af dette værk.

Vi forlod Ha'apia med båd og rejste til en lille ø hvor kun få generalautoriteter nogen sinde har været. Vi blev budt velkommen ved havnen af de hellige. De omfavnede os og tårerne strømmede frit ned ad deres kinder. Vi spadserede fra havnen hen til en kirke. Da vi nærmede os bygningen der bliver anvendt både som skole og kirke, hørte vi nogle børnestemmer syng på deres indfødte sprog: „Hav tak for profeten, du sendte“ (Sange nr. 184). Vi gik ydmygt ind i kirken. Der var alt hvad der kunne være i kirken, hvor medlemmer af kirken såvel som venner havde forsamlet sig fra de omliggende øer for at høre det budskab vi havde til dem.

Ånden blev udgydt i rigt mål og ved mødets afslutning blev vi inviteret ind bagest i bygningen, hvor der blev afholdt en særlig velkomstmøder for os. Det var meget smukt. En repræsentant fra regeringen var til stede, han talte og takkede kirken og generalautoriteterne for det enorme bidrag de har ydet for at ud-

danne, styrke og opbygge tilværelsen for folket. Han var ikke medlem af kirken, men han blev berørt af Herrens Ånd. Som deres største hyldest til os gav de os en kæmpestor helstegt gris. De sagde at de gerne ville have overøst os med gaver, men at dette var det bedste de havde.

De tog os med til en fest hvorefter bord var dækket med det bedste øen formåede. Efter festen tog de grisen, bar den ned til skibet og insisterede på at vi tog den med os på vores rejse. Vi begyndte at gå tilbage til skibet. Jeg gik ved siden af øens officielle embedsmand og sagde: „Du kunne blive et pragtfuldt medlem af kirken.“ Han sagde: „Jeg er parat. Jeg har følt Ånden, men jeg må først gøre mig fri af en vane.“ Jeg mindede ham om at det var lige så nemt at slippe af med en vane i dag som det ville være i morgen eller i næste uge. Og så sagde han: „Jeg skal prøve, jeg skal prøve.“

Jeg spekulerer på om vi mon er klar over hvor meget de småbeløb vi skænker kirken til opbygning af riget, betyder for andre. Når jeg tænker på de store bidrag der gives i tiende og andre ydelser der går til at velsigne dette land, når jeg ser de huse der blev bygget på grund af velfærdsprogrammet, efter at øen blev lagt øde efter en orkan, så fyldes mit hjerte med glæde over et folk som elsker Herren, som er parate til at give af deres midler for at fremme Guds rig.

Gud velsigne jer, mine kære søskende, for jeres arbejde i dette store værk, at I altid må huske hvem I er og med glæde frit give af det vor himmelske Fader har skænket jer, så jeres vidnesbyrd gennem jeres tro kan vidne for hele verden om at dette værk er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Styrken ved at holde sabbatsdagen hellig

Ældste John H. Groberg
De halvferds' første Kvorum

„Jeg vidner om, at når vi engang kan se evig sandhed i det rette perspektiv, vil vi blive forbausset over de mange betydningsfulde måder hvorpå vi er blevet velsignet ved at holde sabbaten hellig – ofte uden vi vidste af det.“

Jeg beder så inderligt Herrens Ånd fortsat være med os alle, ligesom han har været indtil nu.

Guds befaling om at komme „hviledagen i hu, så du holder den hellig“ (2 Mos. 20:8) har været i kraft gennem hele menneskehedens historie. Det giver styrke at holde sabbatsdagen hellig. Jeg vidner om at Gud lever, at vi er hans børn, at han elsker os og at han har givet os befalinger for at han kan velsigne os når vi holder dem og derved nyder glæde. Når vi holder sabbatsdagen hellig vil han velsigne os og vi vil som enkeltpersoner, familier og som nationer få en god og stille magt, som vi ikke kan få på nogen anden måde.

Lad mig nævne to eksempler:

Det lille kongedømme, Tonga, ligger lige ved siden af den internationale datolinie, derfor er det det første land i verden som kan byde sabbatsdagen velkommen. Det er et lille land og fattigt i forhold til de fleste lande i verden. Men for mange år siden proklamerede en klog tonganesisk

konge at sabbatsdagen for evigt skulle holdes hellig i Tonga.

Den moderne civilisation er på mange måder kommet til Tonga. Hvis man kommer til hovedstaden Nuku'alofa på en hverdag, vil man opdage den almindelige tætte trafik med lastbiler og privatbiler, og se tusindvis af travle mennesker foretage deres regelmæssige indkøb i velforsynede forretninger og på torvene. Man kan se mennesker stå i kø for at komme ind for at se de sidste nye film og for at leje videobånd. Man kan se moderne busser med turister der farer afsted for at nå deres jettily eller opleve hvor hurtigt et satellitopkald til USA kan ekspederes. Gaderne er fyldt med mennesker og forretningerne går godt. I spørger måske undrende: „Hvad er det der er så forskelligt i denne by fra de hundreder af andre byer som denne, verden over?“

Men når søndagen gryer i kongeriget Tonga, så sker der en forvandling. Tager man ind til byen er gaderne tomme – der er ingen taxaer, busser eller menneskemasser. Alle forretninger, alle markedspladser, alle biografteatre, alle kontorer er lukket. Der er ingen flyvemaskiner eller skibe der ankommer eller afgår, der handles ingen steder. Der er ingen sportsskampe. Folk går i kirke. På Tonga ihukommer man sabbatsdagen og holder den hellig.

Det er interessant at det første land i verden som hilser den hellige sabbat velkommen, også holder den hellig.

Har Herren velsignet dem? Verden kan måske ikke se Herrens velsignelser, men han har på områder der virkelig tæller, velsignet dem rigt. Han har velsignet dem med Jesu Kristi evangelium, og der er en større procentdel af befolkningen der tilhører kirken her end i noget andet land.

Der ligger enkle, velholdte kirker som små prikker over hele landet. Man ser rene, smilende lokalmissionærer overalt. Der står et smukt tempel i Tonga velbesøgt af forventningsfulde mennesker, søm en opfyldelse af et løfte der blev givet for mange år siden. Og som det kan forventes ligger medlemmerne næsten i toppen med hensyn til deres tilstedeværelse ved møderne og deres trofaste tiendebetaling. For nylig blev de hellige velsignet med en passende modgang, som blot virkede til yderligere velsignelse for dem der trofast søger evigt liv.

Elsker og velsiger Herren virkelig de mennesker som holder sabbatsdagen hellig? Jeg vidner om at han gør det på meningsfyldte måder der har evig virkning. Jeg vidner endvidere om at når vi engang kan se evig sandhed i det rette perspek-

tiv, vil vi blive forbavset over de mange betydningsfulde måder hvorpå vi er blevet velsignet ved at holde sabbaten hellig – ofte uden vi vidste af det – og så vil vi måske sørgeligt erkende hvor mange velsignelser vi er gået glip af ved ikke konsekvent at holde sabbatsdagen hellig.

Der er en direkte sammenhæng mellem den rette overholdelse af sabbaten og sand ærbødighed for Gud, hvilket indebærer lydighed mod hans andre bud.

Vi kan ikke allesammen leve på Tonga, men vi kan alle holde sabbatsdagen hellig og modtage de velsignelser som kommer deraf – og vi vil få dem hvor som helst vi lever, individuelt såvel som kollektivt. Lad mig nævne et andet eksempel her fra dalene i Utah:

Engang fik jeg i juni måned til opgave at deltage i en konference i det nordlige

Utah. Da jeg kørte gennem Cache dalen om lørdagen, slog det mig hvor smuk denne fredelige, grønne dal er. Jeg frydede mig over templet i Logan – det stod som et ophøjet og fredfyldt banner på mange måder. Undervejs på turen mod nord, denne lyse sommerdag, følte jeg mig inspireret af de grønne marker der stod med en rigdom af forskellig afgrøde. Jeg lagde især mærke til de mange lucernemarkar og den stadige aktivitet der foregik, næsten på dem alle. Det var skønt at fornemme duften af de nyslåede hømarker og se de lige rækker hø som stod omhyggeligt på de velpassede marker.

Jeg parkerede bilen i vejsiden på toppen af en af bakkerne og steg ud. Jeg fordybede mig i synet over den smukke dal. Så vidt jeg kunne se foregik der den samme aktivitet i alle retninger – der blev slået hø, det blev stakket og kørt væk. Til sidst kørte jeg hen til staven hvor vi havde en dejlig konference.

Mine forældre bor i det sydlige Idaho og eftersom jeg havde kørt over halvvejen hjem til dem, besluttede jeg mig til søndag eftermiddag at besøge dem, for derefter at køre hjem.

Efter konferencen kørte jeg derfor nordpå gennem resten af Cache dalen. Jeg havde ikke kørt mange km før jeg var inde i Idaho, men landskabet og fornemmelsen var nøjagtig den samme. Jeg blev atter opslugt af udsigten over de smukke, grønne marker og duften af nyslået hø over det hele. Jeg standsede atter på toppen af en af bakkerne og steg ud for at se så langt jeg kunne i alle retninger. Det var nøjagtigt lige så smukt – hvis ikke smukkere – end dagen før. „Jo, det var smukkere,“ tænkte jeg ved mig selv, „men hvorfor?“ Solen, himlen, skyerne og markerne var nøjagtigt det samme. Men hvorfor havde jeg den dybe fornemmelse af at dette syn, denne søndag eftermiddag, var endnu smukkere end det var dagen før?

Hvori lå forskellen? Jeg lagde mærke til at der lidt derfra lå en lille SDH-kirke og et par biler kørte op imod den. Og så slog det mig, nærmest som en stille fred, men meget effektivt: „Jo, der var forskellen. Der var ingen der slog, staktede eller kørte hø ind den dag.“ Jeg kiggede mig omkring så langt øjet rakte og kunne se hømarker overalt, traktorer der stod stille, høstmaskiner der stod dovent og lastbiler der hvilede på marken, men der var ingen der arbejdede – for det var sabbat og dette har var Cache Valley, og her boede stort set kun gode sidste dages hellige.

Undervejs nordpå mødte jeg overalt marker med hø der skulle slås, stakkes og

køres ind og jeg så redskaberne, og vejret der var lige egnet til at arbejde i, men ikke en eneste mand eller kvinde på markerne. Menneskene i denne dal holdt en højere lov, og sabbaten blev holdt hellig i Cache dalen.

Jeg kom forbi dusinvis, ja hundredvis af gårde hvor maskinerne stod og ventede på markerne – de var efterladt der lørdag aften af gudfrygtige mænd, som ventede på at det skulle blive mandag før hjulene attet skulle snurre. Jeg tænkte ved mig selv: „Mon nogen vil bryde denne fortryllelse ved at gå ud og arbejde i sin mark?“

For hver gang jeg rundede et hjørne eller nåede toppen af en bakke, kiggede jeg mig omkring og drog et lettelens suk – der var ingen der arbejdede.

Jeg kørte længere og længere nordpå og opdagede at jeg nu næsten var ude af den smukke dal. „Mon nogen ville bryde fortrylleser? Mon hele dalen var så hengiven overfor Gud at ikke en eneste af dem ville arbejde på sabbaten?“ Uvisheden blev næsten uudholdelig. For hver kurve jeg rundede eller bakke jeg kom til opdagede jeg at jeg med næsten bange forventninger så mig omkring, hvorpå jeg smilede når jeg så det samme fredfyldte landskab.

Omsider nåede jeg den sidste kurve, hovedvejen sluttede og markerede at her slutter Cache dalen. Jeg kiggede mig spændt omkring, men alt var fredfyldt og stille. Jeg blev så lykkelig at jeg parkerede bilen, stod ud og løftede armene højt i vejret mens jeg råbte: „Du klarede det, Cache dal. Du klarede det! Jeg har kørt hele dalen igennem. Du vidste ikke at jeg så det, men du klarede det – der blev ikke slået hø på en eneste mark, der var ikke en eneste traktor ude at arbejde, ikke en lastbil kørte hø ind. Du klarede det.“ (Jeg blev klar over at jeg kun havde kørt igennem dalens nordlige ende den søndag, men det var dog stadig Cache dalen).

Jeg så instinktivt mod himlen og sagde: „Så du det? Så du Cache dalen denne søndag eftermiddag?“

Selv om jeg ikke hørte noget var det som om jeg hørte en svare: „Jo, vi ved det. Vi ser det hele.“

Jeg var så fyldt med glæde – det var nærmest en slags ekstase – da jeg kørte nordpå og havde en vidunderlig tid sammen med mine forældre før jeg kørte hjem.

Det varede længe før jeg fik denne søndag eftermiddag ud af mine tanker. Jeg blev ved med at fornemme: „Du har set og været vidne til noget helt specielt, noget virkelig betydningsfuldt – en hel dal der holdt hans sabbatsdag hellig.“

Det gav mig stof til dyb eftertanke den

gang og flere gange siden, men som så meget andet blev det fortrængt og blev skubbet til side på grund af de mange akutte problemer. Det blev vinter og oplevelsen forsvandt helt ud af min bevidsthed.

Jeg skulle fortsat rejse hver weekend til forskellige steder i verden. Flere måneder senere fik jeg til opgave at besøge en konference i en by der specielt var kendt fordi det tydeligt brød Guds love. De hellige var vidunderlige mennesker, men hvilket fordrævs og hvilket forfald der syntes at forekomme alle steder omkring dem.

Da jeg kom hjem fra denne særdeles hektiske weekend begyndte jeg at læse i skriften. Jeg tænkte over betyningen om Sodoma og Gomorra. Mon de var mere ugudelige end disse. Og Herren havde dog lovet at skåne dem hvis der blot var 50 retfærdige sjæle – ja om der bare var 10 – men det var der ikke.

Jeg lod fantasien løbe, og det var som

om jeg så en hær af ødelæggende engle der blev sluppet løs fra himlen – og for rundt i hele landet. Og endnu før jeg havde tænkt tanken til ende, var det som om jeg selv stod foran disse ødelæggere og erklærede: „Stop, stop, stop,“ og de stoppede. „Vig bort,“ sagde jeg og hestene gik utålmodigt baglæns med lynende øjne. Ødelæggerne viste deres iver, men de blev hvor de var.

Lederen så mig direkte ind i øjnene og sagde udfordrende: „Hvilken ret har du til at standse os? Har du ikke set ondska-ben i landet?“

Jeg svarede: „Ja, jeg har set verdens smuds. Jeg har set hvordan de hele tiden håner Guds love, køber ind på hans hellige dag og hele tiden overtræder hans bud. Jeg kan se den ondskab der hersker næsten overalt i verden. Ja, ja alt dette er sandt men alligevel . . .“ så blev jeg bekymret. Hvilken ret havde jeg til at bede dem standse?

Mine øjne søgte bort fra hans gennemtrængende blik, men jeg blev ved med at søge i min tågede erindring, indtil jeg pludselig huskede flere måneder tilbage og mindet om trofaste medlemmer trådte i forgrunden for det jeg netop oplevede. En smuk grøn dal passerede revy i min bevidsthed.

Jeg hævdede blikket og så ham i øjnene mens han atter sagde: „Hvilken ret har du til at standse os?“

Så svarede jeg i tillid til min sikre viden og efter åndelig vejledning: „I bliver nødt til at stoppe, for ser I, jeg har været gennem Cache Valley en søndag eftermiddag.“

Der var ingen tøven, ingen vrede, ingen overraskelse, ingen skuffelse, kun lydighed, han vendte omkring og sammen med sine folk led han bort.

Åh mine kære søskende, der er styrke i at holde sabbatsdagen hellig – en styrke der hjælper andre såvel som os selv. Hvis vi hver især, i familien, i samfundet og i vort land ønsker Guds velsignelser og beskyttelse, så skal vi holde sabbatsdagen hellig.

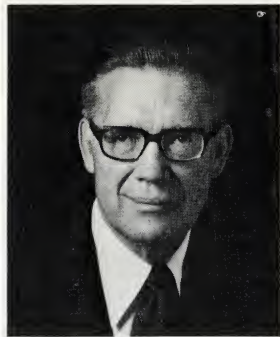
Må vi alle leve således at vi en dag, på en eller anden måde, et eller andet sted, når vi står overfor noget meget alvorligt, vil kunne sige: „Stop, stop, stop,“ og når vi bliver bedt om at fortælle hvorfor (måske oven i købet af os selv), lydigt og i tillid til Ånden, på vores egen måde må kunne svare: „Fordi jeg har været gennem Cache Valley en søndag eftermiddag,“ dette beder jeg ydmygt om i Frelserens navn, han der lever. Jeg ved at han lever, ja at Jesus Kristus lever. Amen. □

Karavanen går videre

Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum

„Kirken kan sammenlignes med en stor karavane, der organiseret og forberedt følger en bestemt kurs. Hvad betyder det om et par hunde gør og snapper os i hælene?“

Jeg foreslår nogle enkle prøver som vi hver især kan foretage, så vi kan afgøre om vi er sande med vor tro. Proverne består af et par fundamentale spørgsmål, som allesammen skal besvares nøjagtigt for at vi kan opnå evangeliets fulde velsignelser i dette liv og arve evigt liv i de evige boliger.

Vor afholdte bror Paulus, en af de gamle apostle, har rådet os med følgende ord: „Jer selv skal I ransage, om I er i troen; jer selv skal I prøve“ (2 Kor. 13:5).

Og vi kunne meget vel spørge os selv: Tror vi på alle frelsens lærdomme? Holder vi budene? Er vi tapre i sandhedens og retfærdighedens sag? Vil vi blive frelst i Guds rige?

Lad mig stille jer et af de mange spørgsmål som vi alle en dag skal besvare:

Første prøve: Tilbeder jeg den eneste sande og levende Gud?

Ingen kan blive frelst ved at tilbede en falsk gud – hverken en ko, en krokodille, en cedertætsfigur, end ikke en åndelig kraft, uden legeme, lemmer eller liden-skaber og som fylder hele universet.

Sande troende tilbeder Den Hellige som „har skabt himmelen og jorden og

havet og kildevældene“ (Joh.Ab. 14:7).

Han er åndernes Fader med hvem vi var før denne jords grundvold blev lagt. Han er vor Fader i Himlen, som har ordineret og iværksat en frelsesplan, hvorved hans åndelige børn kan gå fremad og blive som han.

Han er et helligt menneske, en person ikklædt et legeme, en krop af kød og ben, og han har skabt det jordiske menneske i sit billede, „som mand og kvinde skabte han dem“ (1 Mos. 1:27).

Han er et herliggjort og ophøjet væsen, i besiddelse af alt i sin fylde og fuldkommenhed, han ved alle ting og har magt, kraft og herredømme.

Anden prøve: Tror jeg på Adams fald?

Ingen frelses efter et religionssystem der afviser læren om faldet eller mener at mennesket er et endeligt resultat af en udvikling, og ikke underlagt et fald.

Sande troende ved at denne jord, mennesket og alle former for liv blev skabt i en Edens have, i en paradisisk tilstand, hvor der ikke var noget jordisk, ingen formering, ingen død.

I denne urtid befandt Adam og Eva sig „i en uskyldig tilstand (uden glæde . . . for de kendte ikke til sorg og havde ikke gjort noget godt, for de kendte ikke til synd“ (2 Nephi 2:23).

Men ifølge Herrens visdom faldt Adam „for at menneskene kunne blive til, og menneskene er til for at kunne nyde glæde“ (2 Nephi 2:25).

Adam indførte ved sit fald den timelige og åndelige død i verden og gjorde dette jordeliv til en prøvetid.

Tredie prøve: Tror jeg på Herrens, Jesu Kristi forsoning?

Til dette spørgsmål vil jeg gerne give mit personlige svar. Det er:

Jeg ved at min Forløser lever. Dette vidner jeg om sammen med Job. Hvad betyder det at min krop ødelægges af sygdom, hvad betyder det at jeg falder for sværdet – jeg ved jo at han der købte mig med sit blod snart skal regere på jorden og at „jeg

ud fra mit kød skal skue Gud" (Job. 19:26, se også vers 25).

Jeg vidner om at han blev løftet op på Golgatas kors, at han blev korsfæstet, døde og opstod på den tredje dag, at han opførte til Himlen, hvor han sidder ved Gud Faderens, den Almægtiges højre hånd, hvor han nu regerer i evigherlighed, og at han snart vil komme igen blandt menneskesønnerne.

Jeg ved at han er den eneste formidler mellem Gud og mennesker, at han tilvejebringer udødelighed og evigt liv for mennesket, og at det faldne menneske gennem hans forsoning kan blive forsonet med sin Skaber.

Jeg ved at der er frelse i Kristus og at vi kun gennem tro på hans navn kan håbe på evighedsrigdomme.

Han er min Broder og Ven, men han er mere end det. Han er min Herre, min Gud og min Konge, det er ham jeg tilbeder i guddommens fulde majestæt, det er ham der fortsat vil være min Frelser, min Forløser, og min Gud gennem alle evighederne der ligger forude.

Fjerde prøve: Accepterer jeg den sande frelsesplan?

Og ligesom der kun er én Gud og én Frelser, således er der også kun en frelse, en lige og snæver sti der fører til evigt liv, en måde hvorpå Guds nåde kan udgydes over os jordiske i fuld udstrækning.

Alle mennesker overalt skal tro på Her-

ren, Jesus Kristus, for at opnå frelse. De skal omvende sig fra deres synder og lade sig døbe af en der har myndighed til det, en som har magt til at besejle på jorden og i Himlen. De skal modtage Helligåndens gave, helliggøres ved Åndens kraft og holde Guds bud alle deres dage.

Femte prøve: Tror jeg på evangeliet således som det er gengivet i denne sidste nådes uddeling?

Lad alle mennesker det vide, forkynd det ved Guds egen trompet, lad englekor syng om dets under og herlighed, lad alle menneskeskarer stå i ærefrygt når røsten fra himlen erklærer at Gud i de sidste dage har genoprettet sit evige evangelium i dets fylde.

Lad ethvert øje se, ethvert øre høre, ethvert hjerte blive gennemboret – for Guds røst høres atter. Der bliver atter udsendt engle fra herlighedens trone, for at forkynde evige sandheder til mennesker på jorden. Helligåndens gave bliver udøst over de trofaste, og tusinder priser atter den hellige fra Israel.

Hør I, jordens ender, Gud har talt, himlen er blevet åbnet, vi har hans evangelium. Menneskene har atter fået overdraget nøgler og magt, og alle mennesker bliver bedt om at komme, uden penge og uden vederlag, for at møtte sig med Guds ord, eftersom frelsen er gratis.

Sjette prøve: Er jeg et trofast medlem af den sande kirke?

Holder jeg Guds bud? Elsker og tjener jeg Herren af hele mit hjerte, hele min sjæl, hele mit sind og hele min styrke?

Ingen kan opnå frelse ved hjælp af en falsk gud, eller ved at indrette sig efter en falsk frelsesplan eller ved at være medlem af en falsk kirke.

Sandhed, ægte, uforsket sandhed – sandhed der ikke er blandet med fejl, sandhed og kun sandhed kan føre til frelse.

Syvende prøve: Respekterer jeg Joseph Smith som den store genoprettelsens profet?

På Jesu tid adskilte ugudelige og onde mennesker sig fra sande kristne ved at bespotte Jesu navn og forbande ham som en falsk profet.

I vore dage bespottes ondskabsfulde mennesker på samme måde Joseph Smiths navn. Sådanne menneskers meninger om ham og de efterfølgende profeter adskiller sande troende fra dem, som tjener en anden herre.

Himlens Herre har til Joseph Smith, en sidste dages seer, sagt disse ord: „Jordens ender skal spørge efter dit navn, dærer skal have dig til spot, og helvede skal rase imod dig, medens de rene af hjertet, de vise, de ædle og dydige altid skal søge råd, myndighed og velsignelse af din hånd" (L&P 122:1-2).

Hvorfor vil det altid være således? Fordi Joseph Smith var den der gengav kundskaben om Kristus og om frelse, for-

di han oversatte Mormons Bog som indeholder evangeliet i dets fylde, fordi han modtog utallige og herlige åbenbaringer, som dem Moses og Esajas fik, fordi han fik overdraget nøgler, magt og præstedømme ved englebjetjening, hvilket satte ham og hans efterfølgere i stand til at binde på jorden og at have disse forbindelser beseglet i al evighed i Himlene – dette er kun nogle få af grundene til at vi ærer Joseph Smiths navn.

Jeg for mit vedkommende vil til stadighed søge råd, myndighed og velsignelser af en sådan mands hænder!

Ottende prøve: Holder jeg ud til enden, mens jeg udvikler beredvillighed, og opnår jeg gudommelige egenskaber?

Det vil sige: Udvikler jeg til stadighed min tro, min dyd, min indsigt, min afholdenhed, min udholdenhed, min gudsfrygt, min broderkærlighed og kærlighed til alle – som Peter udtrykte det? (Se 2 Peter 1:5-7).

Udarbejder jeg min egen frelse med frygt og bæven for Herren – som Paulus rådede os til? (Se Fil. 2:12).

Vandrer jeg i lyset, ligesom Gud er i lyset, og nyder fællesskab med de hellige, så „Jesu, hans Søns, blod renser“ mig fra al synd – som Johannes lovede? (1 Joh. 1:7).

Stræber jeg fremad „med standhaftighed i Kristus og (har jeg) et fuldkomment klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker . . . og mætter (mig) med Kristi ord“ og holder ud til enden – som Nephi belærte om det? (2 Nephi 31:20).

Har jeg en særlig og hellig kærlighed til de hellige, således at jeg kan betragtes som en ægte discipel – i henhold til Jesu Kristi ord? (Se Joh. 13:35).

Niende prøve: Sætter jeg Guds riges værdier først i mit liv? Er det for mig og mine enten Guds rige eller ingenting?

Præsident Brigham Young – hvis minde vi ærer, han som nu regerer i de him-

melske boliger – opfandt dette kampråb: „Guds rige eller intet“ (*Discourses of Brigham Young*, udvalgt af John A. Widtsoe, s. 444. Deseret Book Co., 1941. Også i *Journal of Discourses*, 11:249).

Det blev gentaget af hans omgangsfejer og kunne lige så vel gentages af os.

En klog præst fra tidligere tider har efterladt os dette råd: „Hvis du ikke har valgt at sætte Guds rige først, så betyder det i den sidste ende ikke noget hvad du har sat i stedet.“

Guds rige på jorden er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som forbereder menneskene til en arv i Guds rige i Himlen, som er det celestiale rige.

Når vi sætter Guds riges værdier først i vort liv, så taler vi om det jordiske rige hvor vi forberedes til det himmelske rige.

For os er det og bør det være sådan i dette liv og i livet herefter: Guds rige eller intet.

Guds rige, både i tiden og i evigheden, styres ved åndelig inspiration. Herfra udgår altid Herrens sind og vilje, hvad enten det fremkommer gennem hans egen røst eller gennem hans tjeneres, det er det samme (se L&P 1:38).

Det påhviler os vi indenfor alle områder at afgøre hvad Herren vil have os til at gøre og hvilke råd han har givet gennem de ledere og styrer hans anliggender i sit rige på jorden.

Ingen trofast sidste dages hellig vil nogen sinde tage et standpunkt som går imod det Herren har åbenbaret til dem der leder og styrer hans anliggender i sit jordiske rige.

Ingen sidste dages hellig der er sand og trofast i alle ting vil nogen sinde følge en kurs eller støtte en sag, udgive en artikel eller en bog som svækker eller ødelægger troen.

Der er faktisk ikke noget der hedder neutralitet med hensyn til evangeliet.

Jesus sagde: „Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, spreder“ (Matt. 12:30).

Og det var Jakob som sagde: „De, de ikke er for mig, er mod mig, siger vor Gud“ (2 Nephi 10:16).

Hvis vi ikke støtter, styrker og opretholder Guds rige i alt, hjælper vi en anden sag som ikke er Herrens.

Kun de tapre vil blive frelst. De kirke-medlemmer som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd, som ikke er tapre for Kristi sag, som ikke er tapre i forsvaret for hans profeter og i forkyndelsen af hans ord, vil ikke være arvinger til det celestiale rige.

Tiende prøve: Lever jeg således at jeg vil blive frelst i Guds rige?

Dette er vort mål, formål og hensigt i livet. Vi bør i alt hvad vi gør behage Her-

ren og fremme vor stræben mod frelsen.

Og, Herren være lovet, kommer der et tidspunkt i livet hvor de hellige der er forblevet trofaste og har været sande og tro under alle forhold, vil høre Herren sige: Du skal blive ophøjet.

Dette er nogle få af de mange prøver som kan vise om vi er sande disciple.

Ser I, jeg har noget som enhver trofast discipel har. Det kaldes vidnesbyrdet om Jesus. I vore dage indebærer det åbenbaret kundskab om at det jordiske rige – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – vil sejre. Lad mig i denne forbindelse illustrere følgende for jer:

Kirken kan sammenlignes med en stor karavane, der organiseret og forberedt følger en bestemt kurs, med kaptajner for ti og kaptajner for hundreder hver på sin plads.

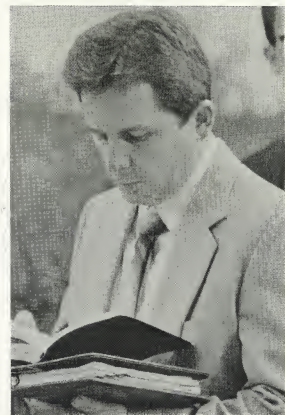
Hvad betyder det om et par hundre og en snapper de trætte rejsende i hælene? Eller at nogle rovdyr gør krav på de få der falder undervejs? Karavanen bevæger sig videre.

Skulle der være en bjergkløft vi skal over, en mudderpøl vi skal igennem, en støj skrænt vi skal opad? Det betyder ikke noget. Okserne er stærke og kuskene kloge. Karavanen bevæger sig videre.

Over der storme der raser langs vejen, oversvømmelser som skyller broer væk, ørkener vi skal igennem og floder vi skal vade over? Sådan er livet i dets faldne tilstand. Karavanen bevæger sig videre.

Forude ligger den celestiale by. Vor Guds evige Zion, hvor alle som holder deres stilling i karavanen vil finde mad og drikke og hvile. Tak Gud, fordi karavanen bevæger sig videre!

I Jesu Kristi navn. Amen. □

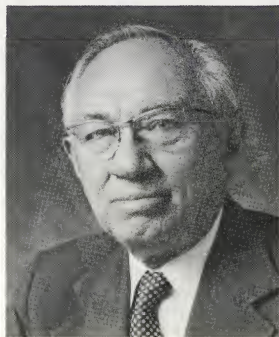

Efterlev evangeliet

Præsident Gordon B. Hinckley

Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

„Nyd at være medlem af kirken. Hvor ellers i hele verden kan du finde et sådant samfund? Dyk en glædens ånd i dit hjem. Lad evangeliets lys afspejle sig i dit ansigt, hvor du end går hen og i hvad som helst du gør.“

Kære søskende, det har været en herlig konference. Der har kun manglet én ting og det er at vi gerne ville have hørt fra kirkenes præsident, Herrens profet. Jeg ville ønske at præsident Kimball havde været i stand til at tale til os. Vi elsker ham. Vi beder for ham. Han har bedt mig overbringe jer sin kærlighed og velsignelse, til enhver af jer.

Vi har på samme måde savnet præsident Romneys råd. Disse vore brødre har begge nået en høj alder. Vi elsker dem og føler med dem. Vi beder til at Herren vil velsigne dem og trøste dem og støtte dem i henhold til hans store visdom. Hans visdom er langt større end noget menneskes. Han arbejder på at gennemføre sin store plan for sit rige og for at opnå sine formål.

Hvis vore ledere kunne have talt til os, er jeg sikker på at de ville have sagt: „Efterlev evangeliet.“ Det er den største udfordring vi stilles overfor. Den er erklæret i få ord, men gælder enhver af os. Den gælder vort hjem og vort familieliv. Den gælder vort daglige arbejde. Den gælder

vore aktiviteter og ansvar som mænd og kvinder, brødre og søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Når vi nu kommer hjem, lad os da i vort hjerte beslutte os til mere fuldt ud at efterleve evangeliet. For hundrede år siden, til oktoberkonferencen i 1884, stod Georg Q. Cannon, der var rådgiver i Det øverste Præsidentskab, i dette samme tabernakel, her hvor jeg nu står og sagde følgende de til de forsamlede:

„Hvis jeg blot kunne tale så hele verden kunne høre hvad jeg sagde, så det kunne lyde i alle menneskers ører – at der ikke findes nogen magt der nogen sinde vil få lov til at bekæmpe eller samle sig sammen til at modarbejde dette, vor Guds værk, at stoppe dets fremgang, før det er fuldbragt – det vil sige hvis de sidste dages hellige selv vil være trofaste mod Gud, hvis de vil holde Guds bud, hvis de vil helliggøre sig og rense sig fra synd og leve rent og heligt. Hvis de vil gøre dette så vil dette rige succes, sejr, og fortsatte fremgang ... være sikret os, hans folk. Der er ingen tvivl om det. Og jeg siger, i Jesu Kristi navn, at det vil blive således.“ (*Journal of Discourses*, 25:25).

Jeg påskønner meget det som er sagt af alle der har talt til denne konference. Jeg vil gerne, som jeg tidligere har gjort, forsikre jer om at der er enhed i kirkenes ledelse. Der er ikke den ringeste uenighed blandt generalautoriteterne. Der findes i ordets bedste forstand loyalitet iblandt dem – loyalitet overfor jer, loyalitet overfor hinanden, loyalitet overfor denne sag, loyalitet overfor Gud og hans evige Søn.

Jeg elsker disse mine brødre. Ingen af dem har nogen sinde tøvet med at reagere overfor nogen kaldelse de har fået. De har været villige til at rejse over land og hav, i sol og storm, for at udføre alle de opgaver de blev bedt om. De har levet op til de højtidelige opgaver de har fået ved deres kaldelser – og de har sat Guds riges intere-

I midten præsident Spencer W. Kimball sammen med første rådgiveren i Det øverste Præsidentskab, Marion G. Romney, til venstre og andenrådgiveren, præsident Gordon B. Hinckley, til højre.

resser frem for alle andre interesser.

Det samme kan jeg sige om medlemmerne af stavspræsidentskaber og missionspræsidenter og mange andre. Det er et stadigt mirakel for mig at være vidne til trofastheden hos disse mænd som er udnævnt til at være lokale kirkeledere.

Jeg vil gerne forsikre jer om at de er kaldet ved profetiens ånd og ved åbenbaring. De er blevet indsat af dem der har myndighed til at gøre dette. De er blevet velsignet med dømmekraft og forståelse, med skarpsindighed og inspiration.

Jeg tilskynder kirkens folk, hvor I end er, til når I udsættes for prøver, først at forsøge selv at løse problemerne. Gennemtænk dem, undersøg det alternativ I har, bed Gud om hjælp, og søg Herrens vejledning. Hvis I ikke selv kan løse problemerne, så tal med jeres biskop eller grenspræsident. Han er en Guds mand, kaldet gennem det hellige præstedømmes myndighed til at være hyrde for hjorden. Der kommer en masse breve adresseret til præsident Kimball med anmodning om råd og vejledning til personlige problemer. De fleste af de spørgsmål der stilles kunne løses af de pågældende selv, og helt sikkert i samråd med deres biskop eller stavspræsident, som kender wardets og stavens medlemmer bedst. Disse

brødre befinder sig i nærheden af folket. Det er min erfaring at de er villige til at tage sig tid til uselvsk at lytte til de mennesker de har ansvaret for, når disse har problemer. De er villige til at faste og bede for at finde løsninger.

Det er langt bedre at I taler med disse lokale brødre end at skrive til kirkens generalautoriteter, som i mange tilfælde ganske enkelt anmoder jer om at henvende jer til jeres biskop eller stavspræsident. Dette sker ikke på grund af uvillighed til at give sig tid til at hjælpe mennesker i nød. Det sker fordi det er en fastsat regel i kirken at vi skal have tillid til de lokale lederes råd, eftersom de kender os bedst. De har ret til inspiration fra Herren, når de søger råd for de mennesker de har ansvaret for.

Selv om præsident Kimball var frisk og rask, kunne han på ingen måde behandle alle de personlige problemer folk har og samtidig klare sit embedes store ansvarsopgaver. Hvis biskopper og stavspræsidenter ikke kender løsningen på de problemer de stilles overfor, så kan de på rette vis skrive til kirkens præsidentskab. Dette er tingenes orden, mine kære søskende, og det er der stor visdom i.

Og nu til sidst. Nyd at være medlem af kirken. Hvor ellers i hele verden kan du finde et sådant samfund? Nyd din aktivi-

tet. Da jeg var missionær i London for 50 år siden, gav min kammerat og jeg hinanden hånden hver morgen og sagde: „Livet er dejligt.“ Et liv der leves i Herrens tjeneste er dejligt. Det er smukt, det er lønsomt.

Vær lykkelig i det du udfører. Dyrk en glædens end i dit hjem. Undertryk og overvind alle former for vrede, utålmodighed og upassende samtaler med hinanden. Lad evangeliets lys spejle sig i jeres ansigter, hvor I end er og i hvad som helst I gør.

Må Gud være med jer, mine kære søskende. Må han glæde sig over at velsigne jer når I adlyder hans bud.

Jeg vil gerne tilføje mit vidnesbyrd til de mange der er blevet båret ved denne konference. Jeg ved at Gud, vor evige Fader, lever, han er Fader til alle menneskers ånder. Jesus er Kristus, den Salvede, Faderens enbårne i kødet, vor Frelser og vor Forløser, som gav sit liv som et stedfortrædende offer for enhver af os.

Joseph Smith var og er en profet. Vi har en profet iblandt os i denne tid. Dette er Jesu Kristi kirke, gengivet i denne uddeling til velsignelse for vor Faders børn.

Jeg efterlader enhver af jer min og mine brøders kærlighed og velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen. □

KVINDERNES HOVEDMØDE

29. september 1984

„Hvis du er trofast“

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det råd Herren gav i afsnit 25 i Lære og Pagter er anvendeligt for enhver kvinde.

Mine kære søskende som er forsamlet nær og fjern: Det er skønt at mødes i denne strålende anledning. Herrens Ånd har været med os og jeg beder til at vi fortsat må kunne føle Herrens Ånd. Jeg har nydt alle talerne. Jeg har så inderligt nydt musikken og den præsentation vi har set. For dem der er forsamlet i stavscentre vil jeg gerne sige at tabernaklet på Temple Square er stopfyldt og det er ikke vidunderligt at skønt vi er samlet 900 forskellige steder, så er vi alligevel et i tanke, hjerte og ønske. Jeg tror at vi allesammen ønsker at blive oploftet og få bedre tanker og levevis.

Vi blev for nylig beæret med besøg i kirkenes kontorbygning, to dage i træk, af Ronald Reagan, Amerikas præsident, og Walter Mondale, som er præsidentkandidat for Amerika. Jeg havde her mulighed for overfor disse to agtværdige herrer at præsentere, søster Young, søster Kapp, og søster Winder. Jeg fortalte at søster

Young præsiderer over en organisation med mere end 650.000 børn, og at søster Kapp præsiderer over en organisation med mere end en kvart million unge piger, og at søster Winder præsiderer over en organisation med mere end halvanden million modne kvinder – den ældste fortsat fungerende kvindeorganisation i vort land, om ikke i hele verden.

Jeg præsenterede også disse to herrer for De tolv Råd Det den præsiderende biskop. Vi satte os ned sammen, mænd og kvinder, som er ledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, i Det øverste Præsidentskabs rådværelse.

Kirkens kvinder arbejder sammen med deres brødre i udførelsen af dette, Herrens store arbejde. Det er et betydeligt antal der er indskrevet i organisationer som kvinder præsiderer over – omkring 2 1/2 millioner medlemmer.

Nogle af mediernes journalister har foresøgt at give indtrykket af at kirkens kvinder er lavere stillet og mindre værd. Intet kunne være mere usandt. Alene disse tre dygtige kvinders tilstedeværelse her, sammen med Amerikas præsidentkandidater, viser at i Herrens plan bærer kvinderne enorme ansvar og de skal stå til regnskab for at disse ansvar efterkommes. De leder deres egne organisationer og disse organisationer er stærke, levedygtige og betydningsfulde for det gode i verden. De samarbejder med præstedømmet, alle stræber sammen for at opbygge Guds rige på jorden. Vi ærer og respekterer jer for jeres evner. Vi forventer at I leder, er stærke og opnår gode resultater af jeres arbejde i organisationer som I har ansvaret for. Vi bistår og støtter jer som Guds døtre, og arbejder i stor enighed for at hjælpe ham med at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for alle Guds sønner og døtre.

I, mine kære venner, står hvor i skal i henhold til jeres køn, for Gud jeres evige Fader, som elsker jer, har sat jer der. Han elsker og ærer jer. Vi er beæret over at arbejde sammen med jer.

Jeg er interesseret i det emne som er valgt for dette møde. Det er fra det første kapitel i Paulus' brev til Filippenerne. Der står: „... I står fast i én ånd og med én sjæl strider sammen for troen på evangeliet.“

Det er de sidste ord i det 27. vers. De første ord i det samme vers er også udfordrende: „Kun skal I... leve et liv, der er Kristi evangelium.“

„Kun skal I... leve et liv, der er Kristi evangelium.“ Det er et uhyre virksomt bud vi alle har fået. Jeg anbefaler disse ord som et personligt motto. Jeg foreslår jer at nedskrive dem og sætte dem et synligt sted foran jer, så I hver dag kan blive mindet om det. De kunne blive en effektiv motivation til at styre vrede, til at tænke bedre tanker og tale et mere opløftende sprog.

Da jeg spekulerede og bad om hvad jeg skulle sige ved denne lejlighed, blev jeg vejledt til atter at læse L&P afsnit 25. Som I ved er dette en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith, til hans hustru Emma. Den blev givet i Harmony, Pennsylvania, i juli 1830, kort efter kirken blev organiseret. Så vidt jeg ved er dette den eneste åbenbaring specielt givet til en kvinde, og som afslutning sagde Herren: „... at dette er min røst til alle“ (L&P 25:16). Derfor er det råd som Herren gav ved denne lejlighed anvendelig for enhver af jer. Og så I piger på ti, elleve og tolv år. Jeg er så taknemmelig for at I er her i aften. Jeg takker jer for det offer I bragte for at komme. Mange af jer er her sammen med jeres mor, og det er dejligt for der er intet så smukt og så vidunderligt, som at se en mor sammen med sine små piger. For noget siden skrev en dame til mig i stor frustration. Hun antydede at hun havde lidt et nederlag eller havde fejlet i det meste af det hun havde forsøgt at gøre. Hun spurgte: „Hvad forventer Gud af mig?“

Noget af det Gud forventer af hende og af alle andre kvinder – faktisk af enhver af os, er givet i denne smukke åbenbaring.

Gud sagde til Emma og til alle:

„Dersom du er trofast og vandre på dydens stier for mig, vil jeg bevare dit liv, og du skal få arvelod i Zion.“ (L&P 25:2).

„Dersom du er trofast og vandrer på dydens stier for mig.“ Disse ord kunne være emnet til en lang tale. Men jeg vil nøjes med nogle korte kommentarer. Vi har hver især på mange områder nøglen til den Almægtiges velsignelse hos os. Hvis vi ønsker velsignelsen må vi betale prisen. Noget af prisen er at være trofast. Trofast mod hvad? Trofast mod os selv, mod det bedste i os. Ingen kvinde har råd til at fornedre sig, nedvurdere sig, sine evner eller sin dygtighed. Lad alle være trofaste overfor de store, guddommelige egenskaber de har. Vær trofast mod evangeliet. Vær trofast mod kirken. Vi har alle mennesker omkring os som forsøger at underminere kirken, at finde svagheder hos dens tidligere ledere, at finde fejl i dens programmer og tale kritisk om den. Jeg bærer jer mit vidnesbyrd at dette er Guds værk, og de som taler imod det taler imod ham.

Vær trofast overfor Gud. Han er den eneste ægte kilde til jeres styrke. Han er jeres Fader i Himlen. Han lever. Han hører og besvarer bønner. Vær trofast mod Gud.

Herren fortsatte med at sige til Emma: „Dersom du . . . vandrer på dydens stier.“

Jeg tror at enhver kvinde i disse forsamlinger i aften forstår dette. Jeg tror at de ord Emma Smith fik gælder os alle, og at det er en betingelse at vi følger dem, hvis vi skal modtage en arv i Guds rige. Mangel på dyd stemmer aldeles ikke overens med lydighed mod Guds bud. Der er intet smukkere end dyd. Der findes ingen større styrke end dydens styrke. Der findes intet ædlere end ædel dyd. Der findes ingen egenskab så klædelig eller attraktiv.

Det interessante ved denne åbenbaring

som Herren betinget gav som et stort løfte til Emma, er at han fortsatte med at sige: „Dine synder er dig forladt, og du er en udvalgt kvinde“ (L&P 25:3). Jeg er så taknemmelig for tilgivelsens gave, vi har fået tilbudt af en barmhjertig Fader. Herren sagde gennem profeten Esajas angående dem der omvender sig og får tilgivelse: „Er eders synder som skarlaget, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld.“ (Esajas 1:18).

Alle som hører mig og som søger over alvorlige fejltagelser i deres liv, vil jeg gerne forsikre at der i fordums og moderne åbenbaring siges at den der omvender sig kan få tilgivelse. Lad være med at dvæle ved fortidens tragiske fejltagelser. I må hellere „se frem til Gud og leve“ (Alma 37:47).

Emma blev kaldt „en udvalgt kvinde“. Det er, for at citere noget andet i skriften „Herrens udvalgte redskab“ (se Moroni 7:31). I er hver især en udvalgt kvinde. I er ude af verden, fordi I har del i Jesu Kristi gengivne evangelium. I har gjort jeres valg og hvis I lever værdigt til det, vil Herren hædre jer i dette og oplofte jer.

Han fortsatte med at sige til Emma: „Knur ikke over de ting som du ikke har set.“ (v. 4) Han talte om de plader hendes mand oversatte, og på det tidspunkt var hun hans skriver. Hun har tilsyneladende beklaget sig fordi Joseph ikke ville vise hende dem. Herren siger til hende: „Knur ikke. Beklag dig ikke. Accepter det som sker i min evige visdom, og lad være med at finde fejl.“ Der er kun få af kirkens kvinder, der beklager sig fordi de ikke har præstedømmet. Jeg tror Herren ville sige til dem: „Knur ikke over de ting som du ikke har fået.“

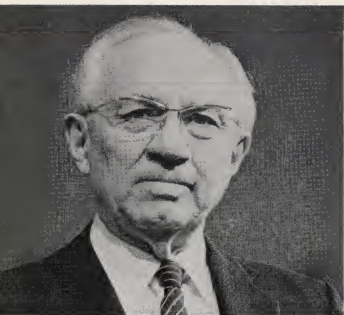
Dette er hans værk. Joseph fastsatte ikke reglerne om ikke at vise pladerne til andre. Det var en befaling han fik. Vi har heller ikke fastsat reglerne om hvem der skulle have præstedømmet. Det er bestemt af ham vi arbejder for og kun han kan ændre det. Emma blev kaldet i denne åbenbaring til at være „en trøst for min tjener Joseph Smith, din mand, ved i ydmyghed at tale opmuntrende ord til ham i hans prøvelser“ (L&P 25:5).

Det er et interessant sprog. Hun var hans hustru, hans ledsager, hans styrke under prøvelser. Hun skulle tale trøsten- de ord i en sagtmødig ånd.

Jeg betragter dette som en udfordring til enhver kvinde som har en mand, til at anslå den tone der skal tales i hjemmet. I fordums tid sagde man at „mildt svar stil-

ler vrede" (Ordsb. 15:1). Jeg synes det er interessant at Herren i denne åbenbaring taler om trøstende ord i en sagtmødig ånd.

Der er mange skænderier i hjemmene hos folk. Det er så ødelæggende. Det er ætsende. Det fører kun til bitterhed, hjerterog og tårer. Det er et godt råd til enhver af os, når der i hjemmet er spændinger, gnidninger og vanskeligheder, at vi da taler trøstende ord i en sagtmødig ånd. Emma blev ordineret af Joseph „til at udlægge skriften og formane kirken, eftersom det skal gives dig ved min Ånd" (L&P 25:7).

Hun skulle være lærer. Hun skulle undervise i retfærdighed og sandhed. For Herren talte om hendes kaldelse og sagde: „Du skal modtage den Helligånd, og din tid skal anvendes til at skrive og til at lære meget." (L&P 25:8). Hun skulle studere evangeliet. Hun skulle også studere den verden hun levede i. Det blev gjort klart i en efterfølgende åbenbaring som vi alle kan anvende. Hun skulle bruge sin til „at lære meget". Hun skulle skrive og give udtryk for sine tanker.

Kvinder i vore dage – gamle som unge – jeg foreslår jer at skrive, føre mindebøger, så I kan nedfælde jeres tanker på papiret. Skrivning kræver megen disciplin. Det er en stor indsats i uddannelsen. Det kan hjælpe jer på mange måder og I vil velsigne tilværelsen for mange, jeres familie og andre, nu og i årene som kommer, når I nedskriver nogle af jeres oplevelser og tanker.

I åbenbaringens sprog, skulle hun „udlægge skriften og formane kirken, eftersom det skal gives dig ved min Ånd".

Hvilken opgave for Emma og for alle denne kirkes kvinder. De skal lære, forberede sig, organisere deres tanker, udlægge skriften, formane til godt arbejde eftersom Helligånden dikterer det.

Herren fortsatte: „Jeg siger dig: Du skal

lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører til en bedre verden" (L&P 25:10).

Jeg tror ikke han fortalte Emma at hun ikke skulle bekymre sig om et sted at bo, mad på bordet og tøj. Han sagde at hun ikke skulle plage sine tanker med dette, som så mange af os har tendens til. Han sagde at hun skulle tænke på noget højere i livet, retfærdighed og godhed, barmhjertigheds gerninger og kærlighed til andre, det som er evigt.

Emma fik besked på at samle salmer til kirken, og det er interessant at hun fik dette råd kun tre måneder efter kirken var organiseret. I forbindelse med denne kaldelse kom Herren med en bemærkelsesværdig erklæring, som vi ofte citerer: „Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder" (L&P 25:12).

Da dette dygtige kor sang for os i aften, gik disse ord gennem mit hoved. De retfærdiges sang er en bøn til Gud, og den skal besvares med en velsignelse på deres hoveder.

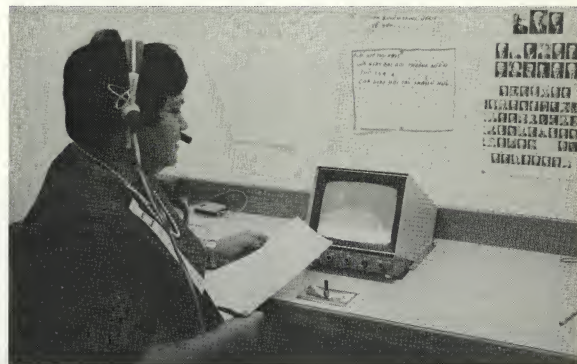
Herren talte fortsat til Emma, og stadig til enhver af os: „Opløft derfor dit hjerte og fryd dig og hold fast ved de pagter, du har gjort" (L&P 25:13). Jeg tror han siger til enhver af os: „Vær glad. Evangeliet er glæde. Det giver os en grund til at være glade." Vi oplever naturligvis af og til sorg. Vi har naturligvis bekymringer og ængstelser. Vi er alle bekymret. Men Herren har sagt at vi skal opløfte vort hjerte og fryde os. Jeg ser så mange mennesker, bl. a. mange kvinder, der aldrig synes at se solen, men som hele tiden oplever storme og overskyet vejr. Prøv at udvikle en

glad indstilling. Prøv at udvikle en optimistisk ånd. Gå fremad i tro, glæd jer over naturens skønhed, over det gode hos dem I elsker, over det vidnesbyrd I har i jeres hjertes om det guddommelige.

„Vedbliv i sagtmødhedens ånd og vogt dig for hovmod" (v. 14). Disse ord er fra den samme åbenbaring. De har stor betydning for enhver af os. „Hold stedse mine bud, så skal du få en retfærdigheds krone. (L&P 25:15). Dette var Herrens løfte til Emma Hale Smith. Det er Herrens løfte til enhver af jer. Lykken ligger i at holde budene. For en sidste dages hellig kvinde er der kun elendighed i overtrædelse af disse bud. Og hver som overholder dem har løftet om en krone, en dronningekrone til enhver Guds datter, en krone af retfærdighed og evig sandhed.

Jeg vil anbefale jer alle at benytte ordene i denne store åbenbaring som er givet for 154 år siden. De er lige så aktuelle i dag som de var da de blev udtalt. Jeg beder jer indtrængende om at læse dem. Tænk over dem. De harmonerer så smukt med og præciserer emnet for dette møde.

Gud velsigne jer mine kære søstre – I små piger som vi sætter så stor pris på, I smukke unge piger, med de skønne drømme for fremtiden, I som ikke er gift og somme tider føler jer ensomme, men som jeg vil forsikre at Herren ikke har glemt dem af jer som har det tunge ansvar at opdrage børn, dem af jer der er enker eller fraskilte, og jer søde, ældre kvinder som vi elsker, ærer og respekterer. Gud velsigne jer med alle retfærdigheds ønsker, fred i jeres hjertes og glæde i jeres dage, som Guds døtre, der er velsignet med hans evige evangeliums lys. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

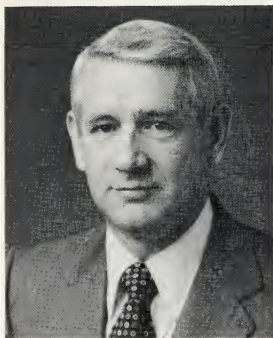

Den spanske tolk Edna Alba, overvårer konferencen i tv, mens hun sørger for simultantoversættelse af en konferencetale til besøgende som ikke taler engelsk og som befinder sig i tabermaklet.

Samordning og samarbejde

Ældste Dean L. Larsen
De Halvfjerds' Præsidium

Nært samarbejde blandt hjælpeforeningens, Unge Pigers og primarys øverste ledere afspejler den tæthed, harmoni og enhed der bør findes på wards- og stavspan.

Det er skønt at se dette tabernakel fyldt med jer søstre og tænke på at titusinder andre mødes i andre kirkebygninger rundt omkring i landet, for at deltage i dette betydningsfulde møde. Vi erkender også at optagelsen af dette møde betyder at de fleste søstre i verden vil få mulighed for at opleve fortsættelsen af denne specielle konference for kirkens søstre i aften.

Vi byder jer velkommen, takker for jeres tilstedeværelse og ærer jer for det I er. I aften kunne jeg tænke mig at tale om to ting som er nært knyttet til dette mødes motto samt det faktum at I er her i aften – ikke som medlemmer af primary, Unge Piger og hjælpeforeningen, men som medlemmer af det store søsterfællesskab som har mange interesser, behov, egen-skaber og karaktertræk tilfælles.

Jeg tror det ville være godt for jer at vide at indenfor de sidste måneder og uger har hovedpræsidentskaberne og bestyrelsen af hjælpeforeningen, Unge Piger og primary taget historiske skridt til at komme hinanden nærmere. De har besluttet sig

til at koordinere og samarbejde mere end nogen sinde tidligere for at tilrettelægge aktiviteter og forberede programmer og materialer, der kan velsigne jeres tilværelse. I løbet af kort tid vil disse tre præsidentskaber få deres egne kontorer i den samme bygning her i Salt Lake City, hvor de nemmere kan kommunikere med hinanden, og blive fælles om mange hjælpe-pemidler. Så vil de mere effektivt end nogen sinde før kunne repræsentere kirkens søstres interesser ud over deres organisations interesser som de hver især har.

Denne udvikling medfører ikke på nogen måde en ensretning eller sammenlægning af disse tre organisationer. Det er ikke tilfældet. Og der vil ikke ske noget som kræver forskel i arbejdet i deres organisationer. Men det er et klart ønske hos disse øverste ledere at den nære forbindelse, harmoni og enhed som kommer til udtryk i de anstrengelser de gør sig i kirkens hovedkvarter, vil påvirke dem af jer der arbejder her og med hinanden på ward eller stavsbasis.

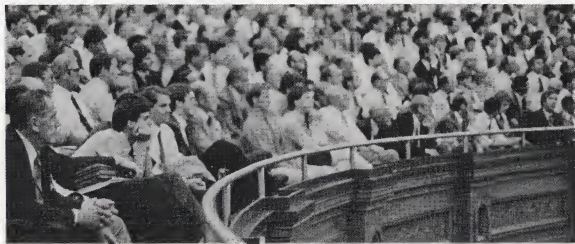
Noget andet som er nært forbundet med dette har noget at gøre med det faktum at den samlede mødeplan betyder at søndagsklasserne i hjælpeforeningen, primary og Unge Piger finder sted samtidig. Således kan de mange voksne søstre

der arbejder i de kaldelser indenfor primary og Unge Piger ikke deltage regelmæssigt i hjælpeforeningens søndagsmøder. Vi håber at I søstre som er kaldet for en tid at arbejde i disse organisationer og Unge Piger, fortsat vil fornemme søsterfællesskabet som I forhåbentlig kan fornemme til dette møde i aften. Og at I vil indse at arbejdet i disse organisationer ikke alene giver jer store muligheder for at velsigne og berige andres tilværelse, men også er enestående muligheder for selv at udvikle jer.

Jeg ved at det ikke er nogen god sammenligning, men jeg må erkende at jeg det meste af min voksne tilværelse har haft kaldelser og opgaver i kirken, indenfor de ward og stave jeg har boet, som har afholdt mig fra at mødes med mit præstedømmekvorum regelmæssigt hver søndag. Jeg har aldrig følt at det arbejde der har afholdt mig fra disse møder, har udelukket mig fra fællesskabet i de præstedømmekvorummer jeg tilhørte. Og når det på nogen måde var muligt for mig har jeg hele tiden deltaget i tjenesteaktiviteterne, selskabelighederne og hjemmelærerearbejdet.

Og jeg håber at I søstre, der midlertidigt er kaldet til at arbejde udenfor hjælpeforeningen, vil indse at I har store muligheder i dette tidsrum. Jeg har aldrig følt at mit arbejde udenfor mit kvorum på nogen måde har forringet mine muligheder for åndelig udvikling eller for at tjene. Forhåbentlig har dette arbejde været et redskab til visse velsignelser og hjælp til andre. Vi beder jer derfor samarbejde og komme hinanden nærmere i ward og stave, i en fælles søsterskabsånd og med øjet alene henvendt på Guds ære og på at udvikle de talenter og evner I alle har, som kvalificerer jer hver især til i den sidste ende at kunne tjene i Guds rige i evighederne der kommer.

Til sidst vil jeg gerne rette en særlig hyldest til alle jer søstre, for det I er og for jeres enestående bidrag for at vi alle kan nyde og få del i den gode tilværelse vi søger. Jo længere jeg lever og jo mere jeg ser,

desto mere overbevist er jeg om at der er nogle bestemte forskelle mellem mænds og kvinders natur. Og at I har nogle dyder som viser visse særlige forskelle, Visse karaktertræk og egenskaber der gør at I yder bidrag, som er specielle for jer. Jeg kan måske ikke illustrere det bedre end ved kort at fortælle jer en oplevelse jeg havde for nylig. Søster Larsen og jeg blev tidligere i år bedt om at besøge to stave i Europa. Konferencen blev afholdt to weekender efter hinanden og midt i den ene uge gav vor datter og hendes mand, som var i Europa på forretningsrejse sig tid til at mødes med os en dag i en af Europas smukke byer. I løbet af dagen besøgte vi et smukt indkøbscenter hvor der var udstillet noget smukt porcelæn, som er særegent for dette land og denne by. Det er meget smukt og meget dyrt.

Mens min datter og jeg stod ved siden af hinanden og beundrede nogle porcelænsfigurer, som stod på hylderne i forretningen, kom en ældre dame hen ved siden af os, tilsyneladende tiltrukket af en af de smukke figurer på en hyld over os. Hun fik lyst til at se nærmere på den og tog den i hånden for at kunne se den bedre, og så slap den ud af hænderne på hende og faldt ned på marmorgulvet, og gik i stykker.

Lyden af den ituslåede figur tiltrak de tilstedeværendes opmærksomhed. Jeg trådte instinktivt til side. Men lige så instinktivt gjorde min datter det modsatte. Hun gik hurtigt hen til den ældre dame, lagde sin arm om hende og hviskede nogle trøstende ord, hvorpå hun bøjede sig ned og begyndte at samle skår op. Jeg skammede mig lidt over mig selv, men fyldtes af dyb stolthed og kærlighed til min datter. Jeg vidste inderst inde hvad der var min pligt og hvad jeg burde have gjort, men instinktivt gjorde jeg det ikke. Hun gjorde instinktivt hvad Frelseren ville have gjort.

Jeg kan ikke finde noget bedre som kan illustrere de vidunderlige egenskaber som min søstre, Guds døtre, har og udnytter – ikke alene for at forbedre vores egen tilværelse – men også for at give de nødvendige bidrag for et vellykket udfald af livets og frelsens plan, som Gud har udarbejdet for alle sine børn. Jeg værdsætter jer højt og vil gerne udtrykke min dybe kærlighed og påskønnelse af alle jer for disse vidunderlige talenter I har. Må I blive velsignet så I kan øge dem, udvide dem og benytte dem – ved at stride sammen på en effektiv måde for at velsigne alle Guds børn og hjælpe til i det store, fortsatte arbejde for hans sag i denne vigtige tid vi lever i. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold de pagter vi indgik i dåben

Dwan J. Young

Præsidentinde for Primarys hovedbestyrelse

Dåben er begyndelsen til et nyt liv for enhver af os, et formålstjenligt liv.

I juli var min mand og jeg i Philmont, spejdersnes oplæringscenter i New Mexico. Der var 150 præstedømmeledere forsamlet med deres familier i denne smukke lejr hvor sletterne mødes med de høje bjerge dækket af nåletræer.

Jeremy Judd var der sammen med sin familie, og han fejrede sin 8 års fødselsdag i ugens løb. Da Jeremy gerne ville døbes på sin 8 års fødselsdag, arrangerede hans far, Alma, dette og jeg deltog den lørdag eftermiddag i en af de mest åndelige dåb jeg har oplevet i mit liv.

Dåbstøjet var lånt i et nærliggende ward. Man fandt et vandløb som var dybt nok til at ordinansen kunne udføres, et kvarters kørsel fra lejren. Det var et afsondret sted i naturen. Fra bredden kunne man se ud over vandløbet med det klare vand der løb mellem de majestætiske bomuldstræer. Vi stod i det høje græs og lyttede omhyggeligt, først til moderen og derefter til faderen som talte til deres son om den ordinansen der skulle udføres. De mindede Jeremy om hvor vigtig den pagt er som han var ved at indgå. De sagde at den pagt han indgik var et løfte eller en af-

tale om at adlyde alle evangeliets love. De bad ham betragte dåben som indgangen til et nyt liv – hvor Frelseren var hans eksempel.

Så tog faderen sin søn ved hånden, gik hen til bredden, over stenene og ned i vandet. Her døbte han sin lille søn ved nedsænkning i det klare vand, som flød afsted, ifølge Frelserens forbillende. Drenghens 16-årige søster stod ved siden af mig, og tårerne løb ned ad hendes kinder mens hun hviskede: „Jeg er så lykkelig på Jeremys vegne.“ Jeg var også meget lykkelig på Jeremys vegne og i dette øjeblik kunne jeg huske den glæde jeg følte ved min egen dåb.

Da Jeremy havde skiftet tøj stod han i lysningen mens hans far og hans andre brødre lagde deres hænder på hans hoved og bekræftede ham som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Med solens lys i sit våde hår, og et strålende ansigt, følte Jeremy en ærbødig ro, og han betroede mig glædestrålende: „Jeg blev døbt i floden ligesom Jesus!“

Det sted ved Jordanfloden, hvor Jesus blev døbt af Johannes Døber har sikkert set ud som dette sted hvor vi stod. Jeg

kunne næsten høre Johannes protestere: „Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig!“ Og Frelserens rolige svar: „Lad det nu ske! Thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!“ (Matt. 3:14-15).

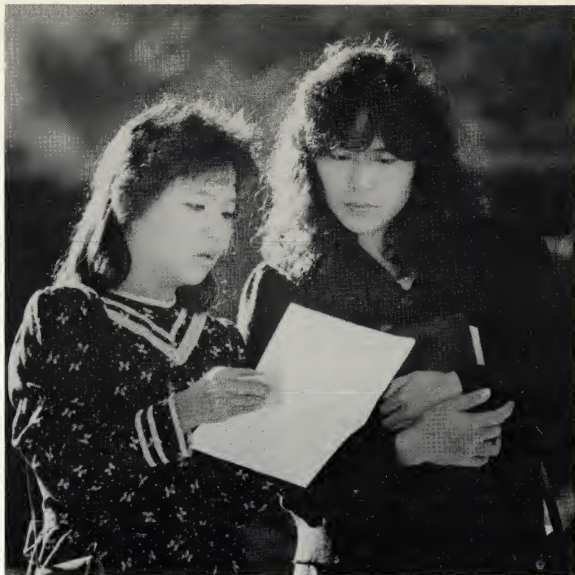
Og Jesus blev døbt for at opfylde loven og give os et forbillede.

Da Jeremys far sagde: „Amen“ efter hans søn var bekræftet, så jeg på den lille dreng og spekulerede på om han var parat til at påtage sig ansvaret for den pagt han netop havde indgået. Ville han følge Jesu lærdomme og leve et nyt liv? Forstod han sin pligt til at bære vidnesbyrd for verden om Jesus Kristus?

Jeg tænker en hel del på dette, for jeg har en særlig interesse i børn. Jeg siger jeg at de kan og ære den forpligtelse de påtog sig i dåben.

I kan finde eksempler på dette rundt i verden – som f. eks. Lisa. Lisa er 11 år og bor i England. Hun kom hjem fra skole en dag, meget oprevet. Hun var blevet bedt om at læse en replik under skolebørnenes forsamling den næste morgen. Hun sagde til sin mor: „Men nogle af ordene er forkerte.“ Hendes mor blev klar over at en sætning henviste til Gud og Helligånden som en og samme person. Lisa og hendes mor besluttede sig til at skrive et brev til Lisas lærer, og forklare at denne sætning var i modstrid med Lisas tro, og at hun ville føle sig bedre tilpas hvis hun udelod den.

Den næste eftermiddag ventede hendes mor spændt på at Lisa skulle komme hjem fra skole. Hun kom hjem med et stort smil. Hendes lærer havde ikke alene slettet den linie, men havde også bedt om at lære noget mere om kirken. Læreren bad desuden Lisa fortælle om kirken. Alt dette skete fordi Lisa levede op til den pagt hun havde indgået og var parat til at vidne for verden om sin tro.

Når jeg tænker på Alma Judd og hans søn Jeremy minder det mig om en anden Alma som stod i det rene vand i Mormons land for at udføre dåbsordinansen for andre troende.

I Mormons Bog står der at Alma var en af dem der hørte Abinadi undervise og troede. Han tryglede kong Noah om ikke at dræbe Abinadi, hvilket gjorde den onde konge vred. Alma blev drevet ud af byen og skjulte sig i et budskads ved en klar kilde.

På dette sted, hvortil Alma flygtede, begyndte han at undervise i Abinadis ord. Dem der troede kom fra byen ud til Mormons vande og der forkyndte Alma omvendelse, forløsning og tro på Herren.

Så sagde Alma til dem: „Eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk . . . hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer?“ (Se Mosiah 18:8-19) Derpå tog Alma en for en ned i vandet og døbte dem.

Dåben er begyndelsen til et nyt liv for enhver af os, et formålstjenligt liv. Herren har tydeligt sagt hvad det betyder at holde hans bud, komme ind i hans fold, og blive kaldt hans folk. Hans folk er „villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,

ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov.“ (Mosiah 18:8-9).

Og ligesom den 11-årige Lisa fra England er hans folk villige til „at stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.“ (Mosiah 18:9). Det er Herrens vilje at børn på 8 år begynder at være ansvarlige for det liv de fører. I piger, som er 10 og 11 år og alle vi andre, må påtage

Til venstre: Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Ktorum, lytter mens primarys præsidentinde, søster Dwan J. Young taler til kvindernes generalkonferencemøde den 29. september.

os det samme ansvar. Når vi gør det bliver vi et Zions folk, som L&P kalder de mennesker som rene i hjertet (L&P 97:21). Efter dåben kan vi leve et nyt liv med større omtanke som Kristus har beskrevet det.

Vi modtager på vort kontor utallige beretninger om børns trofasthed, om hvordan de holder de løfter de indgik ved dåben.

Der er bl. a. Christina. Da hendes primær lærers mand døde, viste Christina stor omsorg. Så snart hun hørte den bedrøvelige nyhed, gik hun til sin lærer og sagde at hun ikke skulle være ked af det, for Christina ville besøge hende hver dag og sørge for at hun havde det godt. Og det gjorde hun. Hun medbragte ofte friske grøntsager fra haven for at gøre hende glad. Hun ønskede at hendes lærer skulle vide at hun brød sig om hende. Christina var virkelig en trost for en som trængte til trost.

Fra Idaho har vi en historie om Jonathan der gik i skole om en varm hue på hovedet. Da han kom i skole lagde han mærke til en dreng der frøs om ørerne, fordi han måtte vente så længe i kulden på skolebussen. Jonathan ringede hjem til sin mor og spurgte om han måtte give den lille dreng sin hue, fordi han havde mere brug for den. Når vi bærer hinandens byrder, ligesom Jonathan gjorde, lever vi op til den pagt vi indgik i dåben.

En lille pige som hedder Ellen havde forstået hvad omvendelse er. Engang hun var i byen, tog hun noget uden at betale for det. Men da hun kom hjem havde

hun det elendigt. Hun betroede sig til sin mor: „Jeg er ked af at jeg tog det. Vil du bringe det tilbage for mig?“

Hendes mor sagde: „Jeg kan ikke omvende mig for dig, Ellen, det må du selv. Du skal bringe det tilbage og sige undskyld.“

Det var svært, men hun gjorde det. „Det er min første omvendelse,“ sagde Ellen, „jeg er glad fordi jeg ved hvordan man kan rette sine fejl.“

Omvendelsen gør det muligt at vende tilbage til den lige og snævre sti og blive lige så rene som vi var da vi blev døbt.

Vi kan alle gøre hvad Kristus beder os

om. Han har en plan der kan bringe os lykke. Når han hvisker til os gennem Ånden, siger han hvordan vi skal følge hans plan.

„Jeg følger Guds plan“.

Mit liv er en gave, mit liv har en plan.

Mit liv har et formål, fra himlen det kom.

Jeg valgte at gå til det hjem jeg har på jord, og søge Guds lys her hvor kærligheden bor.

*Så jeg følger Guds plan med mig,
jeg vil bede til min kærlige Gud,
og jeg holde vil hans bud,
da vil Gud beskytte mig her,
og jeg vil blive lykkelig på jord
og i mit himmelhjem.*

I denne sang har de 10- og 11-årige piger fortalt os at vi kan blive lykkelige nu og for evigt, hvis vi følger Guds plan som begynder med dåb. Det er porten til det celestiale rige (se 2 Nephi 31:18).

Når vi følger Kristus bør vi som Alma lærte os „... se fremad med eet blik, idet (vi) skulle have een tro og een dåb, og (vore) hjerter skulle være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed“ (Mosi-ah 18:21).

Vi er hver især døbt og har indgået pagt med Herren om at tjene ham og holde hans bud. Vi skal, ligesom Lisa stå som Guds vidner. Ligesom Christina, trøste mennesker i nød. Ligesom Jonathan bære hinandens byrder. Ligesom Ellen, omvende os.

Jeg beder til at vi i enighed og kærlighed må stride sammen for at holde den pagt vi har indgået ved dåben. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Unge Piger strider sammen

Ardeth G. Kapp

Præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse

Når I lærer og lytter til Åndens hvisken vil I undergå en stor forandring, fordi I vil holde op med at gøre meget af det der er populært i verden.

Unge piger i hele verden – jeg er interesseret i jer, hver eneste én, hvor I end er. Jeg tror på jer og jeg elsker jer.

I vore første måneder som præsidentskab har vi fornemmet jeres tillid, styrke og jeres bønner. I skal vide at I har vores tillid, vi er indstillet på at tjene jer og vi beder til at I vil forblive stærke til at gøre det rette. Alle I – Maria, Anne, Alofa, Britta, Kristen, Michelle – ja alle fra ethvert verdenshjørne, i enhver familie, i ethvert klasselokale, hvor I end er, I der stræber efter retfærdighed, I står sammen med en kvart million andre unge piger og udgør en stor styrke for det gode. I kan lyse op i mørket, bringe håb til den fortvivlede og tillid til den tvivlende. Men det er ikke nemt, det ved jeg. Det ved I også. Jeg tror det kan være lige så svært, måske meget sværere end det var for de unge pionerestre som trak håndkærrer til de yderste udmattede eller hvis familie eller kære afviste dem da de tilsluttede sig kirken. I min oldemors mindebog står denne betretning:

For næsten 150 år siden blev Mormons Bog afleveret hjemme hos Susan Kent, da hun var 16 år. Da Susan havde læst Mormons Bog, fik hun et vidnesbyrd om bogens sandhed og det var så stærkt at hun ikke kunne fornægte det, skønt det betød et stort offer for hende at acceptere. På det tidspunkt var hun forlovet med en ung mand og syntes ikke hun kunne udholde at skulle skilles fra ham, men han ville ikke have noget at gøre med en der ville tilslutte sig mormonerne. Uden at tænke på følgerne, valgte hun den vej der førte til fred i samvittigheden, men hun sørgede så meget at hun ikke kunne spise i flere dage. Så brød hun sammen og blev dybt bevidstløs, så hun så ud til at være død. Der blev gjort forberedelser til hendes begravelse, men så vågnede hun og spurgte: „Hvor længe har jeg sovet?“ Den kærlige pleje betød at hun langsomt genvandt sit helbred og sammen med sin søster, Abigail og sine forældre, tilsluttede hun sig kirken. (Personlig historie skrevet af Louisa Lula Greene Richards).

Jeg vil til evig tid være min oldemor, Susan Kent taknemmelig for hendes vidnesbyrd om Mormons Bog og hvad den betød i hendes og mit liv.

I vil hver især få forskellige andre oplevelser, men ikke desto mindre oplevelser om personlige ofre. Jeres udfordringer kræver moralsk mod til at markere en lige og snæver sti som andre kan følge. Jeres udfordringer ligner måske Susans. I har måske måttet hæve en forlovelse eller afslå en invitation til et bal eller selskab, fordi I har valgt at følge lærdommene i Mormons Bog og vore dages profeter. I vor tid øves der stor indflydelse gennem film, mode, musik og andre påfund, som forsøger at aflede jer, så det farligste af alt ikke virker så slemt og de høje røster i verden får lov at gribe ind i åndens hvisken inden i jer, hvorpå jeres evige liv trues.

I netop denne uge kom en ung pige fra

Texas og fortalte om hendes kamp for at være god. Hun talte om det ondes stadige bombardementer, som virker tiltrækkende i skolen, i TV og annoncer. Der findes næsten ikke et verdenshjørne som er beskyttet mod umoral. „Man kan simpelt hen ikke klare det alene,“ sagde hun.

I aften vil jeg gerne tale om at stride sammen. I står ikke alene. *Imå* faktisk ikke, hvis I skal undgå farene langs vejen. Når vi i retfærdighed „strider sammen“ i vore familier og med venner vil vi opnå stadig større sikkerhed. Nu er nogle familier mere fuldkomne end andre, men enhver familie er kostbar. Der er tidspunkter hvor vi har brug for hjælp fra familien, uden vi ved af det, og måske heller ikke ønsker det, men senere vil vi se betydningen i det. Lad mig forklare hvad jeg mener.

Jeg husker en aften for mange år siden, da jeg havde været til et selskab i søndagsskolen. Jeg så på uret og opdagede at jeg for længe siden skulle have været hjemme. Så bankede det på døren. Jeg blev rædselslaget – min far kom efter mig. Jeg følte mig ydmyget foran mine venner. Jeg ville hellere dø. Jeg blev sur på min far. Ulydighed føles aldrig behageligt. Et par år senere kørte mine venner og jeg hjem fra et bal gennem et indianereservat. Der var 16 km til det nærmeste hus. Det var 40 graders frost og blæsten nedsatte yderligere temperaturen. Da vi var nået nogle kilometer ud i snestormen opdagede vi at der ikke var mere varme i bilen. Karburatoren var frosset og bilen kunne ikke mere køre. Vi standsede ganske langsomt. Vi så hvordan sneen hvirvlede foran os indtil vinduerne hurtigt frøs til. Vi sad helt stille og alvorligt mens vi tænkte på vores skæbne – vore liv var i fare. Tavsheden blev afbrudt da en ven på bagsædet spurgte: „Hvor længe tror du det varer før din far kommer?“

Hvorfor tror I de ventede at min far skulle komme? Der var engang hvor jeg ønskede at dø fordi han kom efter mig. Denne gang levede vi fordi min far kom gennem snestormen for at frelse mit og mine venner liv. Denne gang var jeg glad for min far – og meget taknemmelig.

Livet giver mange årsager til splittelse og strid. Onde kræfter arbejder ubarmhertigt for at bringe strid i vore hjem over alt og truer vor lykke, fred og kærlighed til hinanden.

For nogen tid siden kom en ung pige ind på mit kontor. Hun talte vredt og så såret ud. Hun kom for at fortælle mig alt hvad hun ikke kunne lide ved sin mor. Jeg lyttede opmærksomt til hun havde sagt hvad hun ville. Der var meget. Så blev der dyb tavshed og jeg spurgte: „Har

du ikke noget godt at sige om din mor?" Så ventede jeg. Jeg tror hun havde nægtet sig selv at tænke i den retning indtil dette øjeblik. Jeg spurgte: „Amy, hvilke følelser har du for din mor?" Hun løftede hovedet, tårerne løb ned ad hendes kinder: „Hun er min mor. Jeg elsker hende.“

Hun havde opdaget kærligheden. Men der findes ingen trylleformularer. Hun måtte stadig tage hjem og arbejde med det dag for dag, men hun holdt op med at stride i sit hjerte og hun foretrak at stride sammen med sin mor. Og det var netop det hendes mor havde bedt om. Der kan ske mirakler når vi beslutter os til at samarbejde. I Amys tilfælde skete der noget af et mirakel.

Vi ved at jeres forældre ikke er fuldkomne – det er der ingen der er. Og vi ved at de heller ikke har fuldkomne børn – det er ingen børn. Ser I, hele formålet er at vi skal stride sammen i retfærdighed og overvinde vore svagheder dag for dag. Giv ikke op overfor for hinanden.

Når en datter er interesseret nok til at hjælpe, kan hun somme tider redde sine forældre i vanskelige tider. Jeg kender en familie hvor faderen måtte skifte arbejde hele tiden. Inden for hans fag er det nemt at miste sit job. Så kom der et vendepunkt. Han kunne være taget hjem, trukket sin hustru ind i et andet værelse og sagt: „Kære ven, vi har ikke penge nok til at betale regningerne, og jeg ved hvor meget Julie ønsker den dyre bluse. Jeg

sagde til hende at vi ville prøve om vi kunne skaffe hende den. Jeg ønsker ikke at skuffe hende. Hvad skal jeg gøre?" Der var måske nogle unge døtre som ville sige: „Men alle de andre får noget nyt. Vi fortjener det. Desuden har far lovet det.“

Men det gik ikke på den måde. Far kom hjem. Han behøvede ikke at sige noget.

Julie og hendes søster vidste det. Julie sagde ikke: „Far, hvad har du tænkt dig at gøre?" Hendes mor fortalte mig at hun lagde armen om sin far og sagde: „Far, vi kan hjælpe dig.“ Hvad tror I hendes far følte? Har I nogen idé om hvordan hendes mor følte det?

Lige siden har Julie arbejdet to steder 12 timer om dagen, for at betale for sin undervisning dette efterår. Den dag hendes 12-årige bror ikke kunne komme med på lejr fordi han ikke havde nogle ordentlige bukser at tage på, fik Julie sin løn fra begynde sine job. Hendes mor fortalte mig at hun lagde penge til side til tiende og det hun hver uge må lægge til side for sin undervisning, og at hun havde så meget tilbage at hun tog sin bror med i byen og købte de hårdt tiltrængte bukser. Hvad tror I hendes bror følte? Hvad tror I Julie følte?

Skuffelser og opofrelser kan betyde at I må kæmpe sammen eller blive den fjende der splitter og ødelægger familier. I afgør hvad det skal være.

Jeg tror at hvis I lige som Amy vil tænke på det gode i stedet for det dårlige, vil I finde den kærlighed som kan knytte jeres familie sammen, gennem enhver uoverensstemmelse som kan opstå mellem dem vi holder af (som f. eks. når man skal dele badeværelse, bil, den eneste pæne kjole man har eller hvad det nu kan være med sine kære som endnu ikke er fuldkomne – og stride sammen i tykt og tyndt). Og for ikke at afskrække jer, så lad mig fortælle jer at det er hårdt at blive

Unge Pigers hovedpræsidentinde, Ardeeth G. Kapp taler til kvindernes generalkonferencemøde, den 29. september.

fuldkommen og at det sker et skridt ad gangen.

Præsident Dwan Young talte så smukt om dåbspagten betydning. Hver eneste søndag deltager vi i nadveren og lover atter at prøve at holde budene, så Guds Ånd altid kan være med os. Når I lærer at lytte til Åndens hvisken inden i jer og får nyt mod til at følge den, så vil I undgå en stor forandring, fordi I vil holde op med at gøre meget af det der er populært i verden. Det vil ikke være nemt, men I kan klare det.

Lad mig læse de sidste linier af et digt min søster Shirley, har skrevet til hendes børn:

*Lyt til din indre banken,
og følg dens tavse slag,
thi verdens lyd er ej sådan,
men kæmper for sin sag.*

*Vi hellige kan blive,
særegne som Guds folk,
hvis blot vi er i verden,
men ikke er dens tolk.*

Der vil fortsat være stridigheder i verden, men på grund af pagterne (de løfter vi har givet om at interessere os for hinanden og de løfter vor himmelske Fader har givet os om aldrig at forlade os), vil vi komme gennem stormen sammen og redde hinanden i farens stund, således som min far gjorde. Vi vil se fremad med tillid til Gud, og vore hjerter vil være sammenknyttet i indbyrdes enighed og kærlighed.

Jeg ved vi kan gøre det.

Ondskaben i vore dage vil tage til, ligesom Faraos ugudelige hære truede israelitterne på Moses' tid. Men med tro på Gud og ved at stride sammen har vi frem for andre grund til at fryde os og være modige. Når vi retter blikket mod himlen vil vi se miraklerne ske. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ved at stride sammen omformer vi vor tro til handling

Præsidentinde Barbara W. Winder
Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Når vi lever så vi til stadighed kan have Åndens ledsagelse, kan vi høre og reagere på den lille, stille stemme og få vejledning i hvad vi skal sige og gøre.

cer W. Kimball, Stjernen, marts 1980, s. 166).

Siden min mand blev afløst som præsident for San Diego missionen i Californien, får jeg tårer i øjnene når jeg ser på ham. Så synes han sikkert at ansvarerne i min kaldelse er store (og det er de) og at jeg har besværligheder og vanskelige beslutninger at træffe (og det har jeg). Men jeg græder af beundring og respekt for ham og hans dybe forpligtelse overfor Herren uanset hvilken kaldelse han har. Da jeg blev kaldet til dette ansvar gjorde han omgærdede det nødvendige for at afslutte vores mission, og uden tøven støttede han mig aktivt. Jeg tror at evnen til at gøre dette kommer af en forståelse af evangeliets principper, kendskab til de pagter vi indgår, en beslutning om at leve i henhold til denne kundskab ... og en stor kærlighed til Herren.

Præsident Hinckley, ældste Larsen, søster Kapp, søster Young, kære brødre og søstre, vi er i aften blevet velsignet gennem musik og ord, og åndelighed i rigt mål. Jeg føler mig ydmyg og bæret over mit kald til at tjene Herren og jer og fornemmer mit store ansvar.

Vi befinder os her i tabernaklet – og jeg ser enhver af jer for mig i jeres kirker, stavscentre og grene – de største generationer Herren nogen sinde har sendt til jorden – dygtige, retfærdige, villige kvinder, som hver især bidrager på deres måde til rigets opbyggelse.

Vi er et pagtsfolk, som søster Young så smukt forklarede det, og som søster Kapp så smukt illustrerede det. Vi har lovet at leve således at vi afspejler evangeliets principper som vi tror på, ved at vise interesse og støtte folk omkring os. Præsident Kimball har sagt at „store kvinder og mænd er altid mere ivrige efter at gøre noget, frem for at herske“. Præsident Spen-

cer W. Kimball siger også: „... De virkelige heltinder ... er kvinder som mere interesseret i at være retfærdige end i at være selviske ... (de har) virkelig ydmyghed, idet de sætter større pris på retskaffenhed end berømmethed.“ (Præsident Spencer W. Kimball, Stjernen, maj 1980, s. 166).

Jeg har allerede set eksempler på kvinder der således har imponeret mig med deres ånd og hengivenhed for Herren – deres liv afspejler en stadig taknemmelighed og tro. Der er enlige kvinder som er meget afholdt af hele deres ward på grund af deres gode gerninger. Mødre i forskellige aldre og omstændigheder (gifte, enker eller fraskilte) som ikke tillader noget at stå i vejen for deres mission, som er at opdrage børn i retfærdighed. Hustruere som virkelig støtter deres mænd, somme tider i vanskelige situationer, og kvinder der er villige til at forsvare deres

hjem gennem deres indsats offentligt og i samfundets tjeneste. Jeg har opdaget hvor disse kvinder foreædles når de glemmer sig selv i tjeneste for andre, og ofrer sig mens de stræber på at opbygge riget og efterkomme præsident Kimball's påbud om at, . . . udgøre en meget tiltænt kraft, ved kærligt, sandfærdigt og retfærdigt . . . påvirke familier, venner og naboer . . ." (Se Stjernen, maj 1980, s. 165).

Vi stræber sammen, et i hjerte og sind for at blive det Zion hvor vi kan gøre vores tro til gerninger.

Til et faste og vidnesbyrds møde for nylig rejste en ung pige sig og udtrykte taknemmelighed for sin primaryklasse og for mødrenes opmuntringer, så pigerne reagerede så godt både i klassen og under aktiviteter. Til samme møde rejste en søster sig og takkede vor himmelske Fader for sin nye kaldelse til at være præsidentinde for Unge Piger. Hun forpligtede sig til arbejdet og bad inderligt mødrene sørge for at pigerne kom.

Primarys og Unge Pigers funktionærer deltager aktivt i hjælpeforeningen gennem deres besøgsarbejde og barmhjertighedsgerninger og ved at dele deres talenter med andre ved hjemkundskabsmøderne. Søstre vi har brug for aktivt at støtte hinanden når vi underviser og oplærer de unge. Søstre i evangeliet er knyttet sammen i det arbejde vi udfører for at den enkelte og familierne kan blive styrket.

I Mosiah 18:8-9 siges det at vi skal, "kaldes hans folk, . . . villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette . . . villige

til at sørge med dem som søger og trøste dem, der har trøst behov".

Da folk forstod dåbens løfter, som Alma nævner i Mosiah, . . . begyndte de at klappe i hænderne af glæde og råbte: Det er vort hjertes ønske . . ." (Mosiah 18:11).
Hvad var deres hjertes ønske? At efterkomme dåbspagten's løfter, hvilket er:

1. At deres synder skulle bortvaskes. 2. At de ville blive tal blandt "Kristi børn" (Mosiah 5:7) – hvilket betyder som medlemmer af hans kirke.

3. At de ville modtage Helligåndens gave. 4. At holde budene og få evigt liv.

"Dåben i sig selv er naturligvis ikke tilstrækkeligt til at vi kan tillade os at kalde os, 'Kristi børn'. Vi må fortsat gå på retfærdighedens vej." (Hjælpeforeningens studiekurs 1984, s. 40).

Når vi lever så vi til stadighed kan have Åndens ledsagelse, kan vi høre og reagere på den lille, stille stemme og få vejledning i hvad vi skal sige og gøre.

Ældste John A. Widtsoe har med følgende ord mindet os om den pagt vi har indgået om at gøre vore daglige gerninger mere værdifulde:

"Et sølvstykke har altid en bestemt værdi når det går fra hånd til hånd. Det vejes og vi sælger det på markedet, men når sølvstykket slås til en dollar får det regeringens stempel, det bliver landets mønt, og går fra hånd til hånd for at udføre et stykke arbejde for det pågældende stykke land. Således er det også med menneskenes gerninger, de bliver en del af den store plan, frelsesplanen og får et åndeligt stempel, hvorpå de går fra hånd til hånd, fra sjæl til sjæl, for at Guds store værk kan gennemføres" (Conference Report, april 1922, s. 97).

Min 87-årige svigermor blev bedt om at være besøgs lærerinde. Hun har fået "det åndelige stempel". Hun har lært at omsætte sin tro i gerninger og prøver glad og trofast at træffe mig (ingen nem opgave) på ubehleligede tidspunkter og give mig et kort, opløftende budskab. Hun opmuntrer mig, tilpasser budskabet efter mit behov og opbygger mig åndeligt. Selv ledere har brug for opmuntring.

Herren sender ofte sine børn ud for at besvare andres bønner.

En veninde mistede to sønner ved en motorcykelulykke og end tid var hun utrokelig. Hun kunne ikke få fat i sin biskop og henvendte sig til Herren i en brændende bøn. Da hun så op stod hendes besøgs lærerinde i døren og sagde ganske enkelt: "Jeg havde på fornemmelsen at der var brug for mig."

I en anden situation var der en søster der mistede sin mor. En veninde der kendte til dette ønskede at hjælpe, men

vidste ikke hvad hun skulle gøre. Skulle hun gå hen med blomster eller mad? Hendes mand foreslog hende at spørge Herren hvad hun skulle medbringe. Svaret kom: "Du skal bare gå." Da hun kom følte denne søster omgærdet trøst alene ved venindens nærværelse og spurgte om de kunne bede sammen. Den sørgende søster har fortalt hvad hendes veninde medbragte – en tiltænt fred.

Mange mennesker kan aflægge besøg men fordi vi har aflagt et helligt løfte gør vi i hans navn. Vi vil kunne sige og gøre det som vi ikke på anden vis ville kunne sige og gøre.

Søstre, der findes i vor kirke i dag mennesker der føler sig ensomme og isolerede. Jeg har følt dyb sorg over disse søstre der så gerne vil bidrage, som ønsker at høre til og som længes efter fællesskab uden at føle sig afholdt og accepteret. Jeg savner også de kære søstres ansigter som jeg ville ønske var her, som måske er blevet væk på grund af deres egne problemer, men hvis tilstedeværelse ville kunne styrke os alle. Vi har brug for jer, hver eneste en.

Præsident Hinckley har sagt: "Gud har givet denne kirkes kvinder et stykke arbejde at udføre i opbygningen af hans rige" (Ensign nov. 1983, s. 84). Der kan udføres meget smukt arbejde når evangeliets søstre arbejder sammen.

Nephi har om vores dåbspagt sagt: "I (er) på den lige og snævre sti, som fører til evigt liv; ja, . . . I (er) gået ind gennem porten, . . . har . . . handlet i overensstemmelse med Faderens og Sønnens Bud, og . . . modtaget den Helligånd." Og derpå spørger han om alt er gjort.

"Nej . . . I (må) stræbe fremad i standhaftighed i Kristus og have et fuldkomment klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og møtter jer med Kristi ord og holder ud indtil enden . . . skal I få det evige liv" (2 Nephi 31:18-20).

Søstre, jeg opfordrer jer til at forberede jer og jeres familier til at modtage pagtens visdommelser. Dette kan vi gøre ved at holde budene, ved at søge til stadighed at have Helligånden hos os og ved at omsætte vor tro i gerninger.

Når vi sammen stræber efter at tjene retfærdigt og uselvisk i hans navn, så støtter vi hinanden og bliver forenede, vor lys skinner som et banner og vi knyttes sammen ved det gode vi gør, "så vi ikke længere er fremmede og udlændinge, men de helliges medborgere og Guds husfæller" (se Ef. 2:19).

Jeg bærer vidnesbyrd om dette. I Jesu Kristi navn. Amen. □

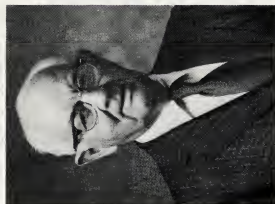

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det øverste Præsidentskab

Mission G. Romney
FørsteRådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Gordon B. Hinckley
ActingPræsident

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Aelton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

De tolv Råd

De halvfrjds' Præsidium

J. Thomas Fyans

Carlos E. Asby

M. Russell Ellgaard

Dean L. Larsen

G. Homer Durham

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hariman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex O. Pnegar

W. Grant Bangenter

Adney Y. Konsalus

Joseph B. Wittfin

Gene R. Cook

Charles Didier

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

James M. Paramore

Hugh W. Pincock

F. Erno Blache

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E. Postman

Derek A. Culbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

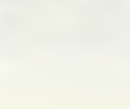
F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Angel Andrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Hansen

Devere Harris

Spencer H. Osborn

Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Jack H. Gosling, Jr.

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

Etred G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Culmore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Emeritus generalautoriteter

Emeritus medlemmer af De halvfrjds' første Kvorum

O. Leslie Stone

John H. Vandenberg

Joseph Anderson

James A. Culmore

Bernard P. Brockbank

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Culmore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

